

Giới thiệu Thư Hồi Lỗi Của Chồng Trước

Truyện Thư Hồi Lỗi Của Chồng Trước xoay quanh những sai lầm của nam chính cuối cùng đã nhận ra tình yêu của mình và nhận thấy sự quan trọng trong sinh mệnh mà vứt bỏ tất cả vượt qua đại dương bao la tìm về tình yêu.

Tình yêu của nữ chính làm cho người đọc hâm mộ. Yêu thâm lặng, sống thâm lặng mà sự chịu đựng cũng quá hơn người.

Nữ chính mong chờ tình yêu của mình mười năm nhưng rồi cũng có cái kết thật đẹp. Bỏ qua quá khứ để có một tình yêu thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hồi Lỗi Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Anh giống như đã trải qua một giấc mơ thật dài.

Tuy rằng trong mơ không có nhiều hình ảnh rõ ràng, anh cảm thấy bản thân giống như linh hồn lang thang ngàn năm, mang theo sự mờ mịt trôi nổi trong sương mù đến nơi vĩnh hằng.

Nhưng mà thình thoảng, so với việc đi khai thiên lập địa, so với ánh ban mai chiếu sáng trong đêm tối thì chuyện này thật là thần kì, giống như kì tích, anh bỗng nhiên cảm nhận được bản thân đang hít thở, trái tim đang đập trong lồng ngực - anh thấy người con gái đó. Anh nghĩ, lần đầu tiên Adam nhìn thấy Eva có lẽ cũng là loại cảm giác này.

Ngay lúc đó ý thức trở nên linh hoạt, anh không còn là linh hồn lang thang, anh có cảm nhận và suy nghĩ, và một vài cảm giác hài hước không đúng lúc, anh là.....

Anh là ai? Người đàn ông lười nhớ lại, tiềm thức nói cho anh biết, người con gái trước mắt rất quan trọng với anh.

Hình ảnh đầu tiên hiện lên rõ nét, người con gái hoàn mỹ và tinh xảo, cổ và vai mịn màng trắng nõn, đường cong hiện ra thật đẹp! Đẹp đến mức anh nhìn không rời mắt, da thịt trắng mịn như ngọc trai, cuốn hút anh, trong lòng dâng lên một cảm giác rung động quen thuộc.

Cô gái thanh tú với tóc xoắn nhẹ, đen bóng mượt mà, nhìn qua như bộ lông mèo mềm mại, anh cảm thấy bàn tay của chính mình đột nhiên nóng lên, lập tức cảm nhận được phần cảm xúc.

Cô ấy mặc áo lông ngắn tay màu hồng phấn, lộ ra một đôi tay trắng như ngọc, đi cùng chiếc váy ngắn trên đầu gối. Nàng ngồi ở bờ hồ, hai tay cẩn thận cầm một viên đá quý hình trái tim.

Màu sắc viên đá quý đẹp không thể tả thành lời, ánh sáng bảy màu tuy rằng chói mắt, nhưng cũng không hấp dẫn bằng vẻ mặt của người đang mang viên đá, tất cả sự chú ý của các nam nhân đều tập trung trên người nàng.

Tình cảnh này, quen thuộc đến mức nói không thành lời, nhưng anh không thể suy nghĩ thêm được gì.

"Tâm Tâm!". Anh nghe được một giọng nói trầm ấm xen lẫn tiếng cười đùa gọi cô.

Cô ngẩng đầu, gương mặt trong sáng thuần khiết nở nụ cười ngọt ngào, làm cho người khác nhìn vào không khỏi rung động.

Cô đứng dậy làm cho cảnh vật nhạt màu đi, xung quanh trở nên âm trầm, từng cánh hoa hồng màu đỏ tươi rơi rải, chìm vào bầu trời im lặng bay qua gác chuông. Tâm Tâm mặc áo lụa trắng đi về hướng anh.

Đó là hôn lễ của anh, bầu trời mang màu u tối, không giống với sắc màu hạnh phúc.

"Anh có đồng ý lấy cô gái này làm vợ không?", Linh mục cất tiếng hỏi.

"Tôi có thể chấp nhận cuộc hôn nhân này, nhưng chỉ cố gắng không lên giường với người con gái khác."

Tiếng thở mạnh của các vị khách vang lên.

Tên đón mặt này là ai? Người đàn ông phập phồng tức giận.

Người đàn ông này thật đáng bị đánh! Nhưng mà, người đàn ông này chính là anh. . . . Anh sững sờ, sự thật này bỗng nhiên sáng tỏ.

"Không sao." Khuôn mặt nhỏ nhắn dưới tấm lụa trắng vẫn đang mỉm cười yếu ớt, giống như ánh sáng ban mai ngày đông, trên cây đọng lại một giọt

sương mà có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Anh không hôn cô, cô vẫn cố gắng giữ nụ cười lúm đồng tiền trên mặt, cho đến khi mọi người rời đi, cho đến khi cô nghĩ anh quay đầu lại, nụ cười bị lãng quên mới bị mờ đi.

Thậm chí cô không dám đem sự cô đơn lưu lại trên mặt quá lâu.

Anh cảm thấy khó thở. Tại sao anh có thể làm như thế?

Cánh hoa hồng bắt đầu rơi phảng phất không dứt như ai đang khóc thầm, màu sắc hình ảnh dần dần lặng lẽ mất đi, từng cánh hoa biến thành màn mưa đen trút xuống, trong giây lát lấp đầy cảnh trong mơ ngắn ngủi.

Ý thức bị thúc đẩy quay về vực sâu tăm tối phía trước, anh chỉ có một ý nghĩ:

Tâm Tâm, thật xin lỗi.

Bay bổng mờ mịt như phù du, nhưng lần này ý thức phát triển một bước, anh cảm thấy mình ở trong bóng đêm, trên lưng mang theo sứ mạng quan trọng mà anh không thể hình dung cụ thể, liều mạng đi lên phía trên.

Tâm Tâm Tâm! Chờ anh!

Nói thật ra, anh không có khả năng tự mình đi hỏi Tâm Tâm rốt cuộc là gì? Là tìm heo? Lương tâm? Vẫn là dáng người nóng bỏng như ngôi sao nổi tiếng. Àc, anh có thể nói giỡn? Điều này chứng tỏ ý thức của anh bắt đầu hoạt động sao? Ngay khi anh tự hỏi, xung quanh toàn là bóng đen vây quanh bị ánh sáng dịu dàng xua đuổi, đó là lúc anh nhìn thấy người con gái ấy.

Nhất định là vì sự tồn tại của cô, thế giới mới có cảnh đẹp, mà cảnh vật này lại dịu dàng đến thế! Trong lòng anh chứa đầy cảm động, không nói lên lời.

Lần này anh có thể chắc chắn Tâm Tâm là gì! Đúng, là Tâm Tâm. . . . là Tâm Tâm.

Trong phút chốc anh còn không muốn đứng lên, nếu gọi cô là Tâm Tâm, thì chắc hẳn đó chính là tâm can bảo bối, nếu không phải thì làm sao anh có thể gọi cô là Tâm Tâm?

Nhất định là tâm can bảo bối! Người đàn ông phát hiện ra đối với từ này rất quen thuộc, giống như trong lúc anh vận động kịch liệt thường nói ra, ha ha!

Tốt lắm, điều này không quan trọng, quan trọng là, lúc anh nhìn thấy tâm can bảo bối - cô gái ấy, thậm chí anh muốn khóc, dường như trải qua trăm ngàn nỗi đau, ngang qua những biến đổi lớn, cuối cùng hướng về tim, lồng ngực anh đau, hốc mắt nóng lên. . . .

"Tâm Tâm. . . .", Sinh mạng của anh, bảo bối của anh, anh đã tìm được. Người đàn ông nhìn theo hướng cô gái đang cúi đầu ngồi ở cạnh giường rồi bóng dáng bay nhanh đi.

Cổ gái ngẩng đầu lên, mắt vì khóc một ngày một đêm mà sưng đỏ, chớp mũi ửng hồng, sắc mặt tái nhợt, đáng thương và hết sức gầy yếu - ngực anh đau, chắc hẳn anh đã đi trong bóng đêm lâu lắm, tâm can của anh đã chờ đợi, đợi đến lúc đứa bé cũng biết nói, đành phải lấy nước mắt rửa mặt.

Không việc gì, anh hiện tại đã trở về, từ hôm nay trở đi, anh sẽ lại tốt hơn mà.

Chỉ là một khoảng cách nhỏ, thời gian trôi qua giữa hai người bọn họ thật nhanh, anh chỉ có thể đứng đó lo lắng, phát hiện ra chính mình dường như rơi vào vòng xoáy thời gian, trong nháy mắt, trần gian từ lâu đã chuyển qua trăm nghìn.

Về mặt cô gái chuyển dần từ bi thương sang lạnh nhạt, bình tĩnh nói ra, "Chúng ta ly hôn đi." Suy yếu Phiêu miểu năm chữ, từng chữ từng chữ đập vào ngực anh.

Cái gì? Anh nghe được âm thanh vật gì đó rơi xuống đất bẽ nát.

Tại sao có thể như vậy?

Không phải! Tâm Tâm, anh rất vất vả mới đi đến được đây! Em cũng không biết anh đi có bao nhiêu vất vả, nếu như không phải anh muốn đến bên cạnh em, anh làm sao bị vứt bỏ như vậy được? Anh nghĩ muốn giả thích, nhưng lại nghe một âm thanh khác - rất không khéo, âm thanh này cùng với giọng anh phát ra giống nhau như đúc.

"Nếu em quyết định vậy, anh không ý kiến, đợi chút cùng gặp luật sư ký tên." Tiếp theo là tiếng khép cửa vô tình.

Nè nè nè! Có làm hay không? Là ai giả mạo giọng nói của anh đưa ra loại ý kiến không có lương tâm này vậy? Anh đang ở trong này nha! Anh muốn kháng nghị!

Anh lại chìm trong tối tăm, càng ngày càng sâu trong bóng tối.

Lúc này đi càng cực khổ, trong lòng càng vội vàng, chỉ là tại sao lo lắng, ý thức lung tung, anh cũng không cách nào chứng minh, anh giống như đang đấu tranh giữa sự sống và cái chết, dùng toàn bộ sức lực cuối cùng hướng ánh sáng mà đi.

Chờ anh! Chờ anh. . . .

Con mẹ nó, anh không cần ly hôn!

Rất không thích, đặc biệt khó chịu, vì thế lần này anh đấu tranh bằng tất cả sức lực, ra sức chống lại sức kéo của bóng tối.

Có lẽ ông trời bị thành ý của anh cảm động, cuối cùng anh cũng thấy lại ánh sáng.

Chính là ánh sáng đó! Chính là ánh sáng đó! anh cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng, dùng hết sức chạy tới hướng tới ánh sáng, anh hớn hờ hướng tới. . . .

Tâm Tâm! Anh tới rồi!

Ánh sáng đánh úp tới anh trong nháy mắt, anh phát hiện bản thân đang nửa nằm trên một thảm cỏ mềm mại, cô gái trưởng thành hoàn toàn, một bộ ngực đầy đặn gần anh trong gang tấc, gần như là dán vào mặt anh, tuy rằng còn cách quần áo, nhưng anh hoàn toàn tưởng tượng được phía sau lớp vải, bộ ngực tròn trịa trắng mịn, tuyệt đối là hàng tốt nhất,

Oa. . . . là sự thật 100% nha! Anh nuốt nước miếng, nhận ra bộ phận nào đó ngủ say bao lâu nay lập tức đứng thẳng.

Nguyên lai là thân thể mềm mại dính trên người anh xích ra, đang thất vọng, thì cánh môi đỏ mọng trực tiếp áp vào môi anh, rụt rè hôn anh.

Trong lòng anh kia nhìn trời kêu gào.

"Em. . . Em thích anh." Cô gái ngược mặt lên, gò má trắng nõn ửng hồng, vô cùng xinh đẹp, khiến đàn ông nhìn không chớp mắt.

"Thật sự rất thích anh." Cô xấu hổ đến mức sắp ngất, anh không nhận được lo lắng cô sẽ thật sự tệ xiu, nhưng khi nghe lời cô nói người bị choáng lại là anh.

Đừng đừng. . . .

Có cái gì đang nổ sao?

Trong lòng anh đang phát ra khói lửa! Tiếng nổ này so với những quả bom đạn thời chiến còn có sức tàn phá hơn. Ai ở đằng xa đang hát bài tình ca đầy nhiệt huyết? Làm cho lòng anh lộ ra bao nhiêu vui thích!

A a a. . . Tâm Tâm! Trái tim của anh! Không có em anh không biết sống thế nào?

Hình ảnh bắt đầu xoay tròn, dưới thân anh là cô gái quần áo không chỉnh tề.

"Lòng chung thủy của anh có cái giá rất đắt." Anh nghe được tiếng nói lạnh băng của chính mình.

"Thật xin lỗi, em đồng ý. . . ." Cô bối rối đứng dậy, dây áo ngực đứt làm đôi, không thể che được cảnh xuân, bộ ngực no tròn hiện ra trước mắt anh, vấy bị kéo đến trên đùi, tóc tai cô hỗn loạn, gò má ửng hồng.

Cảnh trước mắt làm cho mạch máu anh bị phá hủy hoàn toàn, nhưng lòng anh đang kinh sợ.

Cô. . . Cô. . . Cô đang khóc.

Đáng ghét, anh tới cùng là đang làm cái gì? Tại sao cô lại rơi nước mắt không ngừng?

"Em đồng ý." Hình ảnh tiếp tục xoay tròn, trở lại trên cỏ, cô gái đang cầm tay anh, dáng vẻ giống thiếu nữ xinh đẹp bắt đầu tìm hiểu tình ái, mang theo chút hấp dẫn, ngay cả khi chớp mắt cũng vô cùng rụt rè, cô chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người, trong chốc lát, nửa người trần trụi nghiêng người cúi hôn môi anh.

"Thích."

Anh nghĩ, anh chắc hẳn đang rất hạnh phúc? Hạnh phúc sắp nổ tung. . . . Dĩ nhiên vật dưới đáy quần cũng thế, quanh quẩn trong bóng tối lâu như vậy, lần đầu tiên thấy được tình dục tồn tại, nóng bỏng cùng chân thật.

Nhưng mà, tại sao tim anh lại co rút từng cơn? Nghe cô gái nói vậy, lòng ngực co rút đau.

Cô gái to gan nắm lấy tay anh, đặt lên bộ ngực mềm mại của chính mình.

Mọi người đàn ông đều sắc lang, trong tình cảnh này không hưởng thụ thì còn gì là đạo lý? Bỗng nhiên tất cả buồn phiền cùng đau lòng đều được ném ra xa, vội vàng nuốt nước miếng, làm hình ảnh tiếp tục thay đổi, cô gái đã trưởng thành, lúc này cơ thể đang trần trụi nằm dưới thân anh.

Giống như độc chiếm.

"A a a . . . Không . . Không cần. . . . " Tiếng khóc kêu quặn rũ mềm mại vang lên, giống như liều thuốc kích thích, mà phần nam tính đang bị noi mềm mại quán lấy, rất tàn nhẫn sử dụng ham muốn mãnh liệt tra tấn cô.

Anh nhớ rõ cảm giác ở trong cơ thể cô giống như Thiên đường, so với chất gây nghiện còn làm anh lún sâu hơn. Anh quyết tâm đòi hỏi cái giá của chính mình, khao khát muốn cô.

"Trời ạ!"

Bỗng nhiên, một tiếng nói xa lạ vang lên bên tai, làm cảnh xuân trong mộng biến mất.

Ai đang to nhỏ nói chuyện, phá hư giấc mơ đẹp của anh? Anh hơi buông thả, muốn giữ bóng dáng cô gái trong mơ, anh không muốn đang ở đỉnh cao trong giây lát bị kéo quay về bóng đêm!

Âm thanh hỗn loạn kia không ngừng làm phiền anh, hình ảnh cô gái cũng mờ đi, giây tiếp theo biến mất không dấu vết.

Đừng đi! Anh còn chưa. . . . Mới nghĩ là lên một tiếng, người đàn ông cảm thấy trong quần bắn ra một ít chất lỏng quen thuộc. . . .

Oh. mẹ nó! Thanh danh một đời của anh đều bị hủy hoại, anh biết rõ mình đang nằm mơ, nhưng mà đang ngủ lại phóng thích!

Tất cả đều do thứ âm thanh hỗn loạn kia gây nên. Mẹ nó, anh thật muốn biết ai đã quấy rầy mộng xuân!

Anh mở mắt ra, phát hiện để làm động tác này, anh đã dùng tất cả sức lực vốn có.

Không phải chứ? Anh mới chỉ buông thả dục vọng một lúc, mới chỉ một lúc thôi! Thế nhưng đáng về mềm nhũn không sức lực này giống như vài tháng không ăn cơm, có làm không vậy?

Anh được mệnh danh là "Mãnh tướng trên giường", tại sao bỗng nhiên giảm mạnh? Thật là so với Abbo 70 tuổi không trở ngại. . . .

"Trời ơi! Anh ấy đã tỉnh! Đi gọi bác sĩ nhanh lên!" Lại là giọng nói đã làm phiền mộng xuân của anh la to.

Bốn phía gần như hoảng loạn đứng lên, mà anh còn bực dọc tròn mắt nhìn trần nhà.

Cảnh trong mơ đầy bóng tối và sương mù không thể làm phiền anh được nữa, anh cuối cùng cũng tự suy nghĩ và hiểu được lí do vì sao người kia ngạc nhiên.

Nếu người vừa rồi không mang chuyện này nói cho các phóng viên, thì anh sẽ ghi nhớ tăng lương cho người đó.

Anh, Tần Thương Hải, đứa con cưng nhất của Tần gia, anh tạm thời không muốn tìm hiểu tại sao bản thân bất tỉnh lâu như vậy, người anh em của anh đã tỉnh lại sớm hơn, mà anh giống như con quỷ háo sắc nhờ phản ứng sinh lý mới tỉnh lại được.

Tuy rằng anh biết mình có chút háo sắc, cũng không dám nói đối với tình dục có kiểu tư tưởng mạnh mẽ hơn hẳn, nhưng đây chính là cách thức tỉnh lại rất mất thể diện, anh thà rằng tiếp tục ngủ say còn khá hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hối Lỗi Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Khi tình yêu tới, có phải mỗi người đều biết đó là tình yêu?

Nơi ở của Tần Thương Hải, trên tường phòng ngủ treo một bức tranh, vẽ Thượng Hải rộng lớn, hòa máu đỏ, nửa chìm nửa nổi cùng ánh mặt trời, mây bay ngàn dặm, mờ mờ ảo ảo, không biết là ánh ban mai hay chiều tà.

Sau khi đấu giá được bức tranh này liền mang cất vào kho hàng bụi bặm, dù sao thì đại thiếu gia anh trong lúc kích động mua vài món đồ chơi đắt giá nhiều không đếm hết, bức tranh còn chưa được tháo ra. Sau đó quản gia Lão Bố không biết ngọn nguồn, mang bức tranh từ kho hàng treo lên, anh mới nhớ ra trước đó giống như điên kiên quyết trong buổi đấu giá mua bằng được bức tranh này, là vì họa sĩ đặt cho nó cái tên. . . .

Bích Hải chìm tâm

Là Bích Hải đánh mất tim? Hay là người kia mang trái tim giấu trong Bích Hải? Anh thường nhìn chăm chăm bức vẽ, nét mặt mù mịt.

Biển khơi vốn rộng lớn, nên duy trì màu xanh lạnh lùng, mới không mất đi vẻ tự nhiên, không ngờ dù chống cự thế nào vẫn bị nhuộm thành đỏ rực, giống

đang sôi trào.

Tần Thương Hải mười lăm tuổi đã quen biết Thẩm Tâm, đối với cô bé nhỏ trầm tĩnh không có cảm giác đặc biệt. Tuy rằng một người đối với chuyện khó quên mới tỉ mỉ đếm thời gian qua, nếu không tất cả chỉ là một câu nói mờ nhạt không rõ "Nhớ năm đó". Nhưng Tần Thương Hải phát hiện ra, không biết tại sao nhớ rõ một buổi trưa vào năm mười tám tuổi ấy.

Công tử gia mười tám tuổi có bao nhiêu thói hư? Các thiếu gia khác của Tần gia nếu dám bắt chước hấn trốn trong phòng học đàn quần lấy nhau với mấy cô em thì chắc chắn sẽ bị nghiêm khắc trừng phạt. Nhưng mà anh là con cưng, người lớn thương yêu, đàn anh cưng chiều, đàn em trong lòng không dám bắt bớ - sau này Tần Thương Hải không thể không mất mặt thú nhận, trước kia người thân nuông chiều nên ngang bướng, anh thật sự không biết khiêm nhường, chỉ chưa la hét lời nói ngu xuẩn: "Bản thiếu gia chính là vương pháp".

Lúc đó anh đang giờ thối ngang ngược với tiểu học muội, hoàn toàn không nhớ rõ mặt và tên, chỉ có thể nhớ là học sinh châu Á chuyển trường.Ồ, còn là con lai? Haizz, anh thật sự nghĩ không ra. Dù sao cũng ăn mặc rất gọi cảm, bộ ngực to tròn ẩn trong áo khoác mỏng, giống như lúc nào cũng muốn bật tung ra. Anh thứ khác đều không nhớ được, cái này đặc biệt nhớ rất kĩ.

Ngày đó anh không có sự hứng thú, mặc dù cô em rất nhiệt tình, nhưng anh đang nằm dưới ánh mặt trời mùa hè chói chang, còn bị ép hít mùi mồ hôi chán ghét đến buồn nôn, nhưng lại không muốn cô em hiểu lầm mình "Không được", nên chỉ có thể phóng ra một chút cho có lệ.

Đến khi trong ngăn tủ cây gần cây piano vang lên một tiếng va chạm kỳ quái.

Cho dù anh không sợ có người phát hiện anh đang làm chuyện xấu chạy đi báo cáo, chẳng qua rất vui vẻ vì tìm được lí do thoát khỏi tám vòi bạch tuộc.

"Nhà các người có nuôi vật cưng?" Âm thanh phát ra từ ngăn tủ, người bình thường không có việc gì sẽ không trốn bên trong, cho nên chính là vật nuôi. Cô em bỗng nhiên mặt biến sắc, nhanh chóng đem bộ ngực nhét vào trong áo, thấy thế Tần Thương Hải buồn cười một hồi.

Kỳ lạ, tại sao anh muốn quần lấy người này cả một buổi chiều? Tần Thương Hải bỗng nhiên không thể hiểu.

"Cô không thích vật cưng?" Anh vừa đi tới học tủ, vừa giống như nói chuyện phớt, thoát nhìn giống như không muốn bút dây động rừng, thật ra thì trong lòng đang suy nghĩ tốt nhất trong ngăn kéo có một con chuột lớn chạy ra, dọa chết cô.

"Ghét chết! Chó tạm thời có thể chịu được, mèo tuyệt đối không được." Mặt cô em toát lên vẻ căm thù đến tận xương tủy.

"Tại sao? Mèo sẽ bắt chuột." Hẳn là sẽ bắt tất cả các con vật nhỏ.

"Em chính là ghét, ghét lông mèo bay lung tung, ghét đôi mắt mèo!" Cô em tránh xa học tủ nhất có thể, ló đầu nói: "Cuối cùng là thứ gì?"

Tần Thương Hải mở học tủ, đối diện là một đôi mắt sáng trong suốt. Được rồi, anh phải thừa nhận, anh không chỉ chú ý tới đôi mắt kia.

"Ai nha." Anh chặc chặc hai tiếng, thân hình cao lớn ngồi xổm xuống, giọng cưng chiều, giống như đang trêu chọc vật cưng, "Vật nhỏ lạc đường, bị nắng dọa sợ, ừ?"

"Là cái gì?" Cô em đang đứng trên ghế salon, lông tóc toàn thân dựng đứng, ánh mắt của cô đúng lúc bị Piano cùng với lưng anh che khuất.

"Cục cưng, ta sẽ không làm đau mi, tới đây. . . ." Tần Thương Hải quỳ sát ngăn tủ, giống như đang đùa giỡn với động vật nhỏ bên trong.

"Meo meo. . . ."

Một tiếng thét chói tai át luôn tiếng kêu meo meo meo. cô em không để ý hình ảnh, xô cửa chạy ra.

Tần Thương Hải cười không ngừng. Có hay không khoa trương như vậy!

Trong ngăn kéo, cặp mắt to sáng kia cảm thấy khó tin nhìn chằm chằm anh.

"Người bắt chước không giống một chút nào." Chủ nhân đôi mắt to nhỏ giọng nói.

"Hả? Meo meo." Tiếng mèo kêu mới vừa rồi dọa cô em bỏ chạy lại vang lên, cũng xuất phát từ miệng Tần Thương Hải. "Nếu không em kêu hai tiếng nghe thử một chút?"

Cô bé nhỏ trong tủ treo quần áo không để ý tới anh, Tần Thương Hải ngồi xếp bằng tại chỗ, "Bên trong rất thoải mái sao?"

Mặt bé đỏ lên, "Không cần anh quan tâm."

Tần Thương Hải cảm thấy buồn cười, làm bộ ngẩng đầu nhìn xung quanh, "Nơi này hình như là nhà của anh."

Mặt bé càng hồng, "Là em tới trước." Cô suy nghĩ một hồi, lại nói: "Ông ngoại em cùng Tần gia gia đang đánh cờ, Tần gia gia nói em có thể đi dạo xung quanh." Cho nên cô trốn ở chỗ này vẽ, đâu biết Tần Thương Hải lại dắt theo cô em đột nhiên xông vào, làm cô phải trốn trong tủ quần áo.

Miệng cô gọi Tần gia gia, dĩ nhiên là chỉ cha Tần Thương Hải. Mà cô bé nhỏ này gọi cha anh là ông, cho nên phải gọi anh là chú! Chỉ có điều không biết

tại sao, từ đó đến nay, Tần Thương Hải trước sau không làm cho cô kêu anh bằng chú.

"E hèm." Tần thương Hải gật đầu, hai tay ôm ngực, "Em muốn ở bên trong đó bao lâu? Ngồi như vậy hoài không thấy bất tiện sao?" Anh tâm địa xấu xa không nhắc nhở cô về cái "bé nhỏ không đáng kể", bản thân tâm tình thật tốt thường thức đủ.

Cô bé nhỏ tức giận phồng má, "Anh đang ngồi đó, em làm sao đi ra được?" Đại thiếu gia anh có biết hay không thân hình chính mình rất to lớn?

Tần Thương Hải không nhịn được cười, cô bé này tại sao khi tức giận cũng yếu đuối như vậy? Làm cho anh cảm thấy đùa giỡn làm cho cô tức giận cũng là một thú vui.

Anh dịch chuyển thân người, đem lối ra nhường lại.

"Cần anh giúp đỡ không?" Anh nhìn động tác cô có chút chậm chạp leo ra khỏi học tủ, tay chân vụng về, đầu đụng vào nóc tủ, nước mắt vòng quanh, đôi mắt to ngập nước, làm cho người khác không thể không chú ý.

"Không cần."

Cô bé nhỏ này thật bướng bỉnh! Tần Thương Hải dù bận vẫn ung dung, hai tay vẫn ôm trước ngực, ngồi xếp bằng ở một bên muốn xem trò hay, nhưng lại phát hiện cô bé trong tủ quần áo lần thứ hai đụng vào vách thì động tác có chút cứng nhắc.

"Thế nào? Muốn giúp một tay phải nói một tiếng nha!" Như vậy thật không đáng yêu.

Cô bé nhỏ không trả lời hẳn.

Tần Thương Hải cảm thấy có gì không đúng, hai tay tiến nhanh vào tủ quần áo, một tay ôm lấy chân cô, một tay vòng dưới nách, ôm cô như ôm đứa bé ra khỏi tủ.

Cô bé bướng bỉnh mắt mũi ửng hồng, thật là giống mèo nhỏ lạc đường đáng thương.

Chắc là cô đã trốn trong tủ quần áo một lúc? Tuy rằng ngăn tủ đủ rộng, nhưng không đủ để hoạt động, duy trì một kiểu tư thế quá lâu, khó tránh động tác vụng về.

"Không sao, ngoan." Tần Thương Hải ôm đầu cô áp vào ngực, nhẹ nhàng an ủi.

Rốt cuộc cô bé này bao nhiêu tuổi đây? Làm sao lại có sức nặng của đứa bé? Anh có thể dùng một cánh tay nâng cô lên. Hơn nữa trên người cô có mùi thơm chỉ có đứa bé mới có.

Tần Thương Hải không nhịn được, hai má kề sát đỉnh đầu cô, xoa xoa đầu giống như đang dỗ dành người bạn nhỏ, mới đưa cô để lên nắp đàn piano.

Cô bé nhỏ vẫn cắn môi chịu đựng đau đớn.

"Đau thì nói ra đi!" Thật là. . . . "Đụng vào chỗ nào? Hay là trật chân?" Anh lấy tay xoa nhẹ đầu cô, vừa nãy chắc là đụng không nhẹ.

Cô bé nhỏ ngập ngừng, cố gắng không khóc, trái lại nhìn càng đáng thương. "Chân bị tê. . . ." Cô không phải bướng bỉnh, mà là cảm thấy quá mất mặt, bởi vì tê chân mà tay chân vụng về, anh ta nhất định sẽ cười cô.

Cũng may không phải trật chân. Tần Thương Hải nhẹ nhàng thở ra, cũng quên kiếng dè, trực tiếp xoa chân cô.

"Nói sớm đi." Xoa xoa, lực chú ý của Tần Thương Hải rất nhanh rời đi, anh không tự giác đối với việc mình làm yêu thích không buông tay.

Nhìn không ra cô bé này nhỏ con, chân nhỏ cũng không phải không có thịt. Có lẽ do khung xương nhỏ, trên người không quá nhiều thịt, nhưng nhìn qua vẫn là mê hoặc. Làn da tinh tế trơn mịn co dãn, bé trai và bé gái khác biệt nhau chính là chỗ này.

Làm sao trước kia anh cùng cô em quần lấy nhau đều không có tìm được điều ngạc nhiên giống như vậy?

Tần Thương Hải tập trung mát xa hai chân cô, thật là tập trung đến mức quên thời gian. Mà cô bé nhỏ trước mặt anh nhìn không được khăn trương, cũng vì đụng chạm với anh trong chốc lát, mặt ửng đỏ, cắn môi, nhìn xuống từng tiếng rên rỉ.

Anh xoa nhẹ cả buổi, gần như bùng tình, đôi tay cứ thế hướng lên trên. . . . Hướng lên trên. . . .

Lướt qua đầu gối, ngón tay không biết xấu hổ tiến vào sâu hơn, chọc cho cô bé nhẹ run lên, thiếu chút nữa kích thích nơi nào đó khó nói phần khoái thích thú. Khi ngón tay anh đi vào quần nhỏ màu hồng phần dưới vẩy ngắn, bàn tay khiến người ta say mê trong cảm xúc, chính là cứ như vậy về mặt không biết xấu hổ đưa vào trong quần, nhưng anh đột nhiên thức tỉnh.

Kì lạ, anh mới vừa rồi giống như ông chú kì quái mê đắm, đối với cô bé nhỏ này động tay động chân, còn kém chút là muốn "Kéo cò", có bề mặt hay không đây!

"Khụ." Anh xấu hổ ho nhẹ một tiếng, che giấu thất lễ, "Có khá hơn không? Còn đau nhức hay không?" Anh thể hiện giống như anh lớn điềm đạm. . .

Mẹ nó, Ngay cả chính anh còn nhìn không được.

Nói dối! Rõ ràng trong khoảnh khắc đó anh thiếu chút nữa là chảy nước miếng. Tần Thương Hải bắt đầu khinh bỉ chính mình.

Cô bé nhỏ cúi đầu, "Không đau."

Tần Thương Hải Không phát hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng đến mang tai, thậm chí đến cổ cũng hiện ra màu sắc xấu hổ.

Bàn tay nhỏ bé của cô cầm lấy bàn vẽ, trở mình trượt xuống cây piano, "Ông ngoại chắc là đang tìm em, tạm biệt!"

Nói xong liền vội vàng rời đi, Không đợi Tần Thương Hải phản ứng, vật nhỏ đã muốn biến mất sau cánh cửa.

"Này, đợi chút. . . " Hân không phải đã lộ ra vẻ mặt sắc lang, làm cho cô sợ hoảng hốt chạy đi? Tần Thương Hải hao tổn tâm trí suy nghĩ.

Thẩm Tâm cảm thấy trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô chạy ra khỏi nhà chính Tần gia, đi vào vườn hoa mới dừng lại, ôm hai má đang nóng lên cười ngây ngô.

Suy nghĩ trong lòng lúc này đang đầy ắp cảm xúc thật khó nói, nhưng cô không cách nào chế ngự trái tim đang nhảy nhót.

Cô cũng không biết trốn trong góc tủ nhưng lại tình cờ gặp Tần Thương Hải, tuy rằng chứng kiến anh cùng bạn gái ân ái ái, làm cho tim cô chua xót, nhưng mà cô thừa nhận là mình cố ý phát ra tiếng động phá hư chuyện tốt của họ.

Vốn có chút không yên, Tần Thương Hải có lẽ sẽ bắt được cô, sau đó giống như anh trai dạy bảo em gái bướng bỉnh, muốn cô đi nơi khác chơi, đừng phá hư chuyện tốt của người khác, không thể tưởng tượng được Tần Thương Hải không chỉ che giấu cho cô, thậm chí cũng không tức giận.

Anh còn ôm cô, lại dịu dàng dỗ dành, làm cho cô cảm thấy đang được bao quanh bởi đường mật, dạo chơi ở nơi an toàn nhất, hạnh phúc nhất, làm cô suy nghĩ đến việc dựa vào nhau cả đời.

Nghĩ đến Tần Thương Hải tay kẻ sát chân cô, Thẩm Tâm xấu hổ đến mức muốn bốc hơi khỏi mặt đất, bị anh đụng chạm rùng rợn da thịt, cô còn cảm nhận được sự ồn ồn.

Cô muốn trốn đi, bản thân lạnh lẽo vui vẻ, len lén trở về chỗ cũ, càng sợ hãi bí mật xấu hổ trong lòng bị tiết lộ, việc kia làm cho thiếu nữ lo lắng rụt rè không yên, còn thêm cái xa lạ, thuộc loại nữ tính rục rịch, giống như có cái gì đó sẽ từ dưới đất chui lên, cuộn cuộn sôi sục. . . .

Phản ánh đọng vào giữ hai chân cô có hơi nóng bỏng, nổi lên từng đợt run rẩy nơi nhạy cảm, khéo léo kéo theo đen tối mà nguyên thủy xao động, cô vẫn đang u mê.

Cô rất thích anh, rất thích. Lần này buổi trưa ngọt ngào đã thỏa mãn dư vị.

Thẩm Tâm giống như tiểu hài tử vui vẻ xoay vòng, không có nhìn đường, ở đường mòn tại vườn hoa, giống như đang vui sướng đi trên cầu vòng, lâng lâng, có điểm ngốc.

"Nè."

Âm thanh của Tần Thương hải làm cho cô lấy lại tinh thần, ngẩng đầu, một chuỗi dây chuyền trái tim hiện ra trước mắt nàng.

"A. . . " Thẩm Tâm thở nhẹ, đưa tay nắm lấy, Tần Thương Hải lui về sau một bước, đem vòng cổ trên bàn tay thu hồi lại, giống như kẻ vô lại, từ đằng sau Thẩm Tâm tiến đến trước mặt nàng.

"Đây là của cô?" Anh cố ý mang vòng cổ quơ quơ trước mặt, sau đó thu vào bàn tay, quả nhiên làm cho Thẩm Tâm sốt ruột, thuận tiện đem vòng cổ đùa giỡn mèo lớn, đưa ra, thu vào, đưa ra, lại thu vào.

Có đủ ngây thơ.

Nếu có người đứng ngoài nhìn thấy cảnh này, mười phần sẽ hình dung Tần Thương Hải chắc chắn là tên lưu manh vô lại, khi dễ cừu con dịu dàng ngoan ngoãn. Hết lần này tới lần khác hai nhân vật chính còn chưa tỉnh, Tần Thương Hải giống như tiểu nam sinh bắt nạt Tâm Nhi tiểu nữ sinh, hăng hái trêu chọc, Thẩm Tâm là xấu hổ lại mê thích trong lòng không nói nên lời, xung quanh chỉ có nắng ấm cùng gió nhẹ, bất giác hiện lên ngọt ngào.

"Làm sao có thể ở trên tay anh?" Không có khả năng anh nhặt được trong túi quần áo, bởi vì. . . . Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Tâm lại ửng hồng thành một đường.

"Anh đã cảm thấy vật này nhìn quen quen, giống như đã từng thấy ở nơi nào." Tần Thương Hải ngấm nghĩa sợi dây, "Kỳ lạ là thứ này tại sao lại xuất hiện trong phòng anh?"

Thẩm Tâm muốn tìm cái lỗ chui vào, sớm biết thế cô sẽ không lỡ miệng, nhận cái vòng cổ kia là của mình.

"Em. . . .Em cũng không biết." Cô cúi đầu, hoảng sợ nói, "Anh có thể trả lại cho em không? Đó là mẹ em để lại cho em. . . . " Mấy ngày hôm trước

không cẩn thận làm mất, cô đã rất áy náy, vừa mới liếc mắt thấy không nhận được ý muốn cảm lại nó.

Tần Thương Hải sững sốt, vốn đang định đùa dai một phen, thấy nàng cúi đầu, bộ dáng rất uất ức đáng thương, ngực bị một trận tội ác nhéo mạnh.

Sẽ không phải khóc chứ? Haizz. . . .

"Anh chưa nói không trả, em đừng khóc nha!" Anh nóng nảy, nghĩ muốn trấn an cô, lại muốn lau nước mắt của cô, cuối cùng luống cuống tay chân muốn thay cô đeo lại sợi dây.

Thẩm Tâm ngẩng đầu, trừng mắt nhìn. CÔ không muốn khóc nha! Chỉ có điều, phản ứng của Tần Thương Hải làm cho cô không nhận được mỉm cười, có dòng nước ẩm chảy trong lòng.

Tần Thương Hải vòng đến phía sau cô, muốn giúp cô cài khóa vòng cổ.

"Đừng đánh mất lần nữa." Tầm mắt anh dừng lại tại cổ trắng mịn hai giây, mới liên tục dời đi, sợ sự việc ở phòng đàn ăn đậu hũ cô lại tái diễn.

Nhìn cổ nhỏ thanh tú, một bàn tay anh cũng có thể nắm vòng cổ cô chứ? Nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy hơi ngứa, liền cho tay vào túi quần, để tránh ý muốn đụng đến cô.

"Cám ơn."

Lời nói cảm tạ cũng giống như tiếng mèo kêu meo meo, vừa nhỏ vừa êm, Tần Thương Hải thật bó tay với nàng.

"Hai người già bọn họ còn đang chơi cờ, em muốn làm gì?" Nghĩ cũng biết hai người kia không có khả năng chỉ chơi hai ván rồi ngừng, nếu không có quần gia ở bên lái nhái, chắc lại muốn quyết chiến ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ.

Tần Thương Hải đi phía sau cô, tâm tình hình như rất tốt, rất hưng phấn cùng cô đi dạo. Thẩm Tâm cảm thấy lâng lâng, hi vọng chính mình không phải quá đa nghi hiểu sai ý.

"Ừ. . . . Cô nói, muốn em cùng cô cùng nhau xem khăn trải bàn cho buổi tiệc lần sau sử dụng hoa văn và màu sắc nào." Đây chính là một trong các khóa huấn luyện con dâu nhà giàu, khăn trải bàn cùng rèm cửa qua mỗi mùa đều phải đổi màu sắc và hoa văn, tuy rằng Thẩm Tâm chính là đơn thuần thích thưởng thức những vật xinh đẹp.

Cô trong lòng Thẩm Tâm, chính là chị gái Tần Thương Hải.

Kêu chị anh là cô, cũng không phải muốn kêu anh là chú?

Tần Thương Hải cảm thấy khó chịu.

"Loại đồ vật này có gì tốt để chọn?" Nhàm chán, Nhưng mà Thẩm Tâm có điểm hứng thú, anh quyết định mở lòng tốt không dỗi cho cô gáo nước lạnh, hơn nữa muốn tỏ ra giống như cùng nàng cùng quốc. "Bất quá. . . . Anh cảm thấy hoa văn nhỏ màu hồng phấn không tệ." Anh buộc miệng, căn bản chưa có nghĩ qua.

Thẩm Tâm buồn cười, không thể tưởng tượng được nam nhân như anh, còn có thể thích hoa văn nhỏ màu hồng phấn.

Cô đột nhiên dừng bước, cảm thấy có điều lạ, nhớ tới vừa rồi ở phòng đàn, cô trốn trong tủ treo quần áo thì bộ dáng Tần Thương Hải.

Hèn chi cô cảm thấy tâm mất Tần Thương Hải không ở trên mặt cô!

A, thảm! Tần Thương Hải nhanh chóng dập tắt lửa làm sáng tỏ, "Cái kia. . . .Em đừng hiểu lầm, anh không phải nói quần nhỏ của em. . . ." Mẹ nó, càng tỏ càng đen. "Anh là nói anh không có ý nhìn đến. . . ."

"Hạ lưu!" Một tiếng tát thanh thúy vang dội, chứng minh con cừu nhỏ bị chọc giận, cũng sẽ thưởng trắng cho đại sắc lang.

Tiểu bắt điểm chạy đi, khuôn mặt vô tội của Tần Thương Hải nhìn theo.

Anh cũng không cố ý. Được rồi, bởi vì "phong cảnh" rất đẹp, anh mới có thể thưởng thức đến quên nhắc nhở cô, nhưng anh cảm thấy hoa văn nhỏ màu hồng phấn rất tốt nha, so với hoa văn báo cùng với ren viền tơ, anh cảm thấy hoa văn màu hồng phấn có phần ngon miệng hơn. Ách, càng đáng yêu hơn.

Lúc quay về, anh nhớ rõ, cô bé nhỏ tên Thẩm Tâm.

Mặc dù sức đánh của cừu nhỏ không lớn, đánh người giống gãi ngứa, Tần Thương Hải vẫn là cảm thấy mặt anh đang nóng lên.

Quả nhiên là thích hợp tên quần lót hoa văn nhỏ màu hồng phấn.

Tối hôm đó, Tần Thương Hải nằm mơ.

Anh mơ thấy mình say, có cô bé nhỏ, ân cần lại cẩn thận lấy khăn mặt lạnh thay anh chà lau mồ hôi trên trán và hai má, còn giúp anh uống nước.

Anh nhớ rõ. . . . Anh nhớ rõ trán của anh tựa vào cảm xúc thật đẹp, giống như bộ ngực mềm mại cô gái dậy thì. Thật hi vọng vẫn có thể kẻ sát, gồi lên, cho dù muốn già chết cũng được.

Anh còn ngửi được mùi thật thoải mái, giống hương bơ thơm, mềm mại, hương vị ngọt ngào.

"Em thích anh." Trong lúc đó lơ mơ anh nghe được, cô bé mèo con cất tiếng nói, ngay sau đó anh cũng cảm giác được đôi môi mềm mại dán lên, nhẹ nhàng nhột nhột, sau đó liền biến mất.

Rất ngọt, anh nghĩ lại đến một lần, thêm một lần nữa là tốt rồi. . . .

Tần Thương Hải đột nhiên tỉnh lại, hai mắt mơ hồ chậm rãi tập trung nhìn về bốn cột trụ giường lớn.

Anh nghĩ tới, vì sao vòng cổ của Thẩm Vân lại ở trong phòng anh.

Em thích anh.

Có thật không? Là sự thật hay anh vẫn đang trong mơ? Thẩm Tâm chính là đã từng chăm sóc anh, cũng đã từng tỏ tình với anh.

Nơi ngực anh hơi hơi nóng lên, đầu giống như uống rượu, có chút say, rõ ràng trước khi ngủ một giọt rượu cũng không có chạm vào.

Anh đứng dậy, ngồi ở trên giường, nhìn chăm chăm chỗ trống trên tường mặt đồ ra, cười ngây ngô.

Đó là tình cảm? Quá đầy đủ quý giá, cũng quá mơ hồ khó nắm bắt, tuổi trẻ lại ngây thơ trái tim không nắm giữ được, có được lại dễ dàng vứt bỏ không để ý. Nếu là có thể vượt thời gian quay lại, mang cảm động đêm đó cùng với hối hận nhiều năm sau trùng điệp, có lẽ anh cũng không bỏ qua điều đó, anh căn bản không muốn mất đi.

Bộ mặt Tần Thương Hải không cạo sạch râu ria, ngơ ngác, nguyên đêm qua vẫn ngồi lì trên giường nhìn chăm chăm bức tranh "Bích Hải chìm tâm", trời đã sáng rồi, anh như hóa đá, cũng chưa động một chút, anh còn nhớ rõ Thẩm Tâm nói muốn li hôn thì trong đầu anh đầy rẫy sự phẫn nộ, anh lẳng đọng lại hồi lâu mới có thể loại bỏ cảm giác đó. Hết lần này tới lần khác, đòi người chính là phiền phức như vậy, bản thân cũng không thể kêu gào, cùng nói với ông trời: chờ ta hiểu rõ ràng rồi mới tiếp tục diễn màn tiếp theo!

Tựa như có cái gì đó ít bị phá hư, trên thế giới cao su đàn hồi không dễ dẫn, khiến người khác ghét nhất là , mấy thứ này nhất định rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hồi Lỗi Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Có một nhà khoa học, ông tin tưởng tất cả mọi điều trên thế giới này đều có thể tìm được căn cứ khoa học cùng với Logic mạch lạc.

Nhà khoa học cũng yêu, được ủng hộ bởi vợ ông, nhà khoa học cũng tin tưởng, ngoài khoa học ra, người mà ông ta yêu nhất chính là vợ.

Nhưng, "Yêu" là gì?

Nó chắc là giống với vạn vật trên thế gian, có hợp lí khoa học và Logic.

Vì thế nhà khoa học quyết định, ông ta muốn nghiên cứu "Yêu".

Yêu đến từ đáy lòng, xuất phát từ đáy lòng, vì thế yêu căn cứ vào trái tim con người. Nhà khoa học quyết định tìm một người yêu, nghiên cứu trái tim anh ta.

Kết quả, đương nhiên chỉ có vợ anh ủng hộ ông, ông ta cũng tin tưởng vợ của ông có tình yêu chân chính.

Vì thế nhà khoa học mổ lòng ngực vợ ra, lấy trái tim nàng ra, phát hiện ra trái tim không còn đập nữa, thật ra so với bình thường cũng không có gì khác biệt.

Ông ta không nghiên cứu ra "Yêu", còn phát hiện, ông mất đi vợ, đồng thời mất đi mất đi tất cả những thứ gọi là yêu.

Bộp! Bức tranh bị đóng lại, tuổi còn trẻ cũng đã trưởng thành. Tiền tổng biên xoa xoa huyết thái dương đang co rút, về mặt bắt đắ dĩ nhìn về phía anh, ông chủ lớn kiêm kim chủ lớn.

Ông ho nhẹ một tiếng, rất cố gắng nhẹ nhàng nói: "Tần tiên sinh, ngài xác định bản danh tác này của ngài. . . ." Thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, muốn đổi lòng mà nói thật khó, có thể thấy công phu tu luyện của ông còn chưa đủ. "Là tranh vẽ cho nhi đồng?"

Haizz, bổi thường tiền là chuyện nhỏ, dù sao có kim chủ chống lưng, kim chủ yêu cầu in mấy quyển liền in mấy quyển, vấn đề là ông không muốn nhận được thư kháng nghị của phụ huynh nha!

"Không được sao?" Mua tranh vẽ đều là người lớn, Tần Thương Hải không hiểu vì sao phải chia thành tranh vẽ cho người lớn và tranh vẽ cho trẻ em, chỉ tiền là đại gia, các bé nhỏ xem phim hoạt hình là tốt rồi!

"Đương nhiên. . . ." Không được! "Cũng không phải nói không được!" Haizz. Tiền tổng biên trên mặt cười xòa, trong lòng thở dài, tổng biên tập là danh hiệu dễ nghe, không cần thiết quá nhiều náo nhiệt, hơn nữa tuyệt đối không có vẻ hỗn tạp.

Giống như hiện tại, trấn an đại kim chủ, quả thật giống như trấn an con cọp.

"Nhưng là, ngài miêu tả nội dung quá mức đậm máu, đối với trẻ em mà nói không thích hợp." Trên thực tế, có vẻ giống như tình tiết trong phim kinh dị đương thời, làm cho người ta sau khi xem mặt tối đen đầy đặc, sống lưng lạnh buốt.

Tần Thương Hải một tay chống trên bàn làm việc, một tay kia tra eo, thân thể nghiêng dựa vào, về mặt lưỡi biếng, cười như không cười đối mặt với ông. Tiền tổng biên bắt đầu cảm thấy điều hòa bị hư, liền tiếp lau mồ hôi.

"Ông!" Không để ý lời giải thích, Tần Thương Hải chỉ vào ông, mắt lộ tia sáng. "Ông không được lừa ta."

Tiền tổng biên đỏ mồ hôi lạnh. "Tần tiên sinh."

"Kỳ lạ." Về mặt Tần Thương Hải bỗng nhiên hoa mắt thần mê, một tay vuốt cằm, nhìn về điểm vô hình trong không khí. "Ông biết không? Từ khi ta từ trong hôn mê tỉnh lại, cả người ta giống như thay da đổi thịt."

Là cái đầu bị hỏng đi? Tiền tổng biên lau mồ hôi, "Có sao? Ngài vẫn phong lưu phóng khoáng."

"Không." Tầm mắt Tần Thương Hải dời lên mặt ông, Tiền tổng biên nhất thời cảm thấy máy điều hòa lại mở quá mạnh mẽ. "Ta hiện tại, có thể nhận biết rõ ràng, ông không tìm thấy sự đồng cảm trong tác phẩm của ta, cho nên ông không thể nhận thức cùng ta, ông không thể hiểu được ta dùng tính mạng để đổi lấy linh ngộ."

Còn dùng tính mạng để đổi lấy linh ngộ nha!

"Ngài hiểu lầm." Tiền tổng biên không khó khăn nặn ra hai giọt nước mắt, "Ta đây phải. . . . Ta đây là cảm động đến mức tột đỉnh nha! Ta không có cách nào hình dung ra cảm nhận dâng trào trong nội tâm." Muốn điên mọi người cùng nhau điên, ai sợ ai?

"Có thật không? Ông thật sự hiểu rõ sao?" Tần Thương Hải đứng dậy, thân hình to lớn tràn ngập cảm giác áp bức dường như sững trước bàn làm việc, hai tay chống trên mặt bàn, tuy rằng khí phách quý công tử như cũ, thân hình là cực kì giống đại ca tập đoàn đòi nợ. "Ông thật sự biết linh ngộ việc này quá trẻ sẽ khổ sở ra sao? Biết khi mất đi mới chính mình khổ sở ngu si đi tìm, lại sớm không thể quay đầu tiếc nuối sao?"

"Ta thật sự biết. . . ." Nước đỏ khô hốt trở lại, thời gian rất khó trở lại, một lúc hồ đồ hồi tiếc cả đời - anh đương nhiên biết! Sớm biết, anh đã ở lại tuần san, ít nhất làm ông chủ người ta có vẻ bình thường.

"Vậy nên ông muốn hay không nói ta biết, vợ ta ở nơi nào?" Luôn luôn chú trọng hình tượng, Tần Gia Quý Công Tử bắt đầu vén tay áo lên, nếu không thành thật khai ra thì sẽ bóp chết ông ta.

Nói nửa ngày, chính là ép hỏi tung tích vợ trước?

"Ta không biết. . . ." Chẳng lẽ hẳn muốn gắn vệ tinh định vị trên từng người nhân viên sao? Huống chi vẫn là nhân viên tạm rời vị trí công tác nhiều năm, nếu như có máy định vị cũng đã sớm rỉ sét hư hỏng.

"Không biết?" Thái tử gia nheo mắt.

"Là thật nha!" Tiền tổng biên lần này khóc mắt thật sự có nước rơi ra, "Tần phu nhân tạm thời rời cương vị công tác đã nhiều năm. . . ." Nhân vật quan trọng chạy đến nơi này, có làm hay ko nha!

Tần Thương Hải lặng nhìn ông ta nửa ngày, giống như đang suy nghĩ có nên buông tha ông ta hay không, hoặc là quyết định sớm hay muộn buông tha mạnh mẽ này.

Anh có thể lại đi cầu xin vợ chồng Thẩm gia, nhưng mà vợ chồng Thẩm gia sẽ không bỏ qua cho anh, ngày hôm qua anh đi thăm hỏi, cậu của Thẩm Tâm tàn nhẫn nói, muốn anh có dũng khí thì chính mình nghĩ ra cách tìm được vợ. Ông ngoại mất nhiều năm, người có thể giúp đỡ anh không nhiều.

"Số liệu nhân viên trước kia đều có lưu giữ chứ?" Nhớ tới, anh làm chồng thật thất bại, ngay cả tung tích vợ đều phải nhờ người ngoài tìm hiểu.

Được rồi, là vợ trước, nhưng trước khi ly hôn, anh đối với Thẩm Tâm hiểu biết không nhiều.

"Nhân viên tạm thời rời cương vị công tác hồ sơ đều bị hủy, hướng chỉ cô ấy còn là vợ ngài, chúng ta đã sớm xử lý xong."

"Cô ấy có phải luôn luôn đối xử tốt với đồng nghiệp?"

Tiền Tổng biên chán chừ hai giây, nhưng hai giây này đủ làm cho Tần Thương Hải giống như cá mập ngửi được mùi máu tươi, gõ gõ ngón trỏ xuống mặt bàn thúc giục: "Có không?"

"Trường ban quan hệ Mỹ trước kia cùng vợ ngài qua lại rất tốt." Chết giàu còn hơn sống nghèo, nếu chết cũng phải kéo theo người chịu tội thay, không trách được ông kéo luôn cấp dưới xuống nước.

Thái tử gia lập tức ra lệnh xuống, sau khi kết hôn có chút phúc thái, trường ban quan hệ Laura bị gọi đến văn phòng hỏi, vốn là đối với thái tử gia khó nén sự coi nhẹ, Laura chính là chờ ngày này hôm nay thật lâu, thêm dặt thêm tình hình về Thẩm Tâm năm đó có bao nhiêu thâm, bao nhiêu bi thương, làm cho nhiều người chua xót, miêu tả thật khoa trương, lời nói lại kỹ càng, miệng sinh động, so sánh với người dẫn chương trình có hơn không kém, ngay cả Tiền tổng biên đều bắt đầu âm thầm suy nghĩ có thể chuyển Laura đến văn phòng công tác xã hội.

"Nói trọng điểm." Tần Thương Hải khắc chế ý muốn kêu nữ nhân này im miệng.

Mặt Laura hậm hực, "Cô ấy đang ở Đài Loan."

Cô đem địa chỉ viết cho Tần Thương Hải, cô ý viết sai số nhà và tên đường - làm gì có chuyện cho anh ta nhẹ nhàng qua cửa như thế? Nếu có tâm tự nhiên tìm được người. Nhưng còn có chuyện quan trọng cô chưa nói, để người phụ tình này tự phát hiện thì tốt hơn, người ngoài nói chung quy không bằng chính mình phát hiện ra sự thật chấn động đau lòng!

Tần Thương Hải biết đáp án, nhanh chóng rời đi.

"Khoan. . . Còn tập tranh vẽ này?" Tiền tổng biên ý tứ không quên nhắc nhở.

"Ông là tổng biên, ông sắp xếp ngày phát hàng càng sớm càng tốt, ta muốn làm cho Tâm Tâm thấy!" Anh nói.

Đúng vậy nha, ông là tổng biên, nhưng anh ấy là ông chủ, không có anh mở miệng sẽ không thông qua bàn thảo.

In liền in, dù sao cũng dùng tiền của Tần công tử in ra, chính là đến lúc đó bán không được, ông là tổng biên nhưng vẫn khó hướng Phiên vương thái tử ăn nói.

"Tình yêu là cái gì?"

Anh không phải nhà khoa học điên cuồng, cũng không có mổ ngực vợ ra, lại đối với cô hai tay dâng trái tim chân chính làm như không thấy.

Anh không chỉ một lần nói cho cô, anh không thương cô.

Anh không thương cô, vì sao qua nhiều năm như vậy, trước sau hôn nhân, trước sau ly hôn, người anh quan tâm vẫn chỉ có mình cô?

Lấy được địa chỉ Thẩm Tâm, Tần Thương Hải trong đêm bay đến Đài Loan.

Sau khi kết hôn, anh là người chồng thất bại, anh dường như quên bao nhiêu đêm, hai người từng thức trắng đêm tâm sự, lại ở lúc bọn họ nên thân mật nhất cùng nhau đi trên một đoạn đường, anh nhẫn tâm bỏ lại mình cô.

Tần Thương Hải an ủi bản thân, năm đó anh đưa nhẫn cưới cho Thẩm Tâm, không phải là lựa chọn kỹ càng, anh cũng không có lòng dạ nào, dặt dờ cửa hàng trang sức tùy ý chọn cho cô một cái quý giá nhất xong báo cáo kết quả công việc, nhưng Thẩm Tâm lại chính mình chọn mình một cái nhẫn kim cương trắng nhỏ, thậm chí không đủ để cô lấy ra khoe người ngoài. Sau khi thỏa thuận ly hôn, cô chỉ để lại nhẫn cưới, cái gì cũng chưa mang. . . .

Hai người bọn họ đều tin tưởng cô đi được đến cùng, lại không phát hiện ra, kỳ thật Thẩm Tâm đã mang đi thứ quan trọng nhất với hai người.

Bích Hải chìm tâm.

Cô mang trái tim giao trên tay anh, bị anh quên đi, sao biết nguyên nhân nhiều năm trước, cô đã muốn nhặt được trái tim vốn muốn phiêu bạt không muốn yên tĩnh, cô chưa từng có ý thể hiện tình cảm sâu đậm, tất cả tình yêu của cô đối với hắn giấu ở biển sâu, canh chừng dùm tình cảm.

Máy bay bay vùn vụt qua Thái Bình Dương, đáng lẽ ngay từ nhiều năm trước anh nên vượt qua đại dương rộng lớn, sớm truy tìm mạng về trần bảo vô giá, chỉ mong trời cao nguyện ý trả lại cho anh, không phải đã quá muộn. . . .

Thẩm gia và Tần gia là hàng xóm trên trường đảo, nhưng mà hơn phân nửa ở lại trường đảo, bình thường không giàu cũng phú quý, sân nhà và bể bơi rộng lớn chính là trang bị cơ bản, có được đường tư nhân và sân bay đều tính là bình thường, thật sự "cửa son giống như biển", bởi vậy cái gọi là hàng xóm kì thật cũng cách rất xa.

Thẩm Tâm mười ba tuổi đến Mỹ nương nhờ nhà cậu mợ, một cậu tiếng anh cũng ko biết, mặc dù cậu có một nữ nhi bằng tuổi cô cùng với một con trai ba tuổi, nhưng mợ đối với việc dạy em gái em trai tiếng Trung không ép buộc, Thẩm Khiết và Thẩm Ngang ngay cả một câu "Người khỏe không" đều nói không được.

Đối với Thẩm Tâm, cậu lại nghiêm khắc yêu cầu cô không được ỷ lại tiếng trung. Tuy là xuất phát từ ý tốt, hi vọng Thẩm Tâm mau chóng hòa nhập hoàn cảnh nước Mỹ, cũng sợ cô ở trường học không kịp chương trình, nhưng ở tuổi mẫn cảm nhất, khi bị ép buộc phải rời xa nơi trưởng thành, ngày trước ở Đài Loan trong mắt mọi người là một cô bé đáng yêu, nhưng đến nước Mỹ, nhưng lại biến thành quái thai trong mắt thầy cô cùng bạn học.

Ngôn ngữ không giống, lại cùng mợ sống nương tựa từ nhỏ tách ra, vài năm đầu cô đơn làm cho cô trở nên lạnh lẽ, mà sự lạnh lẽ của cô làm cho người nhà xa lánh, trở thành vòng tròn luẩn quẩn.

Đối với việc không muốn rời xa Tần Thương Hải, có lẽ là vì cô rất cô đơn? Bởi vì anh đưa hai tay ra hữu nghị, anh là người bạn duy nhất của cô.

Có phải vì thế nên làm cho cô hình thành ảo giác tình yêu? Rất nhiều năm về sau, Thẩm Tâm mới hiểu được, đi so đo yếu tố hình thành tình yêu có hay không đơn thuần cơ bản không có ý nghĩa, sinh mạng bản thân phong phú hay thay đổi, gặp gỡ người kích thích hi vọng ái ố và yêu hận, tại sao còn có đơn thuần tình yêu.

Nếu anh là ngôi sao sáng trong đêm cô đơn của cô, thì chắc chắn là vì sao sáng nhất, không thể nghi ngờ.

Cha Tần Thương Hải và ông ngoại Thẩm Tâm lúc còn trẻ chính là cùng học chung trong trường quân đội.

Cậu tuy rằng thương cô, nhưng chung quy là tính tình quân nhân, rất nghiêm khắc, ông ngoại đối với Thẩm Tâm yêu thương cưng chiều, từ năm mười ba tuổi người thân nhất với Thẩm Tâm chính là ông ngoại, mỗi lần ông ngoại đến Tần gia cùng Tần gia gia chơi cờ, Thẩm Tâm đều sẽ đi theo, đương nhiên là hi vọng có thể nhìn thấy Tần Thương Hải.

Cũng không biết khi nào thì bắt đầu, không cần Thẩm Tâm đặc biệt chờ đợi, chỉ cần cô cùng ông ngoại đến Tần gia, Tần Thương Hải nhất định sẽ chờ, hơn nữa càng ngày càng thích đùa giỡn cô. Thẩm Tâm không hiểu rõ tâm tư Tần Thương Hải, nhưng có thể ở cùng người mà cô thầm mến làm cô rất vui vẻ.

Thẩm Tâm ôm bức tranh đến trái ra tại sàn gỗ trong phòng, người hầu Tần gia theo thói quen mỗi lần cô tới đều im lặng chạy đến phòng lớn, đương nhiên là Tần lão thái gia ra lệnh, Thẩm gia đại a đâu có thể đi lại tùy ý trong phòng, nếu không Thẩm Tâm cũng không dám to gan như vậy.

Tòa nhà lớn của Tần gia, hữu dụng hay không phòng trống nhiều, Thẩm Tâm nhìn không được suy nghĩ, không biết hôm nay có thể gặp Tần Thương Hải hay không? Hoặc là, anh có thể tìm được nàng hay không?

Nghĩ như vậy giống như cô đang tự đa tình, tuy rằng cô cũng nghĩ đợi ở nơi cố định, Tần Thương Hải có vẻ dễ tìm được cô, nhưng mà nếu Tần Thương Hải cơ bản không có ý định tìm cô?

Cô đang tự hoảng loạn, nghĩ xem có nên tự tạo nhiều tình huống không hẹn mà gặp không. Chỉ là gần đây vận khí của cô đặc biệt tốt, đều may mắn chọn được gian phòng Tần Thương Hải trùng hợp đi qua hay sử dụng, làm cô bắt đầu buồn phiền, nếu có một ngày không gặp được Tần Thương Hải, cảm giác thất vọng chắc lớn hơn nữa đi?

Cô ngồi xuống ở góc phòng, quyết định một giờ sau nếu Tần Thương Hải không trùng hợp đi ngang qua, cô sẽ dòi trần địa.

Thẩm Tâm ôm bức tranh bắt đầu vẽ loạn. Mỗi lần Tần Thương Hải nói muốn xem tranh cô vẽ, cô luôn khước từ, kỳ thật cô không có thiên phú hội họa, lúc ban đầu vì cậu hi vọng cô sử dụng tiếng anh, không cần quá ỷ lại tiếng trung, cô đơn giản cũng không cần viết, vẽ chính là phương thức cô tiêu khiển buồn chán.

Sau đó, cô nghe nói, Tần Thương Hải bắt đồng cùng các thiếu gia khác, dù là nghệ thuật thiết kế, ông trời phảng phất cảm thấy vị thiếu gia Tần gia này con cưng của trời, nhận hết sự cưng chiều mọi người còn chưa đủ, còn cho anh đa tài đa nghệ, hội họa trời cho hơn nữa đều được tán thưởng.

Thẩm Tâm đương nhiên biết Tần Thương Hải tài hoa khinh người, cô cảm thấy bản thân vẽ lộn xộn bảy tám vòng xấu xí nếu bị anh nhìn thấy nhất định sẽ bị chế giễu. Mặc kệ thế nào cũng là đối tượng thầm mến nha! Thật sự không hi vọng anh thấy được mặt bình thường của chính mình.

Tần Thương Hải đến gần góc phòng thì liền nhìn thấy bóng dáng tiểu nữ sinh lui vào góc vẽ, bộ dáng chuyên chú lại rất vui vẻ, làm cho anh không nhịn được nhếch miệng cười,

Anh là đại thiếu gia đương nhiên không có bản lĩnh cao cường, bất quá Tần gia từ trên xuống dưới gần như đều biết Thẩm Tâm, muốn biết tiểu bất điểm này hôm nay đi chỗ nào còn không phải quá dễ dàng?

Chính là, nếu như không phải anh phát hiện Thẩm Tâm lúc không có ai chú ý thì đồ mặt vụng trộm nhìn anh, cùng anh ở một chỗ khi nói chuyện so với bình thường tương đối nhiều, anh thật sự nghĩ cô bé nhỏ này chán ghét anh nha. Bằng không sao mỗi lần đến nhà anh đều đổi chỗ đợi, giống như sợ anh phát hiện ra.

Anh lén lút đứng đằng sau Thẩm Tâm, trên bộ mặt tuần tú lộ ra vẻ mặt nghịch ngợm của nam sinh mới có trò đùa dai cười mờ ám.

"Đang làm gì?"

Anh đột nhiên đến gần, Thẩm Tâm không phòng bị, thiếu chút nữa thét ra tiếng chói tai.

"Để cho anh xem em bí mật về gì trong tranh?" Tịch tay cầm lấy bức tranh của Thẩm Tâm, Tần Thương Hải giống như tâm trí đột nhiên bị thoát hóa mười tuổi, cố ý chọc cho cô tay chân luống cuống.

"Trả lại cho em!" Thẩm Tâm sốt ruột kêu lên, nhưng mà đáng người cô nhỏ, làm sao là đối thủ của Tần Thương Hải được.

"Làm sao khăn trương thế?" Tần Thương Hải ung dung, không cần chạy trốn, Thẩm Tâm cũng không có cách lấy lại.

Hai người không lớn không nhỏ, rõ ràng là đã trưởng thành, lại ở trong phòng rượt đuổi chơi đùa âm ỉ.

"Anh thật xấu xa. . . ." Giọng nói mềm mại đã mang theo âm thanh nghẹn ngào, Tần Thương Hải nghe giống như tiếng cừu con đang làm nũng cầu xin tha thứ, làm cho anh lại muốn đùa giỡn với cô, lại cùng lúc không nỡ để cô rơi nước mắt.

"Để cho anh xem bức tranh em vẽ, thật sự khó như vậy sao?" Anh thật không hiểu được cô bé này nha.

Thẩm Tâm ngập ngừng, "Em vẽ bức tranh này khó coi, anh không nên nhìn được không?" Cô thật sự cầu xin anh tha cho.

Tần Thương Hải vừa bực mình vừa buồn cười, "Cùng em chơi trò chơi hoặc thi đấu nhất định không có ý nghĩa!" Cô bé nhỏ này một chút ý chí muốn thắng cũng không có, muốn làm kẻ địch không tốt đe dọa một chút cô liền yếu thế. May mắn là anh không có ý định đóng vai người xấu đi bắt nạt, ai dám quát nạt cô, trước hết phải hỏi qua anh!

"Hơn nữa. . . ." Anh dùng bức tranh gõ nhẹ lên đầu cô, rất nhẹ rất nhẹ, sợ làm cô bị thương. "Ai nói có con mắt quan sát thật tốt mới có thể vẽ tranh? Nếu vậy bức tranh chỉ đẹp mà không có ý nghĩa."

Dứt lời, Tần Thương Hải ngồi xuống tại chỗ, dự tính thương thức bí mật mà cô bé nhỏ đang giấu làm cho anh tò mò không thôi.

Thẩm Tâm thấy anh không có ý định buông tha, đành phải cúi thấp đầu, chọn lựa cách tránh hấn thật xa trốn vào một góc. Ít nhất anh muốn cười cô thì cô có thể trốn xa một chút. . . .

Tần Thương Hải nhìn thẳng cô, "Haizz, em muốn đi đâu đó? Lại đây!"

"Em không quấy rầy anh." Thẩm Tâm quả thật muốn xoắn tít ngón tay, giống như người vợ nhỏ đang chịu oan, làm cho Tần Thương Hải cảm thấy buồn cười,

"Người khác đang thương thức tranh em vẽ làm sao tác giả lại cụp đuôi chạy?"

"Em cũng không phải họa sĩ, chỉ là vẽ xấu mà thôi." Cô nói xong, cảm thấy lòng chua xót.

"Em tới đây cùng nhau xem được không?" Tần Thương Hải cứng rắn không được, lại mềm, dù sao chính là không cho cô bé này rời khỏi tầm mắt anh.

Thẩm Tâm chần chờ, ở bên cạnh Tần Thương Hải đối với nàng có sức hấp dẫn rất lớn, trong lòng cô do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là sức hút của Tần Thương Hải thắng, cô mím miệng nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, từng bước nhẹ nhàng thong thả đi tới bên cạnh anh - giữ cự li khoảng ba bước, ngồi xuống.

Tần Thương Hải tức giận, nhưng lại buồn cười, trong chốc lát muốn đóng vai ác bá vô lại, trực tiếp bỏ nhào về phía trước bắt nạt cô.

Anh cố ý nói: "Anh thực sự khiến em chán ghét sao? Sẽ căn người? Ngồi xa như vậy? Như vậy trong lòng không cam chịu chuyện không muốn?"

"Em không có!" Cô nóng vội giải thích, gấp gáp đến mức cả cổ đều đỏ, vội vàng xích lại gần Tần Thương Hải.

Anh thật là xấu xa, Tần Thương Hải trong lòng cười vui.

Cảm giác này thật là kì diệu, anh mơ hồ xác định cô bé nhỏ này thích anh, anh cũng muốn đối xử với cô dịu dàng, đối với cô yêu thương, nhưng lại không nhìn được muốn nhìn thấy cô bị trêu chọc cho chân tay luống cuống, làm cho lòng anh nhột, một loại căn tính nguyên thủy xao động.

Cũng chẳng qua đang ngồi bên cạnh anh, còn cách nhau khoảng một cánh tay, cô bé này như thế mà lại đỏ mặt, Tần Thương Hải nghĩ không biết bản thân muốn đầu hàng, hay là vẫn tiếp tục trêu chọc cô.

"Lại đây." Cuối cùng, anh quyết định đóng vai ác bá quát nạt cô, cô cẩn thận đề phòng, có phải anh nên đổi phương thức tấn công tích cực đi? Anh hơi động thân hình, duỗi cánh tay ra, không rầy rà, trực tiếp đem con cừu nhỏ hướng tới miệng, Thẩm Tâm dĩ nhiên bị anh ôm trong lòng.

Oanh! Khuôn mặt cô nóng đến bốc hơi.

Vốn chỉ là tâm tư bướng bỉnh của bé trai, đánh chết anh cũng không thừa nhận mình ngại thẹn, giống như tình yêu đầu vụng về của tiểu quý bắt nạt cô, Tần Thương Hải chỉ cảm thấy đùa giỡn cô bé này rất thú vị, hơn nữa bản năng giống đực đang gây rối, ngược lại làm cho bản thân cảm thấy nhộn nhạo, hoảng thần ngay ấy trong phòng đàn giống như đang phát tác, anh không rời mắt khỏi cổ mảnh khảnh cùng phần da thịt từng tác sáng trong tí ni phôi bày bên ngoài của Thẩm Tâm, không nhìn được mơ màng cảnh xuân dưới lớp quần áo, toàn thân cảm giác đều cảm nhận được thân hình nhỏ nhắn mềm mại,

trên người còn có mùi thơm ngọt.

Mà Thắm Tâm đầu rồi, tim cô đập nhanh giống như đang lên cơn sốt, mặt hồng lan xuống cả người cũng có thể bị nướng chín, tình cảnh trước mắt đối với cô quá đỗi tốt đẹp nhưng không chân thật, hồi cô ba hôn bảy vía một nửa bay lên thiên đường, một nửa đang chu du cùng mây, ôm mặt xấu hổ mừng như điên, bong bóng màu hồng bốc lên không ngừng. Tóm lại Thắm Tâm trên trái đất này, giờ phút này đang ngây ngốc, động đất cấp mười cũng khó lay động được.

Tần Thương Hải nuốt nước miếng rất khó khăn, cảm thấy miệng lưỡi đắng khô, bản năng nguyên thủy làm cho toàn thân anh nóng lên, bộ phận dưới bụng lại rục rịch, thậm chí muốn bạo động.

Thật là muốn cắn một cái, liếm một cái cho đã ghiền, sau đó đẩy ngã ăn luôn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hồi Lỗi Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Ách, anh đang suy nghĩ gì nha! Tần Thương Hải bỗng nhiên bùng tỉnh, quyết định nhanh chóng dời đi lực chú ý, anh một tay vòng qua người Thắm Tâm - rõ ràng cảm thấy bản thân kì lạ, nhưng chính là không muốn buông tay - cũng cảm bản về, một tay kia mở trang đầu tiên.

Thật là một đồng vẽ xấu, bất quá anh tập trung tinh thần nhìn xem. Nguyên bản chính là muốn dời đi lực chú ý, bất tri bất giác lại bị hấp dẫn.

Cũng không phải bức tranh của Thắm Tâm vẽ quá mức tình xảo, kì thật vừa thấy đã biết cô không có chút thành thạo, cũng chưa từng trải qua học tập, chính là thật đơn giản, đem tất cả những gì cô nhìn thấy vẽ thành tranh.

"Đây là cái gì?" Tần Thương Hải chỉ vào trong bản vẽ, trong góc có một phần vẽ xấu.

Tiểu thư Thắm Tâm ba hôn bảy vía phản ứng với câu hỏi của người trong lòng trở lại trái đất, Tần Thương Hải hỏi một câu, đối với cô có thể sánh bằng trận động đất có độ rung cực mạnh.

"Đó là. . . ." Cô trừng mắt nhìn, thấy rõ Tần Thương Hải đang chỉ về góc cô vẽ xấu, khuôn mặt đại khái hơn nửa khắc đỏ mặt cũng không có dấu hiệu bớt, ấp úng nói: "Thiếu phu nhân nuôi một con mèo béo đạt, nó mỗi lần đều chạy đến nhà Tanaka tiên sinh sát vách, đem thức ăn cho gia súc nhà Tanaka tiên sinh làm cho lợn xộn, còn ăn vụng cá. . . ." Hại Tiểu Bạch bị Tanaka tiên sinh mắng, béo đạt là con mèo hư.

Tần Thương Hải không nhịn được cười, "Thiếu phu nhân nói béo đạt thật biết điều, hơn nữa bà ấy còn rất cố gắng thay béo đạt giảm cân." Tuy rằng mọi người đều thấy kỳ lạ là vì sao béo đạt càng giảm cân càng phì, xem ra đây là nguyên nhân nha.

"Là thật! Em tận mắt thấy."

Làm thế nào mà ngay cả giải thích đều giống tiểu cừu vậy? Làm hại tim anh cũng mềm nhũn theo.

"Anh tin tưởng em." Anh cười nói.

Chẳng qua chỉ là một câu nói, Thắm Tâm lại cảm thấy, tình cảm của cô đối với Tần Thương Hải lại càng sâu đậm hơn, môi của cô len lén nâng lên, hạnh phúc vui sướng đã tràn ngập trong lòng.

Tần Thương Hải tiếp tục lật xem cuốn tranh, thỉnh thoảng lại đưa ra nghi vấn. Anh phát hiện, thì ra mỗi hình vẽ xấu sau lưng đều có các câu chuyện cũ, đều là do Thắm Tâm phát hiện, có lúc làm cho anh hiểu ý cười, có lúc lại làm cho anh dở khóc dở cười, có lúc làm cho anh đau lòng vì cô bé nhỏ này thật sự rất nhạy cảm, lại có sức quan sát hơn người.

Giọng nói non nớt mặc kệ cùng với những ý tưởng ngớ ngẩn, tiết lộ qua bút vẽ, cũng được lộ ra qua lời giải thích rụt rè, biểu lộ không sót điểm nào trong mắt anh, Tần Thương Hải thỉnh thoảng cười lớn, bị cô chọc cho rất vui, cũng có khi lâm vào trầm tư.

Trong cơ thể xao động nguyên thủy mở rộng.

Chuyên tâm chuyên tâm! Tần Thương Hải muốn bản thân chuyên tâm ở những bức tranh của Thắm Tâm.

Thật ra thứ thiên phú hội họa này không thấy được là có thể đem hình tượng vẽ thật tốt, giống như bức tranh, đây có thể là do học hỏi chuyên nghiệp đạt đến, nhiều nhất cũng chỉ là nắm giữ hình ảnh vật thể. Có một số người ngay từ đầu không cần học có thể đem không gian hoặc kết cấu vật thể hình khối biểu hiện rất khá, nhưng có thể bắt giữ hình ảnh thú vị trong nháy mắt, hoặc là cảm xúc bên trong, này là góc trái lại do Nan Kinh dạy dỗ mà ra.

Xem ra Thắm Tâm so với chính anh còn có phần thiên phú! Chỉ tiếc anh sắp đi học đại học, nếu không anh phải đề nghị Thắm Tâm làm học muội anh, nếu như vậy ngay cả khi tan học cũng có thể đùa giỡn với cô, hơn nữa có anh che chở, tiểu tử kia cũng sẽ không hòa đồng quá kém.

Hơn nữa, anh gần đây đang buồn phiền nên chọn đại học nào, tuy rằng đối với nghệ thuật thiết kế có hứng thú, nhưng anh cũng không loại trừ đi đường khác.

"Đây là cái gì?" Tần Thương Hải lại chỉ vào bức tranh.

"A. Đó là." Ở trong lồng ngực anh, cô bé nhỏ thật vất vả mới làm khuôn mặt bớt hồng nạy lại nóng lên, ngay cả tai cũng bắt đầu đỏ lên, "Đó không có gì, anh không nên nhìn vào!" Vừa nói, tay bé nhỏ đã che bức tranh lại, còn muốn che đây cái góc mà Tần Thương Hải đang có thắc mắc. "Chúng ta đi dạo được không?" Cô làm bộ như không có việc gì mời anh.

Thật khả nghi! Chính là đang có chút hiếu kỳ, điều này càng làm Tần Thương Hải tò mò hơn nữa, tuy rằng anh bắt đầu lo lắng cô bé nhỏ mặt lại đỏ hồng, anh có thể thay cô cầm băng gối rồi.

"Rất kì lạ. . . ." Tần Thương Hải làm ra vẻ trầm ngâm, "Để anh đoán xem, hình như giống một người, lại còn là nam."

"Là người qua đường Giáp!"

"Nha. . . ." Tần Thương Hải hứng thú nâng cao giọng nói, không có chút giận hờn, "Người qua đường Giáp này thật đặt biệt nha, so với bức tranh vẽ người qua đường Ất và người qua đường Bính vẽ thật chi tiết, còn tỏa sáng lấp lánh." Là thật sao, bên cạnh nền còn vẽ thêm ánh sáng lấp lánh. Tần Thương Hải bỗng nhiên sáng trong lòng, giống như đoán được điều gì.

Thắm Tâm trong lòng ngực anh mặt càng đỏ hơn, không biết phản trần như thế nào.

Trời ạ! Cô bé nhỏ này thật là.

"Em không có để ý anh." Tiếng nói của cô giống như là muốn khóc, cũng là lại giận lại kiêu.

"Ai. Đừng nóng giận." Tần Thương Hải nhin cười, anh biết mình thật hoài tâm, nhưng cảm giác được yêu thích này thật sự làm cho người ta say mê, nhất là khi bị nữ sinh đáng yêu nhưng có phần ngốc, trái tim anh cũng giống như muốn đi theo ngu ngốc của cô hòa tan trong đường mật.

Có thể bị đơn thuần yêu thích, người như vậy, tuyệt đối may mắn.

Nhưng là anh quá tham lam, tuy rằng biết cô thích anh, nhưng khát vọng muốn nghe chính miệng cô nói cho anh biết.

Lần sau đó anh say rượu cô lên thổ lộ đương nhiên không tính, anh say, không muốn nghĩ bản thân sinh ra ảo giác.

Mới vừa nghĩ như vậy, tần thương Hải có chút không yên, trong lòng đang quang đẵng bỗng kéo mây đen che phủ, mưa gió nổi lên.

"Anh chỉ là xúc động thôi, anh đối xử với em tốt như vậy, tại sai vẫn không hơn cái người qua đường Giáp? Xem em về hán ta cao lớn đẹp trai thế này."

Anh đối xử tốt với cô sao? Trong lòng Thắm Tâm lẩm bẩm. Rõ ràng là anh thích bắt nạt cô nha?

Lời nói người trong lòng luôn đúng, cho dù anh nói mặt trời mọc phía tây, cô cũng không phản bác là được.

"Đây không phải là người qua đường Giáp." Cô nhỏ giọng nói.

"Há? Vậy là ai?" Mây đen muốn tan, mặt trời muốn lộ dạng, tâm tình của anh rất tốt! Nếu là ở bình thường, anh sẽ khinh bỉ bản thân, đã vậy còn quá đề tiện bất lổi lời nói Thắm Tâm, vô sỉ!

"Chính là." Thắm Tâm ngại ngừng sắp không ngẩng đầu được.

Muốn cô giải thích với Tần Thương Hải như thế nào về hành vi của cô? Cô biết Tần Thương Hải thật sự không phải vì cô vẽ nhân vật trong bức tranh quá cao to đẹp trai, tuy rằng cô cũng rất cố gắng đem nhân vật chính cao to biểu hiện ra ngoài, mới có thể xuất hiện nhiều "hiệu quả đặc biệt" buồn cười đến vậy. Haizz, thật là xấu hổ vô cùng, thật. . . muốn khóc.

Cô hít sâu, chậm rãi mở miệng, "Năm ngoái, đại thọ Tần gia gia có vị khách tìm hoa tai mãi không thấy, khi đó rất nhiều người nói là An Khiết trộm, tất cả mọi người đều muốn lục soát người An Khiết."

An Khiết không phải là thiên kim thiếu gia, dựa vào công sức chính bản thân và cha mẹ kiếm tiền để cô có thể vào học trường quý tộc. An Khiết sẽ bị nghi ngờ, chính cô thích leo lên tầng lớp thượng lưu cũng là một nguyên nhân, mọi người đều biết cô thích hàng hiệu, yêu châu báu, muốn dựa vào quần áo và trang sức thể hiện cô và nhóm các thiên kim giống nhau, không biết làm như vậy sẽ bộc lộ ngược lại hoàn toàn.

Nhưng mà đám thiên kim thiếu gia kia sắc mặt thật đáng sợ, Thắm Tâm cũng không phải tỏ ra thanh cao, mà thật sự cô không thể bước ra khỏi vòng lẩn quẩn kia tiếp nhận người khác, cảm thấy không hợp nhau, đương nhiên cái vòng lẩn quẩn cũng không hoan nghênh người con gái riêng trầm mặc ít nói như cô.

"Anh lại cản trở, còn muốn người phục vụ trong buổi tiệc mừng thọ tìm dưới thảm trải sàn, cuối cùng ở trên sofa tìm được hoa tai bị mất kia." Ngay lúc

đó cô đối với Tần Thương Hải ái mộ không thôi, sau khi trải qua chuyện này, trong mắt Thẩm Tâm, Tần Thương Hải quả thật là chính công vô tư, thanh cao phi phạm, cơ trí thành thực, hiểu biết chính xác. . . . Tất cả các từ ngữ khen ngợi khí phách nam tử trong từ điển Oxford và quốc ngữ đại từ điển thi nhau hiện lên cũng không đủ để hình dung đại anh hùng này nha!

Nhưng cũng vì vậy, một lần làm anh hùng cũng làm cho Tần Thương Hải có thêm nhiều người ái mộ dính vào anh giống như kẹo cao su, mà Thẩm Tâm cũng có nhiều tình địch hơn.

Có chuyện này sao? Tần Thương Hải trầm ngâm, tựa như có chút ấn tượng, sau một lúc mới nhớ ra sự kiện kia.

Kia cũng không phải hành động tốt hay nghĩa cử gì, chỉ có thể nói là cô bé nhỏ suy nghĩ đơn giản đến mơ mộng, anh là chủ nhân nha. Thân là chủ nhân, là muốn đứng ra chủ trì mọi chuyện, hơn nữa kêu người phục vụ đem nhà lớn tìm kiếm một lần, vốn chính là chuyện chủ nhân nên làm, cho nên anh không đề trong lòng.

Chính là, cũng vì chuyện đó, cô bé nhỏ này liền sùng bái anh, mang "Vĩ đại chuyện tích" giống như anh hùng truyền kì nhớ rất kĩ, thật sự làm cho anh rất đau lòng nhưng cũng rất buồn cười.

Hơn nữa, anh biết mình rất tuần tú, so với các đại siêu cấp soái ca chỉ thua một chút! Cô bé nhỏ này vẽ anh, mặc kệ bức tranh đẹp hay không, nhưng có thể làm cho người xem hiểu rõ trong thế giới của cô, anh là tất cả!

"Cho nên một đồng chằm nhỏ thoát ẩn hiện ở giữa các bức tranh là anh sao?" Tần Thương Hải nói, rốt cuộc nhin không được cười lên ha ha.

Tại sao lại như vậy? Thẩm Tâm cảm thấy thật xấu hổ, cảm giác bị đá thương, bị người trong lòng phát hiện ra mình có bao nhiêu ngu ngốc mền mọ, anh lại không che giấu chút nào cười nhạt cô ngây thơ - tuy rằng chính cô cũng hiểu được mình có điểm ngây thơ, nhưng mà bị anh coi nhẹ lại là chuyện khác.

Cô không nhin được cúi đầu, hốc mắt nóng lên, trong lòng chua xót, bởi vì giờ phút này ngay cả việc trốn đi một mình khổ sở cũng không có biện pháp.

Tần Thương Hải thiếu đầu óc suy nghĩ, mãi về sau mới phát hiện chỉ có anh cười vui vẻ, cô bé nhỏ thật yên tĩnh. Anh thu lại nụ cười, nâng gương mặt cô lên, liền thấy hốc mắt và mũi đều ửng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn cũng mím lại, giống như đang cố gắng kiềm chế không khóc thành tiếng.

"Haizz! Em thật là. . . . Không cần để ý đến mấy chuyện vụn vặt được không?" Tần Thương Hải bó tay với cô, vừa bực mình vừa buồn cười nhào nặn hai má phẩn nộn, cảm xúc thật là tốt, anh luyến tiếc không buông tay. "Anh cười em, là vì em rất đáng yêu! Tâm Tâm, nói cho anh biết, em đáng yêu như vậy, anh phải làm gì bây giờ?"

Cô đáng yêu như vậy làm cho tâm anh đều muốn tan ra! Cô bé nhỏ này làm thế nào lại khờ khạo, ngốc như vậy? Đơn giản là thích anh, ở trong mắt cô, anh không giống người thường, anh nhìn ra được tâm ý của cô khi vẽ anh, rõ ràng ngốc, biểu đạt không tốt, cô lại đem bộ dáng đẹp trai nhất của anh vẽ lại thành tranh.

Nguyên nhân là vì một sự kiện đơn giản như vậy, không quanh co cũng không khoe ra, mang tấm lòng cùng ngây thơ mà trực tiếp biểu lộ không bỏ sót, dạy tim anh có thể nào không vì cô đơn thuần yêu mền mà ảm áp, cảm động?

Thẩm Tâm chớp chớp mắt đã đầy nước, nghe ko hiểu lời anh nói, bởi vì mặt Tần Thương Hải dán sát mặt cô, hai người chớp mũi đối chớp mũi, chia sẻ hô hấp lẫn nhau, làm cho cô không suy nghĩ được gì.

"Em như vậy thật là đáng yêu, em muốn anh làm gì để cảm ơn tình cảm của em?" Tần Thương Hải dùng tiếng nói ni non lời nói nhỏ nhẹ mê người, hơi thở tỏa ra ở cánh môi trên.

Thấy cô bé nhỏ ngây ngốc, vẽ mặt ngây ngô kém cỏi, trò đùa dai làm ý cười trên mặt anh nâng lên, đầu lưỡi anh liếm qua môi, bởi vì hai người tiếp xúc rất gần, Thẩm Tâm cảm giác được kỳ thật lưỡi anh cũng liếm qua môi cô.

Tim cô thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Là ảo giác sao? Tay nhỏ bé nắm thành quyền, suy nghĩ kịp thời lúc này biến thành nhất quán tương hồ.

"Ăn luôn em, được không?"

Anh ta nói cái gì?

Trong đầu Thẩm Tâm vang lên tiếng vù vù, tay nhỏ bé đặt lên ngực Tần Thương Hải, vẽ mặt mù mịt.

Chớp mũi Tần Thương Hải cọ xát ở mặt cô, "Em thật thơm" Quả thật là đang dụ dỗ anh, đem tiểu từ kia đẩy ngã ăn luôn!

"Rất ngứa." Thẩm Tâm rút cổ, nghĩ muốn trốn, nhưng luyến tiếc đẩy anh ra, cảm giác chính mình đang nằm mơ, người yêu làm sao có thể ôm cô? Như vậy vô cùng thân thiết, giống như là giữa người tình mới có vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Anh nói cô đáng yêu, có phải hay không cũng có chút ít thích cô? Thẩm Tâm không dám động lòng tham, cho dù Tần Thương Hải chỉ có một chút thích cô thôi cũng tốt, chỉ cần một chút thôi, cô cũng đã cảm thấy rất vui vẻ.

Anh ngửi được ở cổ cô, cảm thấy ngờ vực.

"Em dùng nước hoa?" Như thế nào so với mùi anh ngửi được lúc trước không giống nhau? Nói thật ra, anh thích chính là mùi thơm mềm mại non nót trên người cô. Uhm, nhưng mà mùi vị này cũng không tệ, tóm lại đều làm anh muốn đem cô ăn sạch.

Tim Thảm Tâm đập hỗn loạn.

"Không có nha. . . ." Bị phát hiện rồi sao?

Cô không giống như nhiều cô gái cùng tuổi, chưa biết cách ăn mặc lúc trưởng thành, nhưng mà gần đây cô bắt đầu hi vọng mình trở nên hấp dẫn, có chút quyến rũ, thế là bắt buộc dùng đồ trang điểm và nước hoa, dĩ nhiên cô không dám trang điểm thật đậm, chỉ là đánh đánh chút môi son và má hồng, xịt chút nước hoa. Đồ trang điểm đương nhiên không thể ngay lập tức biến một nữ sinh bình thường thành một đại mỹ nữ, ít nhất sử dụng đồ trang sức nền nhã, thần sắc thoát nhìn tốt hơn rất nhiều, Thảm Tâm tuy rằng không có mẹ bên cạnh chỉ dạy, không thân thiết với mẹ, có điều Thảm Khiết lại giúp nàng trang điểm.

"Không có sao?" Tần Thương Hải chơi đùa bên má cùng với sau tai giống như ngửi thấy được, làm cho Thảm Tâm không nhìn được cười né tránh anh ngái ngửa, ở trong lồng ngực anh không ngừng vận vẹo tới lui. Dòng cảm xúc ngủ đông đã lâu, kích động nguyên thủy mà đã man đột nhiên lớn mạnh, đột phá đè nén, Tần Thương Hải ngừng chơi đùa, không dấu vết hoạt động thân thể, tránh cho Thảm Tâm đụng chạm vào phần dưới đang phồng lên. Anh không muốn dọa cô. Hao tâm tổn trí, chơi đùa cùng cô không có quan hệ, trăm ngàn lần không được đùa với lửa, cô bé nhỏ chơi đùa không dậy nổi, anh rất muốn khi dễ cô như vậy.

"Như vậy đi, em mang anh về đặc biệt như vậy, anh cũng muốn về em." Anh tuôn miệng đưa ra lí do, làm cho hai người tách ra.

"Tốt!" Tần Thương Hải là thiên tài hội họa, cũng là một trong số những nguyên nhân làm cho Thảm Tâm ngập tràn hâm mộ đối với anh. "Đi lấy bút cho anh." Thật xấu hổ! Anh vừa động dậy liền lộ ra dấu vết, đại khái hiện tại cũng không nhúc nhích được. Tần Thương Hải xoa xoa tóc cô, âm thầm tự nhủ, phải nhớ kĩ đây cô bé nhỏ này là em gái anh.

Tần Thương Hải là con út, nguyên do là cha mẹ anh nhiều năm đình sản nhưng nhiều năm sau lại ngoài ý muốn có anh. Anh ngay cả em họ hay em kết nghĩa cũng không có, ngược lại có một đồng cháu gái, tuổi so với anh có khi còn lớn hơn, trong lễ mừng năm mới còn có đưa bao lì xì cho anh.

Người khác thường dạy là con trai không được bắt nạt con gái, anh từ nhỏ lại được dạy là vai con cháu không thể đối với chú không có trên dưới, quan hệ huyết thống người thân số tuổi gần với đứa bé xếp thành một hàng, một mình anh vai vế lớn nhất nhà, thậm chí có người còn kêu anh là ông chú. Cho nên, ở Tần gia, anh là lão Đại, là Phách Vương (kẻ cực kỳ thô bạo; kẻ ngang ngược (hiệu của Sở vương Hạng thời Tần - Hán)

Đến nỗi người cùng tuổi lúc đó, cũng không cần nói cái gì học muội, các cô gái tiếp cận anh chỉ có một mục đích, đều là đồng nhất không ảnh hưởng đến toàn cục khẩn cấp yêu đương, dù sao đối với Tần gia quý công tử trung bình một tuần thay đổi một cô. Có một em gái nhỏ hiện tại đang là cảm giác gì? Giống như là Thảm Tâm, làm cho anh thật sự yêu thích không nỡ làm hại.

Thảm Tâm hăng hái hừng hực muốn đi lấy cây bút của cô trên bàn thấp, Tần Thương Hải ngẩng đầu, chăm chú nhìn móng nhỏ của cô, nhìn không được trợn đầu đầu rên rĩ.

"Hà?" Thảm Tâm quay đầu lại, nhìn về phía Tần Thương Hải ánh mắt ngập tràn khó hiểu.

"Làm sao vậy?"

Tay phải Tần Thương Hải nắm lại, che giấu ý cười, "Không có gì, em đưa bút cho anh là được rồi." Ánh mắt anh chợt dạ nhìn đi hướng khác, lúc Thảm Tâm quay người lập tức dời ánh mắt về cái móng nhỏ.

Hôm nay cô mặc quần lót màu hồng phấn nha. . . .

Bạn đang đọc truyện *Thư Hối Lỗi Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

"Bút cho anh." Mãi cho đến khi Thảm Tâm quay trở lại bên cạnh anh, Tần Thương Hải vẫn còn vẻ mặt u mê.

Anh khẽ cắn một tiếng, che giấu bản thân thất lễ, cả đầu đều là hình ảnh móng nhỏ mặc quần màu hồng phấn, hại anh hạ bút vẽ thiếu chút nữa vẽ sai.

Xong đời, anh không phải là thích tiểu Loli chứ? Đối với thực nữ gọi cảm không nổi lên thú tính, nhóm bạn gái cũ mặc áo đen bán trong suốt hoặc quần lót chữ T hoa văn da báo cũng chưa có làm cho anh giống như bây giờ, thế nhưng đối với quần lót màu hồng phấn của Thảm Tâm suýt chút nữa chảy nước miếng!

Nhưng mà, "cảnh sắc" kia thoạt nhìn thật sự rất ngon miệng. . . .

Ách, thật là đáng yêu!

Mông nhỏ mặc quần màu hồng phấn tròn tròn vênh vênh, hai đoạn đùi trắng nõn giống như trứng bóc vỏ, thật muốn liếm qua. . .

Ôi trời! Con mẹ nó! Giữa hai chân anh vãi vốc sắp không che giấu được! Tần Thương Hải không được tự nhiên thay đổi tư thế ngồi, lấy bức tranh khéo léo che giấu phần hở ra giữa hai chân.

Thắm Tâm tò mò lại ngồi gần anh, Tần Thương Hải chỉ cần ngẩng đầu là có thể đụng vào thân thể của cô, mà ngay cả khoang mũi đều ngập tràn mùi hương ngọt ngào của cô.

Trong cơ thể kia không thể kìm nén dục hóa, không hạ xuống mà còn tăng lên, hơn nữa sắp xông lên tận đỉnh đầu.

Rốt cuộc anh làm sai điều gì? Vì sao bị khảo nghiệm nghiêm khắc như vậy? Giờ phút này anh cảm thấy giống như con sói bị đói bụng mấy trăm năm, mà bên người hoàn toàn không cần động thủ, chỉ cần há miệng là có thể cắn được con cừu nhỏ thơm béo mập!

Anh mất lé, thấy Thắm Tâm giống con mèo đen nhỏ tóc ngắn mềm mại, cổ mảnh khảnh, một cổ khát vọng nguyên thủy đã man đánh trống reo hò, anh nghĩ in lên đó dấu ấn thuộc về bản thân.

Tần Thương Hải khó khăn nuốt nước miếng, ánh mắt dời đến khuôn mặt nhỏ nhắn Thắm Tâm lúc đó đang chuyên chú nhìn anh vẽ tranh, cô bé kia lông mi thật dài, giống hai mảnh quạt lông, đắp lên hai mắt to long lanh. Tần Thương Hải từ trên cao nhìn xuống, góc độ đó vừa vặn làm cho anh thường thức cảnh xuân bên trong cổ áo Thắm Tâm.

Đừng! Hòa hoãn ngất trời bắt đầu khí thế điên cuồng lan tràn.

Trong đầu Tần Thương Hải chuông vang lên mãnh liệt.

Đã chết! Xong rồi! Quả nhiên anh. . . . Không mặt mũi nào đối mặt với Giang Đông phụ lão! Thẹn với liệt tổ liệt tông Tần gia! Nghĩ Tần Thương Hải anh, bên cạnh có vô số cô em, trên người đều từ cup C trở lên, mỗi ngày mặc bikini, tiểu đáng yêu ở bên cạnh anh vòng tới vòng lui, anh vốn tưởng rằng mình đạo hạnh cao thâm, có thể tu luyện tới cảnh giới sóng lớn mãnh liệt cảnh đẹp nhìn như không thấy, không thể tưởng tượng được. . .

Không thể tưởng tượng được, không phải thật sự vì anh có luyện qua, mà là anh cơ bản đối với ngực lớn không có thú tính! Tần Thương Hải cảm thấy mồ hôi lạnh ướt đầm áo anh.

Sắc tức là không, không tức là sắc, sắc tức là không. . . .

Thắm Tâm hôm nay mặc đầm màu xanh nhạt, nổi bật lên làn da trắng hồng, dưới lớp váy là áo nhỏ màu hồng phấn giống với màu quần nhỏ, đem hai cái no đủ cẩn thận nuốt mà tròn bóng như hai cái bánh bao nhỏ được bao lại kiên cố. . . .

Mẹ nó! Nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống. Tần Thương Hải nhanh chóng chuyển tâm vẽ bức tranh, lúc này lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Càng mệnh lệnh chính mình không được suy nghĩ bậy bạ, suy nghĩ lại cố tình làm trái lại. Tần Thương Hải nhìn không được nhớ tới lần say rượu đó, đầu óc mê man, nhưng anh vẫn nhớ rõ Thắm Tâm từng ôm anh, đầu của anh gối lên ngực cô, tuy rằng không đồ sộ, lại rất tròn và mềm mại, non mềm ngập tràn co dãn, phát ra hương thơm thiếu nữ, xúc cảm mát hôn kia khó có thể quên. . . .

Đừng! Núi lửa bạo phát. Mẹ nó, mặc kệ, anh muốn động! Ông trời cũng không ngăn anh được!

Tần Thương Hải buông bức tranh ra, hai tay nắm lấy bả vai Thắm Tâm, vẻ mặt cừu nhỏ khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh, mắt to ngập nước chớp vô tội, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như quả đào chín ngon miệng. Hắc hắc hắc hắc. . . Ta muốn ăn ngươi! Trong đầu đại sắc lang Tần Thương Hải lộ ra nụ cười giả tạo.

"Tâm Tâm," anh cười dịu dàng, giống như ánh nắng ấm áp, gió đêm dịu mát, làm Thắm Tâm cảm thấy say. "Anh vẽ tranh cho em, em cảm tạ anh như thế nào?" Sau lưng anh dâng lên một vòng tròn lớn hình bán nguyệt, mà anh đối với mặt trăng kêu gào sắc lang. . . Là đại sắc lang!

Thắm Tâm mở to mắt, gương mặt hiện vẻ sửng sốt.

Rõ ràng là anh muốn vẽ để cảm tạ cô, như thế nào lại còn muốn đòi phần thưởng?

Bất quá, cũng có khả năng Tần Thương Hải lại chọc ghẹo cô, đùa giỡn với cô? Anh gần đây dường như rất thích trêu chọc cô, giống như lúc cô căng thẳng luống cuống, xem cô thờ phỉ phò, anh hình như đặc biệt vui vẻ.

Nhưng mà, đối mặt Tần Thương Hải, cô không thể tức giận, chỉ có thể vô tội ngập ngừng nói: "Rõ ràng là anh muốn vẽ tranh cho em. . . ." Hơn nữa anh còn chưa có vẽ nha!

Sắc dục huân tâm, Tần Thương Hải như thế nào còn nhớ chuyện này, anh mặc kệ, cố gắng cứng rắn!

"Anh cảm một chút gì đó đặc biệt làm phần thưởng cho linh cảm. . . ." Có đủ giống như tiểu sắc lang dụ dỗ tiểu cừu mà nói, vô sỉ.

"Là sao?" Muốn linh cảm sao? Thẩm Tâm suy nghĩ, cô không biết họa sĩ muốn bồi dưỡng linh cảm như thế nào, cô bình thường là tiện tay vẽ linh tinh, nghĩ thế nào về thế đó.

Phục hồi lại tinh thần, khuôn mặt tuấn tú Tần Thương Hải kẻ sát cô - cố tình ở trước mặt Thẩm Tâm, nụ cười sắc lang giả tạo vẫn như cũ sức hấp dẫn bắn ra bốn phía.

"Như vậy đi, em cho anh hôn một cái." Anh mặt dày chỉ vào gương mặt mình, làm cô buột lòng cảnh giác. Gương mặt nhỏ nhắn của Thẩm Tâm lại đỏ lên, con nai trong lòng chạy loạn, vô cùng thẹn thùng muốn đón lấy lại còn chống cự, "Cái gì. . . . Như vậy sẽ có linh cảm sao?"

"Sẽ." Mới là lạ. Tần Thương Hải mặt dày nói loạn. "Chỉ cần một chút thôi là tốt rồi." Đại sắc lang nói với cừu non: người nhảy đến miệng ta, chỉ cần lại xích đây một chút là tốt rồi nha! Ta tuyệt đối sẽ không ăn luôn người! Ha ha ha ha

Thẩm Tâm cũng không cách nào phân biệt lời nào là thật, lời nào mà dối trá, chính là trong một lúc kia, cả phòng tràn ngập mùi vị ngọt ngào, giống tình nhân nhỏ bé đang kéo dài lời tâm tình, làm cho cô đắm chìm trong đó, hơn nữa Tần Thương Hải đối với cô thay đổi thái độ dịu dàng chỉ đùa giỡn lúc đó lúc lơ không ngừng, khó có thể nắm lấy, cô tình nguyện ngốc nha!

"Uhm. . . ." Cô bé nhỏ nhắn nhỏ một lúc lâu, cuối cùng rụt rè, tay nhỏ bé đặt trên vai Tần Thương Hải, cô hơi chút đứng dậy mới có thể lại gần sát mặt anh.

Thình Thịch! Trái tim kịch liệt nhảy lên, sợ anh phát hiện ra cô khẩn trương chờ mong như thế nào. Tần Thương Hải khép hờ mắt, lông mi dài che giấu suy nghĩ phức tạp trong mắt anh, ngũ quan thiếu niên tuấn tú hòa với nét nam nhân thành thục, dạy nữ nhân không động tâm cũng khó.

Gương mặt nhỏ của Thẩm Tâm hướng về phía anh, cảm nhận được hơi thở của anh lướt phát trên gò má cô, toàn thân cô run rẩy, gần như muốn lùi bước, Tần Thương Hải nắm chắc một giây kia, khuôn mặt tuấn tú hơi lệch, nụ hôn ngọt ngào của Thẩm Tâm dừng trên môi, anh để tiện trộm được cặp môi thơm của thiên sứ đang lúc thắm ngọt, không hề xấu hổ lớn mặt thu thập.

Đôi môi gợi cảm dày vừa phải, lẳng lơ hút hết vẻ đẹp của cô, nụ hôn tình nhân thâm sâu có âm hưởng. Thời khắc thợ săn thu lưới đã tới.

Chỉ cần một cái thôi? Ha ha ha ha. . . . Có ngọc mới tin! Đại sắc lang vô sỉ ngâm chặt con môi tươi mới trong miệng! Từng tế bào toàn thân mừng như điên!

Nhịp tim Thẩm Tâm đập thật to, ngây ngốc không biết làm sao, Tần Thương Hải ra tay không lưu tình, không cho cô có không gian để lùi bước, cánh tay sắt vòng quanh eo nhỏ, hơi thở nam tính mạnh bạo xâm lược các giác quan của cô.

Lưỡi anh linh hoạt xông vào miệng đầy mùi hương của cô. Thẩm Tâm cả người bị bắt ôm lên, ngay lập tức liền bị khóa ngòi trên người Tần Thương Hải, cùng anh kẻ nhau thật chặt.

Nam nhân mà cô yêu thích giờ phút này đang cùng cô thân mật, gần như không có một khe hở nào, chỉ cần một cái hôn, một cái ôm, anh đã hoàn toàn chiếm giữ được cảm giác của cô, lưỡi anh môi cô nhắm nháp hương vị anh, Thẩm Tâm thở gấp, tâm trí bay bổng.

Thì ra, hôn môi là như vậy, giống như say tàu, làm cho người ta nghĩ vĩnh viễn không có điểm dừng muốn xiêu, anh tham lam hấp thụ làm người ta mê hơi thở, đó chỉ thuộc loại yêu say đắm, mê được sẽ nghiện. Bàn tay anh đem mộng của cô áp sát người anh, nhiệt độ hai người xuyên thấu qua lớp vải dệt, giống như muốn cùng nhau thiêu đốt.

Chia lìa sẽ cô đơn đến chết, chỉ có hợp lại làm một.

Thẩm Tâm mơ hồ theo bản năng ôm chặt lấy Tần Thương Hải, giống như chân lí của Eva tuyệt đối cần học tập, làm như thế nào dụ dỗ Adam, tra tấn nam nhân chính là bản tính nữ nhân, cô vận vẹo cái móng, chà sát bụng dưới đang bốc lửa của anh, chỗ sâu trong yết hầu Tần Thương Hải phát ra tiếng rên rỉ như muốn đầu hàng.

Cô rõ ràng ngay thơ non nớt thế, mà lại quyến rũ lửa nóng của anh. Có lẽ nguyên nhân vì cái gọi là hồn nhiên ngây thơ, bản thân chính là dụ dỗ tà ác nhất?

"Bảo bối, em quả là ngọt giống như anh tưởng tượng. . . ." Anh hôn tới môi cô ướt át, khó có thể tưởng tượng được mùi vị của cô lại làm anh lưu luyến, như là chưa hiểu được triển lãm nụ hoa quyến rũ, bởi vì cái hôn của anh, trở nên kiều diễm.

Anh không còn cách nào có ưu thế của người mê hoặc, giống như quỷ, lại triển khai xâm chiếm, bàn tay táo bạo tiến tới trước ngực cô đang ngăn cách bởi quần áo mà xoa bóp, nhưng cảm thấy không thỏa mãn, hô hấp dần dần nóng lên, hai tay vội tiến vào trong áo, kéo áo lột xuống, ngực nhỏ không có bảo vệ gây trở ngại làm cho anh mơ màng không thôi.

"Ấn. . . ." Cô gái thẹn thùng kêu lên, áp đảo tiếng rên rỉ sâu trong cổ họng anh.

Đến cuối cùng là uống rượu độc để giải khát? Hay đổ thêm dầu vào lửa? Anh càng ngày càng khát khao, dục vọng càng thiêu đốt, lại bị gông xiềng vô hình kìm hãm.

Cảm xúc với cô so với tơ lụa hảo hạng trơn bóng, giống trứng gà lột vỏ, lại giống bạch ngọc nõn nà, làm anh yêu thích không buông tay, ngực nhỏ mềm mại đầy đặn bị anh nắm lấy, nhào nặn, ngón cái mới nhẹ nhàng đùa giỡn nụ hoa kia, liền lập tức vì anh mà đứng thẳng.

Tiểu tử dưới thân kia là như thế tinh tế mẫn cảm! Thắm Tâm bị anh trêu chọc phản ứng quả thật làm cho anh dục vọng thiêu đốt vô cùng, ông chủ đã man không chế ý muốn làm tới cùng, giống với anh đang không chế ái dục với cô, một chút khiêu khích có thể làm cô mê loạn, thân hình bé nhỏ bất lực run run leo lên anh, vô cùng thảng yếu, hoàn toàn tín nhiệm . . .

Anh sắp vì lửa dục vọng bốc cao mà chết. Thì ra cái gọi là chủ động, cũng là một loại bị động - Thắm Tâm thậm chí không cần chủ động, anh đã điên cuồng.

Anh hôn vành tai tuyết trắng tinh tế, ngậm liếm trần châu giống như vành tai, một tay kia kéo khóa đầm sau lưng, áo đầm màu xanh lá cây giống như lá cây ôm trọn nhụy hoa mỏng manh, anh nhẹ nhàng đẩy ra, làn da tinh tế thanh khiết nhuốm màu tình dục đỏ bừng, so với hoa hồng còn đỏ hơn, so với hoa đào còn có phần quyến rũ, lay động rơi xuống - ở cô gái chưa trưởng thành hoàn toàn thành nữ nhân lúc này còn hơn, mê đắm lòng người! Anh đem tất cả quần áo kéo xuống, báo đạo không cho cô thẹn thùng cho lấp cảnh xuân tốt đẹp.

Hai luồng tuyết nhũ xinh xắn lại đầy đặn, hình dạng mượt mà, không quá to lại xinh đẹp vô cùng. Có lẽ cá tính cho phép, Tần Thương Hải tuy có cùng nhóm nam sinh lên truyền đọc tạp chí đàn ông cũng có thể tính đến kiến thức trong lời nói, anh tin tưởng anh đã chứng kiến bộ ngực đẹp nhất. Hay là thật ra vì lần đầu tiên thấy a đã mê?

Vô luận thế nào, cô đẹp hoàn hảo, làm cho anh không thể không quỳ gối cúng bái, hai đóa hoa mềm mại thẹn thùng nở rộ, kích thích khát khao dục vọng không dứt của anh, Tần Thương Hải thô lỗ đẩy ngã Thắm Tâm, cúi đầu ngậm một bên hoa nhấm nháp.

"A. . . ." Thắm Tâm cảm giác các dây thần kinh toàn thân đều co rút, ngón tay vô lực, ngón chân lặng lẽ cuộn lên, trong cơ thể ham muốn nguyên thủy cuộn cuộn tăng vọt, chúng nó giống như dung nham chảy khắp nơi tay chân, cuối cùng mới tìm được lối ra duy nhất, từ nơi nữ tính kia ái dục chảy ra.

Tần Thương Hải đầu lưỡi liếm qua đỉnh ngực, cảm nhận được thân thể mẫn cảm nằm dưới đang run rẩy, lập tức gọi lên ý muốn chinh phục của đàn ông, làm anh to gan ngậm hơn phân nửa ngực, răng nanh ở ngũ thiệt nhẹ nhàng ma sát, đầu lưỡi lượn quanh vú liếm láp.

Cô bé nhỏ rên rỉ, gần như vì ngược ngùng cùng với khoái cảm xa lạ mà khóc nức nở, nơi riêng tư nóng lên nhanh chóng làm cho cô nghĩ khép ại hai chân, nhưng chỉ có thể bị khí lực to lớn của người trong lòng giam cầm hai bên thân thể anh.

Tay Tần Thương Hải tàn sát bừa bãi kiêu nhũ bên kia, gần như thích đùa giỡn da thịt tuyết trắng, mang chút ác ý lôi kéo hai đỉnh hoa đứng thẳng, từng phát từng phát bắn ra.

"A. . . Không cần. . . ." Anh sao có thể bắt nạt cô như vậy? Thắm Tâm ngại đến mức che kín hai mặt đỏ ửng, âm thanh hỗn độn nhưng không có lấy một tia chống cự cương quyết, ngược lại dính lấy như muốn mời. Tần Thương Hải đáp lại cô, cũng là lớn mật hôn to một tiếng, đầu lưỡi khiêu khích càng thêm không kiêng nể gì.

"A. . . ." Hai chân cô kẹp chặt anh, chính là che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn, tay không nhịn được ôm lấy đầu anh. Cô nghĩ chính mình nên có rút rè, nhưng tình dục vốn là một loại dụ dỗ đen tối, nhân loại có thể dùng các loại phương thức làm bộ vì nó tồn tại, không cần thận như cũ thì sẽ rơi xuống.

Thắm Tâm sợ hãi trước mặt người trong lòng mà trở nên xa lạ như thế.

Đây mới chính là cô sao? Hay là, những thứ làm cho Tần Thương Hải cười nói cô đáng yêu chỉ là giả? Giờ phút xa lạ này, cô lại là nữ nhân phóng đảng không biết xấu hổ, đây mới chính là bộ mặt thật? Cô gái đối với tình dục ngây thơ như thế, giống như nụ hoa tâm vẫn ẩn sâu.

Cô gái cảm thấy giống như nụ hoa, không đến thời khắc nở rộ kia, vẫn sẽ ngủ say. Cô không thể hiểu biết bản thân, chỉ có thể tùy tình dục chìm nổi, để mặc cho nam nhân cô yêu tùy ý trêu chọc dục vọng của cô.

Tần Thương Hải đem ngực phải cô hôn đến phiếm hồng, đương nhiên không có khả năng xem nhẹ bên kia, tay anh bắt đầu từng chút từng chút âu yếm cô, anh để lại dấu vết tên ngực, ở không khí lạnh lẽo phản giữa chân ẩm ướt từng đợt, nhũ tiêm được thương yêu sau lại diêm dúa lắng lơ, giống như được cho ăn no rồi lòng tham lại muốn nhiều hơn.

Thắm Tâm không thể đè nén, vận vẹo lấy eo cổ xua đuổi phản trống giữa hai chân, cô không nhịn được hương Tần Thương Hải cọ xát, cắn chặt miệng nhỏ nhắn không phát ra âm thanh nức nở.

Cô bé phục tùng chưa làm Tần Thương Hải mềm lòng. Anh không chỉ muốn thương thức cô, còn muốn đùa giỡn cô, bắt nạt cô!

Bàn tay nóng bỏng hướng phía Thắm Tâm vì anh cậy mạnh mà không thể mở rộng hai chân, quần nhỏ mỏng đã sớm không thể ngăn cản thanh triều tràn lan, đầu ngón tay anh để ổ gần quần mỏng trượt lên xuống, Thắm tâm sớm bị khoái cảm dày vò.

"Thật là nhiệt tình nha Tâm Tâm!" thật sự là tiểu bảo bối của anh, làm cho anh càng thêm luyến tiếc khi nhanh như vậy kết thúc "trò chơi" hai người. "A. . . ." Nóng quá! Đầu ngón tay của anh có phải đang đốt lửa? Vì sao làm cho cô khó chịu như vậy, lại càng muốn nhiều hơn? Vì sao ngọn lửa không tên kia trong cơ thể cô còn không đem cô đốt thành tro tàn? Rõ ràng cô đã cảm thấy thân thể sắp hòa tan!

Tần Thương Hải đè nén phản dưới đau đớn, anh đang dạy dỗ cô bé này nghe lời, phản ứng mê người cỡ nào, quần nhỏ đã ướt hơn phân nửa, chính là ở quần vuốt ve qua lại, cô đã chịu không được, ở trong ngực anh khóc nức nở.

Rất mẫn cảm, cũng rất ngon miệng, trong cơ thể anh thú tính đang rít gào.

"Như vậy rất khó chịu đúng không? Anh không nhớ nha" bàn tay to bắt đầu cời quần nhỏ của cô, không đợi hoàn toàn cời ra, quần nhỏ màu hồng còn treo ở đầu gối Thẩm Tâm, anh đã muốn nhanh chóng đưa giỡn hoa huyết ướt đầm của cô.

"Em thật sự là cục cưng bé nhỏ, như vậy mà đã ướt" ngay lập tức, toàn bộ tay anh làm cho hoa dịch trong suốt ướt đầm, cô bé nhỏ kia có bao nhiêu nhiệt tình hồi báo dụ dỗ của anh, làm cho ngực anh đau, phần dưới cũng không ngoại lệ.

"Uhm A. . . ." làn sóng xa lạ tràn ngập đầu cô, cuồng dã run rẩy làm cô rên rỉ, cô hoàn toàn không có phản kháng và chống đỡ dư âm, chỉ có thể thừa nhận đối với cô mà nói là kích tình quá sức mãnh liệt, giống con rối mất đi tự chủ. Cô vô tình đóng đưa mộng, một lòng thầm nghĩ đến gần hơn tên vô lại bắt nạt cô, mặc cho anh khi dễ cũng không sao, chỉ cần anh cho cô nhiều hơn.

Giống như con mồi không có chút năng lực phản kháng, cô chỉ có thể nằm dưới thân anh, bị anh yêu thương, bị anh bá đạo dạy dỗ thành ái nô, bên hông đầm xanh nở rộ như lá sen, cô cũng không phải không dính ái dục trần gian, ngọn lửa dục vọng của cô cháy trên da thịt từng mảng đỏ, nhưng mà trong mắt Tần Thương Hải, trên thế gian không có đoá hoa nào có thể đẹp động lòng người bằng cô.

Cô đỏ mặt khóc, run run, lại đắm chìm trong dục vọng đang chảy khắp cơ thể mềm mại, làm cho anh sắp nhịn không được, vật trong quần cương cứng.

Thì ra con mồi ngon miệng cũng là một loại thuốc độc, không nghĩ là anh ngay cả xương cốt cũng không chừa, toàn bộ trở thành vật tế dâng cho cô.

Anh không thể kiềm chế được! Thẩm Thương Hải thô lỗ vội vàng không kiên nhẫn xé quần nhỏ.

Trên thế giới này ngoại trừ anh và Thẩm Tâm ra, không còn bất cứ gì tồn tại. Anh giống như con quỷ háo sắc, nhào đến người cô khắc vào cổ trắng như tuyết biểu thị chủ quyền công khai, hôn mút cắn cắn, một tay kia thông thạo nâng chân Thẩm Tâm lên, kẹp ở dưới nách.

Chỗ kia đỏ tươi hoa tâm nở rộ, vì anh. Tần Thương Hải không chút do dự lấy phần nam tính cực đại ngang nhiên đâm mạnh vào.

"Đau quá!" Cô cảm giác như mình bị hung hăng xô quỵên qua, từ thiên đường rơi xuống đại ngục, vừa vận nam nhân trên người cô không có chút thương hoa tiếc ngọc, vậy mà càng thêm mãnh liệt xé rách cô! Nên nói, Tần Thương Hải cho dù nghĩ muốn thương hoa tiếc ngọc cũng không được, anh bị dục hỏa đốt đỏ mắt, thân dưới bị dung nham thiêu đốt nếu không lấy được thuốc giải, anh sẽ chết! Anh tin tưởng thật sự anh sẽ chết! Anh giống như con thú đói bụng mấy trăm năm, đối với con mồi đáng đếm miệng có thể nào không khát khao đem nuốt? Cô bé nhỏ này có bản lĩnh làm cho anh không khống chế được, anh làm sao có thể giữ được một tia lý trí thương tiếc cô?

"Không cần, đau quá. . . ." Thẩm Tâm chỉ có thể bất lực khóc kêu, nước mắt rơi đầy má, đau đớn làm cho cô càng thêm cảm thấy vô lực, cô muốn ôm nam nhân mình yêu, nhưng vào lúc này anh trở nên rất xa lạ.

Anh nghe được cô bé này đang khóc? Phải không? Nhưng cảm giác rất xa xôi, dục vọng làm cho anh mất hết tri giác, anh đang ở thiên đường, điên cuồng yêu cầu, thỏa thích gặm nhấm ra tiếng.

"Tâm Tâm. . . ." Tâm can của anh, bảo bối nhỏ! Anh vĩnh viễn muốn không đủ cô!

"Ồ. . . .Người ta thật đau. . . ." Cô khóc như một con nhóc đáng thương. Vốn hai người hoàn toàn không phát hiện, lúc Thẩm Tâm kêu khóc chói tai thì ở nhà lớn mọi người bị kinh động, tiếng người rối loạn lộn xộn đi hướng đến căn phòng cuối cùng.

"Không cần. . . Đau quá. . ."

"Tâm Tâm!" Đã man rong ruổi đến tận cùng thế giới, cuối cùng chìm đắm trong thiên đường giữa ban ngày. . . . Tần Thương Hải cảm giác được một trận run rẩy toàn thân, dung dịch trắng nóng bỏng thỏa thích phóng thích ngay trong cơ thể cô bé nhỏ nằm trong lòng anh.

"Các người đang làm cái gì?" Tiếng rống to tức giận như muốn thổi bay nóc nhà.

Mọi người gần như đều tụ tập bên ngoài, chẳng qua ngoại trừ hai nhà Thẩm Tâm, những người còn lại đều chờ trước cánh cửa bị mở, Tần Thương Hải cơ hồ trong cơn khoái cảm bình phục, giác quan hồi phục lại vận hành, trong lòng lập tức vang lên tiếng chuông báo động, anh nhìn dưới thân bởi vì kinh sợ mà ngưng khóc, nước mắt vẫn đầy má, không ngừng run rẩy, lại so sánh bộ dáng anh thô lỗ nhẹ nhàng vui vẻ má lúm đồng tiền.

Một màn này có thể giống cái gì? Kẻ đồn mạt chiếm đoạt con gái nhà lành!

Này tung hoành đi tiểu thái thượng hoàng, lúc này mi phải đòi rồi!

Tần Thương Hải sống đến mười chín tuổi, từ trước đến nay đối với người dưới nghiêm khắc Tần lão gia, cha anh, cho tới bây giờ chưa từng đánh anh, nhưng đêm nay phá lệ.

Thiếu niên trần truồng quỳ gối giữa đại sảnh, cha già cầm trong tay gia pháp nhất côn đánh vào cái người con từ lúc sinh ra luôn luôn được cưng chiều, sức tay chưa từng giảm đi, ngay cả mẹ cùng các anh chị trước nay luôn nói giúp cũng không dám nói nửa câu cầu xin tha thứ.

Đại khái là di truyền đi, người con này từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, người nhà cùng trường bối hận không thể làm đau anh một chút, cũng chịu nhiều một chút, lớn lên như vậy lần đầu bị đánh, tính tình thật sự cứng rắn, không nói một tiếng.

Về phần Thẩm Tâm, trận kia cũng không quá, tuy rằng mọi người đều biết cô là người bị hại, nếu như muốn kiện cũng là lẽ thường, chẳng qua là mọi người mặt ngoài nói vậy, trong lòng nghĩ một chuyện khác.

Con gái giống mẹ! Ai cũng biết rằng cô là con gái riêng, không biết cha là ai, hiện tại con làm chuyện giống mẹ, mặc kệ có phải xuất phát từ tự nguyện hay không, dù sao thêm chút nắm muối lại càng khó nghe mang truyền ra ngoài.

Tóm lại, Tần gia cùng Thẩm gia hai nhà, thiếu chút nữa tức đến trúng gió.

Sau ngày đó một tuần, Thẩm Tâm mới tìm được cơ hội vụng trộm đi tìm Tần Thương Hải, bất quá khi đó hai người trẻ tuổi cũng không biết hai nhà trưởng bối tính làm cho bọn họ kết hôn, cho nên thật ra Thẩm Tâm không cần lén lút như vậy. "Thật xin lỗi." Thẩm Tâm vừa thấy Tần Thương Hải áo tay ngắn lộ ra những vết đỏ, liền cảm thấy áy náy không thôi. "Em . . Em không phải cố ý khóc lên." Cô thật sự rất đau! Nhưng vì thế mà anh bị phạt, trong lòng cô đã khó chịu trong nhiều ngày.

"Không có gì." Cho dù có gì, anh cũng không tự giác ở trước mặt cô bé này cậy mạnh, bày ra khí thế anh hùng, huống chi cô đã muốn khóc làm cho anh không đành lòng.

Thật ra không chỉ có Thẩm Tâm nhớ anh bị đánh bị thương, Tần Thương Hải cũng không có cách nào không quan tâm cô, nghĩ lại việc ngày đó anh thô lỗ, đều muốn nếm chửi mình đáng chết, quả thật so với uống xuân dược còn điên cuồng hơn!

"Em" Tần Thương Hải hai má nóng lên, quanh co một lúc sau mới nói: "Thân thể em có khỏe không? Chỗ đó còn đau không?"

Hai người trẻ tuổi cùng lúc đỏ mặt, Tần Thương Hải cảm thấy chính mình kỳ quái, anh cũng không phải lần đầu tiên, làm sao còn ngại ngùng?

Nhưng mà thật sự đó là lần đầu tiên anh thô lỗ, không để ý đến cảm nhận bạn gái, nghĩ đến Thẩm Tâm vì anh mà chảy máu, nghĩ đến cô bộ dạng như vậy mà thuận theo ở dưới thân anh, trong liên liền nổi lên trận khô nóng. Căn cứ việc anh từ nhỏ được giáo dục theo kiểu phương tây, đi ngược chiều để văn hóa hai bên hòa quyện, vẫn có chút tâm tính nam nhân bẩm sinh, đối với cô tự nhiên sinh ra yêu thương.

"Đã không còn đau nữa." Thẩm Tâm thăm nói, tự nhủ.

"Đã không? Như vậy lúc trước rất đau sao?" Anh thật là đáng chết! Đột nhiên, Tần Thương Hải cảm thấy chính mình đã trúng mấy chục roi gia pháp cũng không là gì.

"Cũng không có!" Không hy vọng Tần thương hải áy náy, Thẩm tâm đành phải nói dối.

Cô biết mức độ đau đớn của lần đầu tiên mỗi người khác nhau, dù sao mỗi người điều kiện bẩm sinh bất đồng, có vài người màng trinh dày, có vài người còn lại đặc biệt yếu ớt, tóm lại theo kinh nghiệm mình cùng người khác không giống nhau.

Chẳng qua, Tần Thương Hải thật là dã thú thô lỗ nóng nảy, cô thật sự cảm thấy khó chịu mấy ngày.

Tuy rằng cô không nói, nhưng Tần Thương Hải cũng biết được bản thân ngày đó có bao nhiêu dã thú, trong lòng đối với cô tự giác lại nổi lên vài phần thương tiếc.

"Uhm, vốn là muốn vẽ cho em bức tranh, nhưng mà ngón tay anh bị thương", ai kia mấy chục gây gộc, có vài cái đánh vào tay anh, chỉ các đốt ngón tay mơ hồ co rút đau đớn.

"Tay anh bị thương? Nghiêm trọng lắm sao?" Tay là tài sản quan trọng của họa sĩ, huống chi Tần Thương Hải không chỉ vẽ tranh, từ nhỏ anh đã hứng thú nhiều thứ, cảm kỳ thư họa đều không làm khó được anh, bất chước cái gì giống cái đó, tay anh bị thương, làm thế nào được?

Tần Thương Hải nhìn cô bé nhỏ gần anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập lo lắng, cuối cùng chân chính vui vẻ. Cô bé nhỏ này tuy rằng hôm nay đến gặp anh, nhưng không biết là cô ý hay vô ý, từ đầu đến cuối ngồi ngay ngắn cách anh xa nhất, làm cho anh tuy vui sướng nhưng không khỏi tức giận, như thế nào thật khó mới thấy cô, cô lại trốn anh như trốn ôn thần.

"Vẫn còn đau, em giúp anh xoa." Về mặt anh suy yếu không tinh thần, thật đáng thương.

"Có muốn đi gặp bác sĩ hay không?" Cô bé nhỏ thật lo lắng thò tay anh, thật cẩn thận, Tần Thương Hải không khỏi cảm thấy buồn cười nhưng tim có chút không nở.

"Đi rồi." Dù sao mẹ vẫn cưng chiều anh, ngày đó bị đánh, bác sĩ riêng của Tần gia sớm được mẹ anh nhanh chóng mời tới, thật ra trên người anh không có chút trở ngại. "Bác sĩ nói trên tay, còn có lưng, còn có nơi này." Anh tùy ý chỉ mấy chỗ, tiếp tục dùng bệnh nguy kịch nói với cô, "Tốt nhất thỉnh thoảng xoa một cái."

Thẩm Tâm tính tình thiện lương nghiêm túc dùng ngón cái ở chỗ còn lưu dấu tích trên lưng anh xoa bóp. "Dùng lực quá nhiều sao?" Dĩ nhiên bị đánh không thể làm cho người bị tính trùng lên nào nghe lời, Tần Thương Hải đại sắc lang nở nụ cười mờ ám, tiếp tục giả đáng thương.

"Không có, thật là vừa khéo." Cô bé nhỏ không có dùng sức tay, mặc dù chỗ bị thương còn tụ máu bầm, nhưng mà Tần Thương Hải thật vui với loại hưởng thụ này nói hậu quả. "Còn có nơi này." Anh chỉ chỉ trên cánh tay bị thương.

Cô bé nhỏ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh, tay nhỏ bé xoa xoa trên cánh tay anh, xoa lòng anh lại ngứa.

Đột nhiên, anh tưởng tượng ra Thẩm Tâm toàn thân trắng mịn mềm mại. . . . Thậm chí chỗ kia là kẻ đầu sỏ hại anh chịu mấy chục cây gậy, như vậy khế

xoa vuốt ve. . . . Oh oh! Noi nào đó dưới bụng không ngoan lập tức cứng lên.

Thật chết người, trước kia tôi bây giờ như thế nào anh không phát hiện mình thật háo sắc? Anh mặc dù có nhiều bóng hồng vây quanh, tuy phong lưu mà không hạ lưu nha, nhưng cô gái nhỏ này lại làm anh cảm thấy chính mình hóa thành dã thú. . . . Nghĩ thì nghĩ, Tần Thương Hải vẫn không cảm thấy xấu hổ, chỉ ngực mình, "Còn có chỗ này. . . ." Lời nói còn chưa dứt, hai hốc mắt cô bé nhỏ đã hồng hồng, cái miệng nhỏ nhắn cũng muốn cong lên.

"Như thế nào?" Không phải là phát hiện anh đang đứng thẳng chứ?

"Thật xin lỗi, em không phải là thích khóc, hại anh bị đánh thành như vậy." Thẩm Tâm tính tình thiện lương áy náy, đau lòng, trên cánh tay Tần Thương Hải từng vết bầm tím, chỉ kém không dóc da trầy thịt, nhưng từng vết thâm tím vẫn là khiến người ta sợ hãi.

Trong lòng Tần Thương Hải âm áp, vụng trộm mang ý nghĩ háo sắc kia đã qua một bên, đưa tay nắm lấy cô bé ngu ngốc này, a, anh thật là đáng chết nha, cô bé nhỏ này không còn bé.

Cô là của anh!

Tần Thương Hải không nhịn được mỉm cười, ngọt ngào âm áp vui sướng làm cho anh cảm thấy không có khả năng, trên đời này làm sao có thứ tình cảm như vậy? Làm cho con người ta thỏa mãn đến không cần nhu cầu khác.

"Đừng khổ sở, chúng nó thoát nhìn đáng sợ, kỳ thật không có gì." Anh trấn an cô gái trong lòng vì tự trách mà sắp rơi nước mắt, "Em xem, anh có thể nắm nó như vậy. . . ." Anh làm bộ ngắt chỗ máu bầm một cái.

Shit! Như thế nào còn đau như vậy? Nhưng mà đau cũng cố gắng làm bộ sáng khoái, bằng không người kia sẽ khóc.

"Em xem, căn bản là không còn đau! Em cũng có thể xoa bóp thử xem, có dùng sức một chút cũng không sao." Anh cầm tay nhỏ của Thẩm Tâm, chuyển qua cánh tay có vết bầm.

Nắm đi! Cùng lắm thì làm theo Quan công, sống chết cũng cố gắng chống đỡ.

Thẩm Tâm nhìn Tần Thương Hải như không có gì bóp chỗ đau trên tay chính mình, mắt mờ to, khuôn mặt nhỏ nhắn hết ngược nhìn anh rồi lại nhìn cánh tay, cuối cùng chính là sờ sờ ở vết thương của Tần Thương Hải, giống như trấn an chó nhỏ bị thương.

"Hi vọng anh mau chóng khỏe lên." Cô nói.

Quả nhiên là chú ý đến anh, dịu dàng đáng yêu đến thế! Tần Thương Hải ôm chặt người trong ngực, như muốn mang cô hòa lại làm một, luyến tiếc không buông tay.

Nghĩ lại anh thật sự dễ tiện, đem người ta ăn xong chùi sạch sẽ, đáp ứng ý nguyện của cô một lần cũng không được.

"Uhm, hiện tại anh không vẽ được, bắt quá nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện không thể không giữ lời, như vậy đi, em muốn quà tặng gì? Anh tặng em."

"Em không muốn quà tặng gì hết nha." Thẩm Tâm nửa nằm trong ngực anh, vừa mới bắt đầu đã đỏ mặt tim đập nhanh muốn xỉu, hiện tại đang cố gắng khắc chế cảm xúc bản thân.

Trong lòng ngực người trong lòng quả là chỗ đẹp nhất thế gian, tràn đầy hạnh phúc cùng yên tĩnh, cô giống như mèo con bình thường làm biếng, đều nhanh chóng muốn nhắm mắt.

"Không được, em nói một thứ đi! Anh nói anh muốn tặng." Đại thiếu gia tính tình khó chịu, nói một không cho người khác nói hai. Thẩm Tâm đau đầu suy nghĩ.

Cô thật sự không có thói quen yêu cầu quà tặng, cũng không hiểu được người bình thường dưới tình huống như vậy, nên yêu cầu quà tặng gì. Mười ba tuổi bắt đầu ăn nhờ ở đậu, cô luôn cố gắng không yêu cầu thứ gì, không làm phát sinh thêm phiền toái, vấn đề này thật làm cho cô bó tay.

"Kia. . . Anh giúp em gấp hạc giấy là được." Dứt lời, cô mới nhớ tới tay Tần Thương Hải bị thương, "Ngô, không cần gấp hạc giấy."

"Vì sao muốn gấp hạc giấy?"

"Bởi vì thầy giáo khoa xã hội trong trường muốn chúng em đi giúp đỡ viện mồ côi, chúng em phân tổ, mỗi người hợp cùng hai người bạn nhỏ cùng chơi, tổ của em có em bé sắp mổ, em cùng với Annie còn có Daniel quyết định gấp một ngàn con hạc giấy tặng Lily, hi vọng cô bé sớm bình phục." Cho nên gần đây cô đi đến đều mang theo giấy gấp.

Một ngàn con? Muốn gấp đến lúc nào? Thẩm Tâm thật sự là cô bé ngốc, không biết dựa theo tình hình, nếu là anh, trực tiếp đưa cái gì Lina còn Ly Á tiểu quý đến phòng bệnh VIP trị đến khi hết bệnh, giúp cô bé trả viện phí, Tần gia cũng có bệnh viện mà!

Nếu theo lời cô nói gấp hạc giấy gì đó, anh nhất định đem toàn bộ người hầu trong Tần gia triệu tập, phát mỗi người mấy chục tờ giấy, trong một ngày thu thập lại!

Bất quá, Tâm Tâm chính là đáng yêu ở điểm ấy .

"Em còn mấy tờ? Mang đến đây anh giúp em gấp."

"Tay anh bị thương."

"Không sao, cũng không phải công việc nặng gì, em đem giấy tới, chúng ta cùng nhau gấp đi!" Anh thật bộ phục mình, nghĩ ra điểm quan trọng này. Thắm Tâm quả nhiên cười lúm đồng tiền tươi như hoa, Tần Thương Hải nhìn thấy tim cuồn cuộn đập nhanh.

"Tốt!" Cô bé kia thật vui vẻ quay trở lại chỗ ghé dựa vừa mới ngồi lấy giấy xếp. Tần Thương Hải che ngực.

Tim của hắn đập thật nhanh nha! Hơn nữa. Phòng như thế nào đột nhiên lại nóng ? Điều hòa hỏng rồi sao? Mỗi khi hồi tưởng lại ngày đó, vẫn là cảm thấy thực kỳ diệu.

Thân là con trai cưng của Tần gia, anh nhận thức được, cùng bạn gái ở chung, muốn đến PUB, muốn mở ca nô rồi bến, muốn tới hội quán riêng của Tần gia, thậm chí là bao hết nhà hàng năm sao. . . .

Càng hăng hái, càng náo nhiệt, càng có thể đòi nữ nhân niềm vui, anh cũng không cảm thấy nhàm chán.

Nhưng ngày đó, hai người họ dành cả buổi chiều để gấp hạc giấy, hai người ngồi quanh bàn, cười cười nói nói, thế nhưng anh cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, hận không thể gấp thêm nhiều hạc hơn nữa, hận mặt trời tại sao khuất bóng, Tâm Tâm cũng không cần về nhà.

Như đã nói qua, không biết là do anh lần đầu học xếp hạc giấy hay là bởi vì tay anh bị thương, tóm lại tài hoa làm người người oán trách, Tần Thương Hải gấp ra con hạc giấy nhìn giống con gà mẹ mập ú, thần kì nhất chính là có một con cần bán giống cây thom! Có thể gấp ra cây thom nha, anh thật sự quá là tài hoa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hối Lỗi Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Nhìn Thắm Tâm không muốn tổn thương tự trọng của anh mà nín cười, Tần Thương Hải thật sự cảm thấy buồn.

Ngày đó sau khi Thắm Tâm về nhà, anh liền tức giận phẫn đầu, không ngại trễ, gấp một phòng đầy hạc giấy, đại khái không dưới một ngàn con, sáng sớm ngày hôm sau, rút cuộc làm cho anh dốc hết tâm huyết hoàn thành tác phẩm hoàn mỹ!

Anh không chỉ chọn giấy màu vàng nhạt, giống sự phụ đức kiêu trong tiểu thuyết võ hiệp, rút hết toàn bộ sức lực anh, là hơn nửa tâm huyết của anh, cuối cùng luyện ra kinh thiên động địa quý thần khiếp thần kiếm!

Tóm lại sáng sớm ngày đó, Tần Thương Hải giống như một đứm ngọc, một tay bưng kiệt tác của anh, một tay xách hơn phần nửa túi hạc giấy mà anh thức đêm xếp, đến Thắm gia tìm Thắm Tâm hiến vật quý.

Thật sự là Thắm Tâm kinh ngạc đến nói không nên lời, cùng lúc thật sự cười cho đã, cùng lúc lại có cảm động, chỗ bị thương trên tay Tần Thương Hải còn chưa có khỏi hẳn.

"Chỗ này không biết được bao nhiêu cái, em cầm đưa cho Lina đi." Tần Thương Hải biểu hiện được khí phách số một. Cô kêu Lily. Thắm Tâm không nghĩ sửa miệng anh, cô phát hiện ra Tần Thương Hải không giỏi nhớ tên người khác.

"Còn có con này, là tặng cho em." Mấy cái khác đều là vai phụ, con này xếp đẹp nhất, mỗi bộ phận đều được nghiên cứu qua, hao hết tâm huyết anh, dĩ nhiên chỉ đưa cho Tâm Tâm.

"Cám ơn, rất đẹp." Thật ra chỉ là con hạc giấy, nhưng nghĩ đến anh mất cả đêm hao tổn tâm tư, Thắm Tâm sao có thể không vui, không cảm động cho được?

Hai tay cô nâng con hạc giấy xếp bằng màu vàng ánh kim, đến ánh mắt cũng cười, chỉ là cả khuôn mặt tươi cười có thể ngọt đến bên trong tâm khảm con người, đột nhiên Tần Thương Hải cảm thấy, cả buổi tối nghiêm túc vất vả đều có giá trị.

Sáng sớm, mùi hương hoa sắc vi (tường vi trong đêm) thoang thoang, bầu trời trong suốt như thủy tinh màu lam, cô bé nhỏ của anh cười đến hạnh phúc, anh giống như trong nụ cười của cô thấy được cảnh đẹp mong muốn, tư tưởng dao động, kim lòng không được cúi đầu hôn môi mềm mại của cô.

Gió xuân thổi qua cả vùng đất sống lại, ngay cả ánh mặt trời cũng giống như thấm mật bình thường ngọt.

Là ai vụng trộm nhìn thấy tiểu tình nhân đang lúc bí mật, trốn đi vụng trộm cười trộm? Mở rộng cửa sổ, rèm cửa màu trắng theo gió bay, bên ngoài cửa

sổ vang lên tiếng chuyển kênh, giọng nói trong suốt gần như mọc cánh, bay về phía phương xa, từ từ hát lên giai điệu bản Valse quen thuộc.

If I could take this moment forever

ture the pages of my mind

To another place and time

We would never say goodbye.

Hai người họ khi đó thật trẻ tuổi, có thể có được nhiều lắm, có thể sáng tạo giống như vô hạn, vì thế đương nhiên không cần biết đến điều quan trọng nhất, nếu không cẩn thận để mất đi, không có khả năng tìm về

Nếu như, hai người họ theo lẽ tự nhiên ở chung, có thể sẽ có kết cục hạnh phúc? Nhưng chỉ là "Nếu", ai cũng không có khả năng cam đoan biết trước được tương lai.

Thẩm Tâm tròn 18 tuổi, hai người trẻ tuổi đã bị ép đến lễ đường kết hôn.

Đạo lý đó tên là tình yêu, với Tần Thương Hải mà nói là quá hư ảo, đối với anh tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết lại bị nuông chiều thói quen dã thú, lực trói buộc thật sự không nhiều.

Tuổi anh còn rất trẻ, mà trong tình yêu anh rất ngây thơ, tự do với anh rất quý.

Anh cơ bản không nghĩ tới muốn kết hôn, ít nhất cũng không phải lúc còn trẻ chưa ăn chơi được bao nhiêu!

Tần Thương Hải đối với Thẩm Tâm là thương hại, chỉ tới lúc phát hiện cô bằng lòng theo ý người lớn an bài, anh chỉ nghĩ rằng, Thẩm Tâm ít nhất nên cùng anh phản đối sự an bài của người lớn. Anh không phải phạm tội làm nhục, cũng không có làm sai cái gì, không nên giống như bị trừng phạt phải trả giá bằng nửa cuộc đời.

Là ai nói câu nói đó? Đối phương trước khi kết hôn bị người khác miễn cưỡng ưu điểm, có lẽ sau khi kết hôn lại tạo thành khuyết điểm trên môi người đó. Không thể nghĩ được là lời nói này không cần chờ đến khi hai người họ kết hôn cũng đã trở thành sự thật, Tần Thương Hải đối với Thẩm Tâm phục tùng mệnh lệnh đã cảm thấy không còn kiên nhẫn.

Lần cuối cùng cùng cô hòa bình ở chung, là hiểu được cô không có ý định phản đối người lớn, Thẩm Tâm đối với chuyện đột nhiên trở mặt của anh cảm thấy hoảng hốt, không nhìn được rơi nước mắt, khi đó, Tần Thương Hải chính là không kiên nhẫn đột nhiên nổi cơn tức giận, xoay người bỏ đi không xoay đầu lại, mãi cho đến ngày kết hôn, anh cũng chưa từng nói với cô một câu nào.

Đêm tân hôn, anh cố ý uống say đến mức không còn biết gì, nào biết say không được, ngược lại còn quá tỉnh táo, tỉnh táo đến lúc vào phòng, nhìn gương mặt Thẩm Tâm như muốn khóc, tim vẫn là bị nhéo mạnh. Nhưng giờ khắc này anh không muốn bắt cứ thứ gì bao vây tình cảm của anh, anh thậm chí nghĩ rít gào!

"Khóc cái gì? Cô không phải đạt được ước muốn?" Thẩm Tâm tròn to mắt, không rõ nguyên nhân.

Tần Thương Hải bước chân không yên hướng tới cô, cảm chiếc cảm tình xảo của Thẩm Tâm, "Đừng giả bộ. Cô thực thích ta, không phải sao? Cho nên như bây giờ cần bản chính hợp ý cô! Lão Tử bị người trói lại, cô rất đặc ý phải không?" Thẩm Tâm một trận khó chịu, Tần Thương Hải uống say làm trò hề khiến cho cô sợ hãi.

"Em không có."

"Cô có!" Anh rống cô, muốn đem hết nước mắt trong hốc thu về.

Đừng khóc! Chết tiệt đừng khóc! Nước mắt làm cho anh sâu trong lý trí tự trách chính mình, anh cảm thấy bản thân giống như phạm tội cường gian, giống như tên khốn kiếp bội tình bạc nghĩa, nước mắt của cô đủ để cho anh định ra tội danh.

"Không quan hệ, dù sao chúng ta đều thê , ta sẽ không quên quyền lợi của ta." Anh thô lỗ xé quần áo ngủ của Thẩm Tâm, gần như bạo lực, không để ý tới người dưới thân cầu xin tha thứ, anh xé rách dây áo khoác, xé bỏ váy ngủ bằng lụa, sớm rút ra bra, thô lỗ đùa giỡn đôi ngực no tròn.

"Ta trung thành là có giá cao." Anh ác nghiệt vẫn đang nắm lấy nơi trắng nõn mềm mại, lôi kéo, một tay kia không ngừng tiếp tục xé đi quần áo che đậy thân thể cô.

"Mới một chút như vậy liền đứng thẳng." Hắn ngón cái đè lại núm, bàn tay nâng bên vú, bắt đầu vội vàng nhào nặn.

"Thực xin lỗi, em nguyên ý." Cô chặt vật đứng dậy, lại bị anh đè trên giường.

"Nguyên ý cái gì?" Anh cười lạnh, giận chính mình thế nhưng lại bị lừa dối, bụng dưới phồng lên đau đớn. Anh tưởng hung hăng muốn cô.

Xé đi miếng vải cuối cùng trên người cô, Tần Thương Hải nửa quỳ ở trên giường, cởi bỏ lưng quần, lấy ra phần thân dằng trảo găng giường.

"Lại đây ngâm nó." Anh đã sớm muốn làm như vậy, muốn cô dùng cái miệng nhỏ mê người ngâm dục vọng cuồng dã của anh, anh giấu điểm tham muốn giữ lấy chơi đùa từng chỗ trên người cô.

Thẩm Tâm bắt đầu nghi kháng cự, nhưng cô không nổi, cũng không muốn làm trái anh, chỉ có thể thuận theo đi về hướng anh. Nhưng này độ cao làm cô chán chờ.

"Quý sắp xuống, cô biết chứ?" Anh ác ý nói, trong giọng nói lộ vẻ trảo phúng, ánh mắt lại rực lửa đỏ.

Quả là phải nằm úp sắp mới có thể đụng tới nơi mà anh muốn phục vụ nha, Thẩm Tâm không nghĩ ngờ gì, thuận theo quỳ sát ở trước người anh, mông nhỏ nhấc lên, dằng trảo to lớn dài đứng sừng ở trước mắt cô, cả khuôn mặt cô đỏ ửng.

Anh đột nhiên đưa tay dò tìm bả vai cô, một tay cầm một cái tuyết nhũ, dùng sức xoa nhẹ đứng lên. Của nàng làm anh nghiện, hầu như hàng đêm tưởng niệm, giờ phút này lại vội vàng không cách nào che giấu được.

"Nhanh chút, đừng ma ma đập đập ." Ngón tay của anh phân biệt nắm đầu vú, lôi kéo trùng phạt.

"Uhm" Thẩm Tâm không thể không một tay chống đỡ thân mình, một tay cầm nam tính của anh, môi mới chạm đến ngay trước, Tần Thương Hải đã rên rỉ ra tiếng, xoa bóp hai vú cô với tiết tấu nhanh hơn.

Thẩm tâm bị âu yếm, hô hấp dồn dập, toàn thân nóng cháy, cô lại thử vươn đầu lưỡi, giống liếm kem ly, liếm phần đang nhô ra.

Thật ra không nghĩ giống trung đáng sợ, hơn nữa trước mắt cô là tâm tâm niệm niệm đặc ý, như vậy cứ chỉ cũng không trở thành làm cho người ta khó có thể chịu được.

Ít nhất, cô hi vọng mình có thể lấy lòng anh.

Thẩm Tâm đem phần nam tính to lớn tiến vào miệng cô, cô không biết kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể một bên dùng đầu lưỡi vòng ngay trước chuyển động, lập tức nhẹ nhàng hút anh.

Tần Thương Hải gần như bị cô bé này bức điên rồi, lấy tay nâng đầu cô lên, bắt đầu đóng đưa cái mông, ở chỗ sâu trong yết hầu cũng phát ra tiếng gầm nhẹ.

Thẩm Tâm nghĩ rằng giây giũa, bao lấy thô to của anh đối với cô rất miễn cưỡng, nước bọt dọc theo miệng của cô uốn lượn chảy xuôi, cô chỉ có thể cố hết sức chịu đựng vật trong miệng.

Đến khi một tiếng gầm nhẹ kéo dài, một cổ chất lỏng tanh ngọt dính nóng phóng thích trong miệng cô, vẫn cố gắng nuốt nước miếng, Thẩm Tâm không nghĩ rằng mang nuốt vào toàn bộ.

Hành động của Thẩm Tâm làm cho Tần Thương Hải trong mắt dấy lên dục hỏa, anh đứng dậy, thừa dịp cô còn chưa kịp phản ứng, bắt được mắt cá chân của cô lập tức kéo ra, làm cho cô ngã ngồi trên giường.

Tần Thương Hải dùng sức mở hai chân đang cố khép lại kia ra, nơi u mật hoa tâm sớm ẩm ướt mê người mời gọi. "Xem cô, là đã sớm ướt đang đợi ta đến?" Anh đem hai chân Thẩm Tâm đặt tại trên vai, lớn mật xem xét, gầy.

"Không cần." Thẩm Tâm đưa tay tưởng ngăn cản Tần Thương Hải, tưởng che lấp nơi kia đang cảm thấy thẹn tăng vọt, lại không may may động anh.

"Nhìn cho kĩ, nhìn xem cô ẩm ướt như thế nào, không nghĩ, cô như thế lại phản ứng quá nhiệt tình lấy lòng ta." Anh mở hai đùi Thẩm Tâm ra, hai đầu gối gác lên vai anh, toàn bộ mông và sau lưng nâng lên, nơi tư mật hoàn toàn hiện ra trước mắt anh.

Cô không cách nào thu chân lại, anh lại thỏa thích đùa giỡn, ngón tay thô ráp nhìn như dịu dàng mơn trớn đóa hoa, lướt qua hoa hạch, tới tới lui lui, lại ác ý gây ra tiếng vang ướt át.

"Cô thật nên xem cái miệng nhỏ của cô có bao nhiêu dâm dăng, lúc mở lúc đóng cầu xin ta chơi đùa với nó!" Anh hướng tới hoa tâm đang chảy mật dịch tiến vào một ngón tay, nhẹ nhàng ở nơi cửa miệng chơi đùa, ngón tay cong lại bắt đầu chuyển động. "A" Thẩm Tâm cảm thấy hoa tâm bị đùa giỡn giống như thiêu đốt, hơi nóng không ngừng nhân lên, đem tất cả khát khao trong cơ thể không ngừng được dụ dỗ mà ra.

Toàn thân cô trần trụi, treo ở trên người anh, giống như yêu nô tùy anh cần anh lấy.

Tần Thương Hải dùng hai ngón cái đùa giỡn nhị hoa, dụ dỗ mật ngọt ra càng nhiều.

"Thật là ẩm ướt, cô muốn ta liếm cho khô đúng không?" Anh đưa hai ngón tay hướng hoa huyết đỏ tươi, cũng không cho thêm nhiều, lấy ra rất nhanh, lại nhẹ nhàng thăm dò phía ngoài. "Không cần." Thẩm Tâm che khuất mặt.

"Cô muốn." Anh cười lạnh, cúi đầu, lập tức lấy bản thân không có cách nào chiếm giữ dục vọng khát khao liếm mút mật ngọt nơi cô, tiếng động giống như tiếng nhạc xuân, một tiếng kích thích lỗ tai hai người, cũng kích thích khoái cảm đã thú.

"Ồ. . . ." Thảm Tâm nhìn không được khóc nức nở, thỉnh thoảng một tiếng lại một tiếng rên rì.

Tần thương hải ngâm nhị hoa sung non mềm, trần trọc hút, đồng thời hướng tiểu huyết ấn ướt mặt dịch với vào một ngón tay, theo động tác anh hút nhẹ nhàng xuyên vào.

"A." Cô nghĩ giãy giụa eo đáp lại, nhưng mà bị anh kiểm chế thật chặt, bất lực run run khóc nức nở, thân thể tuyết trắng chỉ cho mình anh hưởng thụ, thừa nhận phẳng phất vĩnh viễn không chừng mực khoái cảm.

"Thì ra người làm từ đường, ngọt như vậy." Anh vẫn còn chưa đủ tiếp tục liếm hôn cô, cũng tiếp tục tra tấn làm cho cô vô cùng e lệ, thậm chí làm cho cô bị dục vọng mãnh liệt bao phủ, thân mình nhỏ nhắn chịu không được run lên thì anh cũng không nghĩ muốn dừng lại.

Anh mang cô đùa nghịch thành tư thế phóng đăng nhất, lấy đầu gối lót dưới lưng cô, làm cho hai chân cô gấp lại, gấp khúc cũng mở rộng ra.

Hoa huyết kiều diễm bị anh hôn đến ướt át đầm đìa mê hoặc anh, Tần Thương Hải sớm quên hết tất cả phần nộ và bất mãn, giờ phút này anh là dã thú mồm to khát vọng hưởng thụ con mồi, nam tính anh lại sung huyết sung, càng thêm nổi giận, vận sức chờ phát động.

Anh cố ý chờ cô phục hồi tinh thần lại, cô hồi tỉnh nhìn bộ dáng bọn họ ái ân, cố ý nâng lên hai chân cô, nam tính ở phía trước nụ hoa ướt đầm dò dẫm một hồi.

"Nhìn đi." Anh muốn cô thấy, cô là như thế này trở thành nữ nhân của anh. Tần Thương Hải đột nhiên hung hăng tiến vào cô.

"A." Không giống lần đầu tiên đau đớn, lần này, khoái cảm kịch liệt giống sóng triều đánh úp lại, cô cảm nhận được vật thật lớn của anh đã tràn ngập cô.

"Tâm Tâm, ta muốn có cháu." Anh một bên động tác thăng tiến, càng ngày càng điên cuồng chiếm giữ lấy cô, "Nhìn đi. Chúng ta là như thế này hợp lại làm một." Anh mê người nói nhỏ không khống chế được, hóa thành từng trận gầm nhẹ, nam tính thô to lần lượt ra vào nơi hoa huyết ẩn không no, cũng bị cô lần lượt hấp thụ."A. . . .Đáng chết, quá nhanh. . . ." Anh muốn điên rồi, điên cuồng dùng lực rút ra đút vào băng băng, giống như muốn chơi đùa phá hư cô bé nhỏ duy nhất anh thích, màn che giường rung động như điên, trụ giường mãnh liệt va chạm vách tường.

Mà Thảm tâm sớm điên cuồng, dùng nơi vô cùng xinh đẹp, tham lam hấp thụ nơi dừng mảnh của anh.

"A. Thương. Toàn bộ cho anh. Em yêu anh. . . ." Cô yếu ớt mềm mại như vậy, lại giống nữ yêu, bức điên anh, muốn yêu cầu tất cả của anh.

Bọn họ rõ ràng giống dã thú thú, hoàn toàn mất đi lý trí, điên cuồng mà cho cũng điên cuồng mà yêu cầu, cũng không tự giác nói ra một câu yêu ngây thơ.

Thật ra, nguyên nhân vì ban đầu không thay đổi kiểu làm, mới có vẻ trần trụi mà thân nhiên đi?

Đêm đó, giống muốn xua đuổi phiền lòng lý trí, anh một lần lại một lần muốn cô, cho đến khi Thảm tâm không chịu nổi, khóc ngủ.

Rượu trong lúc kích tình phát huy, Tần Thương Hải tỉnh rượu hơn phân nửa, anh nhìn cô bé nhỏ đang ngủ bên cạnh, bên má hồng vẫn còn nước mắt, lông mi dài cũng còn vương nước mắt trong suốt, toàn thân đầy những dấu vết anh đùa giỡn.

Cô chính là con dê nhỏ mang tội lớn, sau khi tỉnh rượu anh không thể không thấy rõ sự thật, nhưng lại không muốn dễ dàng thỏa hiệp, anh tự tay, yêu thương mon trớn gò má cô, lại giống như bị đá thương rút tay về, chỉ có thể ảo não trừng mắt nhìn cô bé nhỏ đang ngon giấc mãnh liệt muốn ôm.

Mệnh lệnh bốc đồng làm anh xoay người rời đi, đem việc bị người nhà trói chặt với cô bé nhỏ hoàn toàn không để ý, bởi vì cô làm cho anh giống tội phạm cường gain, giống tên khốn kiếp phụ tình bạc nghĩa, cho dù trả giá bằng tự do nửa đời cũng không bù được tội.

Nhưng một mặt anh lại muốn thuận theo tình cảm, ôm chặt cô, dịu dàng dựa sát vào nhau, không phải cô bé kia bị thương, mà là tim của anh bị thương, theo đuổi cô đơn đến khô kiệt mà chết, chỉ có chống cự có thể trị đau đớn.

Tần Thương Hải giãy dụa, chậm chạp không hề hành động, cả một đêm nhìn cô, suy nghĩ lung tung.

Anh bắt đầu hiểu nếu bản thân cứng rắn chống cự cuộc hôn nhân này, người bị thương đau nhất sẽ là cô vợ nhỏ, mà anh đã bắt đầu mềm lòng.

Tần Thương Hải lựa chọn chiến tranh lạnh với Thảm Tâm

Nói thật ra, về đoạn kí ức kia, Tần Thương Hải kì thật không nhớ rõ lắm, nhưng ấn tượng duy nhất anh biết mình bất mãn, là phần hận, này luồng phần nộ là nhằm vào người nhà. Về phần Thảm tâm, có thể không đối mặt sẽ không muốn đối mặt, anh không để ý tới cô, cũng không nghe cô giải thích, không nghĩ chính mình lại mềm lòng.

Rất nhiều năm sau hồi tưởng lại, phản ứng của anh thật sự giống hai người bạn nhỏ cãi nhau, cãi cọ với bạn gái tốt nhất sau đó tuyệt giao, nào biết đại thiếu gia anh tùy hứng và ngây thơ, đem cuộc sống của người khác nhân sinh khiến cho long trời lở đất.

Anh từ nhỏ được cưng chiều, người nhà chưa bao giờ vì anh có bạn gái mà trách cứ hoặc phán xét, bạn gái của anh vốn không thiếu tiền kim tiền, đại gia đùa giỡn rồi thôi, vì sao chỉ có một mình Thẩm Tâm phải chịu trách nhiệm.

Cũng bởi vì Thẩm Tâm là xử nữ? bởi vì bị bắt? Bởi vì Tần Thẩm hai nhà có qua lại?

ANH thừa nhận, thật ra lúc đó đối với Thẩm Tâm, phần nữa là giận chó đánh mèo, anh cũng không phải là không thương tiếc cô. Từ nhỏ không có người nào bắt ép anh làm cái gì, nhất định không thể làm cái gì, cố tình ở hôn nhân đại sự chịu sự sắp xếp của người nhà, tội ác của anh tày trời đến mức nào. Rõ ràng là Thẩm Tâm can tâm tình nguyện nha, vì sao anh phải vì thế mà đem phần đời còn lại của mình trói chặt, trả giá lớn như vậy? Tuy nói nguyên do là anh xứng đáng, nhưng Tần Thương Hải chính là khó chịu! Trường bối trong nhà ép buộc anh nhận hậu quả, chính là làm cho anh sinh lòng phản nghịch. Vì thế, anh chọn rời xa nhà học đại học, đem vợ mới cưới để ở nhà, vừa đi chính là ba năm

Muốn miêu tả hai người họ vừa mới kết hôn không bao lâu liền ở riêng, đại khái có vài phần giống vua trong bảo khố cộng thêm Trần Thế Mỹ, khác biệt ở chỗ anh là Trần Thế Mỹ hiện đại bắt cả hai tay nhưng đối tượng không phải công chúa. Bình thường so sánh xuất thân trong bảo khố với Thẩm Tâm, Thẩm Tâm càng giống công chúa.

Bất quá lúc trở về, cùng anh ở một chỗ xác định là báu vật sao? Là Kelly làm không tốt? Vẫn là cái kia xinh đẹp hồ đồ thêm?

Bản thân là một phần tử trong cái gì chó má đại học nghệ thuật - anh phản kháng trong nhà, đưa ra sáng kiến, chính là chọn lúc danh tiếng sa đọa, người người nhìn vào đều cau mày, làm cha anh tức chết - tóm lại lúc đó trình độ phá hoại của Tần Thương Hải thật cao, mỗi ngày cùng mỹ nữ ăn chơi, trốn học đi bar, dù sao trường học thối nát, thối nát trường học đọc nó làm gì nha? Anh càng có thêm, lí do trốn học, trong quán bar này đủ hạng người nhìn phong cách của nhà - xác thực mà nói là tác phong kẻ ngốc, thiếu gia thỉnh thoảng khỏi xưởng rượu điên điên hô to: "Hôm nay Lão Từ mời khách!" Người qua đường Giáp ắt bình xin theo không lầm, bao nhiêu tiền đều tính vào đại thiếu gia anh. Anh giao du với một đám người xấu, một đám nịnh bợ, ca tụng anh là nhà nghệ thuật lớn, đại thiếu gia anh một khi vui mừng, đồng hồ kim cương trên tay liền đưa tới trước mặt, người nhà mua cho anh Ferrari thay cho đi bộ, không đến một năm, liền lấy cả cuộc kĩ nữ mặc quần lót màu gì, kết quả thua trận.

Sau vài năm, Tần Thương Hải hành động dần dần vô số việc, gia sản Tần gia không bị anh lấy hết sạch chỉ có thể nói là tổ tiên phù hộ.

Anh còn giả bộ chơi đùa làm da, cùng người ta thay đổi kiểu tóc ma quỷ, râu quai nón, hình xăm, thuốc lắc, Ông trời phù hộ anh duy nhất không có làm trôi qua đó chính là bữa tiệc tạp giao, nhưng cùng hai người muội muội chơi đùa cả đêm thỉnh thoảng cũng có.

Tối hôm đó, có lẽ là rạng sáng hai ba giờ, đối với thời gian lang thang điên cuồng đã không còn ý nghĩa với anh, anh vẫn ôm báu vật là Kelly, lác lác quay về nơi ở, đã thấy ở trước cửa có bóng dáng nhỏ nhỏ dựa vào rương hành lý, phát hiện có người lên lầu, thân hình tinh tế nhỏ nhắn kia kinh sợ nhảy dựng lên, giống như mèo nhỏ khấn咒, phòng bị nhìn chăm chăm về phía cầu thang. Nên nói đã trải qua mấy đời, hoặc là nằm mơ vừa mới tỉnh? Thật ra trong nháy mắt đó trong lòng đã đánh sâu lên trời cao cho anh ám hiệu - hai người họ tách ra đã ba năm, anh cố gắng đem "Gông xiềng" này ném ra sau đầu, muốn tiêu xài phần lớn cuộc đời anh, ai biết chỉ cần liếc mắt một cái, anh vẫn tin tưởng cô bé nhỏ này không ảnh hưởng đến mình, thậm chí bản lĩnh ở anh sắt đá, giống như trải qua giấc mộng thật dài, trong nháy mắt bừng tỉnh, giật mình thấy thì ra đi qua ba năm là một giấc mơ điên loạn. . . .

Tần Thương Hải không nghĩ tới Thẩm Tâm sẽ đến tìm anh, hoặc là kỳ thật là anh không nghĩ tới, trải qua ba năm, thế nhưng anh còn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra cô bé nhỏ này.

Anh đã quên, cô đã không phải là nữ sinh 18 tuổi. Nhưng trong mắt anh, cô vẫn như cũ mảnh mai mà diễm đạm đáng yêu, kết giao cùng anh trong ba năm qua hoàn toàn là loại hình tương phản.

"Người là ai a? Như thế nào ngồi xổm cửa nhà người ta?" Người đẹp Mặc kệ cô gái kia tên họ gì, tạm thời kêu cô ta là người đẹp đi, trí nhớ anh áp bức không nghĩ ra gì.

"Em." Thẩm Tâm chân tay luống cuống, mũi phỉm hồng, ngay cả ánh mắt cũng sưng đỏ, giống vừa khóc một hồi, thì ra đây là nguyên nhân cô cả người lui ở cửa.

Đột nhiên, Tần Thương Hải suy nghĩ trong lòng tràn đầy phần nộ, lại giống như kỳ tích, anh danh môn đại công tử được giáo dục tốt tính tình nhẫn nại sau ba năm lại quay trở về, cảm xúc phần nộ bị anh tạm thời kiềm chế.

Lại nói tiếp, Thẩm Tâm mới là người nên xông lên chất vấn cô gái kia, thậm chí muốn tát họ, người đàn bà chanh chua chửi đổng cũng biết, nhưng là Tần Thương Hải hiểu được đây không phải là cá tính của cô.

Cô chính là mặc cho người đẹp khí thế ngất trời chất vấn cô, cũng không biết cách phản bác thế nào, có trời mới biết cô nghiêm chỉnh chờ cả buổi tối bên ngoài, thần kinh căng thẳng, đã bị bao nhiêu sợ hãi? Nơi này dù sao an ninh cũng không đảm bảo nha.

"Người ở người khác cửa nhà làm cái gì?" Xuất phát từ trực giác, người đẹp đối với Thẩm Tâm ánh mắt đầu tiên liền sinh ra địch ý, cô chất vấn ngược lại Tần Thương Hải, "Cũng là tại anh lại đi nơi nào trêu chọc đến nữ nhân?" Tần Thương Hải nhún mồm lại, đột nhiên cảm thấy cô gái cùng anh chơi đùa cả đêm có giọng nói thật chói tai, hai đầu anh đau đớn.

"Câm miệng, cô quản nhiều việc quá." Anh xoa xoa huyệt Thái Dương.

Người đẹp nhận định Tần Thương Hải "Lại" bắt cả hai tay, hơn nữa lúc này lại tìm người không có điểm gì thu hút, tồi tệ nhất là ngực lại nhỏ hơn cô.

"Hải."

Hải cái gì Hải nha? Tàn Thương Hải có điểm chịu không nổi, "Người đi về trước."

"Người đuổi ta đi?" Người đẹp thiếu chút nữa hét chói tai.

"Ta chỉ là bảo người đi về trước, bảo bối." Anh lại trấn an nữ nhân kia một lần.

"Ta là bảo bối của người, nàng kia là cái gì của người?" Người đẹp không quên nhớ lần trước Tàn Thương Hải ở nhà ăn nhân tiện cùng một cô gái khác ngọt ngào, hay nhất là trong một lần party Halloween, anh không biết từ đâu ôm tới một cô "Yêu tinh nữ vương" kêu thân ái!

Lại là bảo bối lại là mặt đường lại là thân ái, như vậy lúc này đây là cái gì?

Tình trạng làm nam nhân nhức đầu nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, bất quá Tàn Thương Hải thừa nhận, anh đối với tình trạng này sắp chết lạng.

"Cô ấy là... Người nhà." Anh vừa nói vừa ôm người đẹp cuống lều, sau đó dỗ ngọt bên tai người đẹp.

Tình cảnh trước mặt Thẩm Tâm, cũng chỉ khá hơn so với việc Tàn Thương Hải làm khó cô trước mặt mọi người một chút, Tàn Thương Hải thoải mái ở trước mặt cô trấn an một cô gái lạ, ngay cả con mắt cũng không liếc qua cô. Cô miễn cưỡng lên tinh thần, kéo thân hình mệt mỏi trước cửa đứng lên, cúi thấp đầu, cầu nguyện cho một khắc khó chịu này mau chấm dứt.

Cũng không biết Tàn Thương Hải dùng phương pháp gì, người đẹp cứ như thế mà được trấn an.

"Tốt, em tin anh lần này, em đi về trước. Hôn em một cái." Người đẹp trong lòng cong môi đỏ mọng.

"Không được...." Tàn Thương Hải chột dạ từ chối.

"Vì sao không được? Mấy lần trước anh đều hôn em, em mặc kệ!" Người đẹp bắt đầu làm nũng.

Tàn Thương Hải chỉ có thể xấu hổ quay lưng lại, "Anh đưa em xuống lầu trước...." Tiếng bước chân giẫm lên thang từ từ biến mất, nước mắt ẩm ướt lại rơi trên cánh tay Thẩm Tâm! Thế này cô mới hiểu được cho dù 3 năm qua đi cô chỉ cố vượt qua mà sống, cũng không phải cô không cần Tàn Thương Hải.

Thật ra, cô cũng không muốn Tàn Thương Hải tuân thủ lời thề hôn nhân, lại càng không muốn trói buộc anh, bởi vì cô hiểu được ngay từ đầu Tàn Thương Hải không muốn cuộc hôn nhân này. Cho nên ba năm nay cô an phận, không thêm nghĩ đến danh phận bản thân, cố hết sức không quấy rầy anh. Anh muốn tự do, cô có thể cho. Xuất thân danh môn làm cho hai người họ không thể tùy ý chống lại hoặc ngưng hẳn.

Nhưng giờ phút này cô mới hiểu được, không phải cô không có nhà, mà là cô chưa từng có một mái ấm, cô khát vọng cuộc hôn nhân này, khát vọng làm vợ Tàn Thương Hải, khát vọng sống bên cạnh anh.

Anh lại tình nguyện coi như cô không tồn tại.

Nghe thấy tiếng bước chân thì Thẩm Tâm mới hồi phục lại tinh thần, hổ hoảng lau nước mắt, trong lòng chua xót không dứt, nước mắt cũng không ngừng rơi.

Ba năm trước đây khi Tàn Thương Hải xoay người rời đi thì cô mới hiểu được chính mình phạm sai lầm gì, nước mắt tượng trưng cho kẻ yếu, nhưng cũng là vũ khí trí mạng, có thể lập tức làm cho đối thủ cô thừa nhận sai lầm và lương tâm dẫn vật nặng nề.

Không cần dùng thấp kém để đối lấy đồng tình, nói vậy ngay cả chính cô cũng cảm thấy đáng giận.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cô kích động xoay người thụt lùi vào cầu thang, đem mặt chặt vật lau sạch sẽ.

Tàn Thương Hải dừng bước chân ngay sau lưng cô, Thẩm Tâm đối mặt với cửa sổ thủy tinh, ngoài cửa đêm đen, phản chiếu hình ảnh phóng khoáng, Tàn Thương Hải nuôi tóc dài, để râu, cô bỗng nhiên nhớ trước kia anh thực hiện lời hứa coi cô như em gái nhỏ nhà bên, cũng mong muốn quan hệ hai người mãi mãi là như vậy, ít nhất cô còn có thể làm bộ như không có việc gì, với tạo hình lần đầu cô gặp anh có chút giễu cợt. "Thật xin lỗi." Giọng cô khóc đã khàn khàn vô lực, chỉ có thể cố gắng không có dáng vẻ của nàng dâu thảm hại, giải thích: "Bullen nói có đã gọi điện thoại cho anh, nhưng là em đến chỗ ở của anh, bọn họ nói anh chuyển nhà, cho nên em lại...."

"Vào nhà rồi nói sau." Tàn Thương Hải đánh gãy lời cô, lấy ra cái chìa khóa mở cửa.

Nơi này so với nơi tần gia sắp xếp cho anh đến ở nhỏ hơn, cũng cũ hơn, đại thiếu gia vốn sống an nhàn sung sướng, coi như nghĩ thoát khỏi cảnh người nhà kiểm soát, cũng chỉ là một nửa luận điệu, cuộc sống dựa vào nhà chu cấp, chuyển nhà cũng bằng lòng chịu sống tại nơi quá kém này, người bình thường sống trong nhà trọ này còn chịu không nổi.

Anh không nhịn được cười chính mình, tại nơi này điểm quyết tâm còn lại vẫn bị bại bởi Lance. Tiểu tử thú kia rời nhà trốn đi, đến bây giờ cũng chưa một chút tin tức, trước kia trong nhà vốn là trường tôn nên rất nghiêm khắc, anh liền ăn chơi bừa bãi, không học vấn không nghề nghiệp, chơi bời lêu lổng, người lớn đã đối anh thất vọng xuyên thấu, nên không ôm kỳ vọng gì.

Kết quả, ba năm này, ngã đi vào Lance sớm đi qua lộ.

Thắm Tâm đến, giống như đập vỡ biểu hiện giả dối nào đó, trong nhất thời làm Tần Thương Hải hốt hoảng, trong lòng không rõ cảm giác. Anh xoay người, đã thấy Thắm Tâm giống như học sinh tiểu học đang khẩn trương đứng ngay cửa ra vào, giống như cô không phải đi vào nơi ở của "chồng", mà là phòng ở của một người xa lạ. Hiển nhiên, cô lo lắng chọc tức anh, bởi vì hai người họ ở chung trong nhà họ Tần mấy ngày cuối kia, anh mỗi ngày đều tức giận với cô. Tần Thương Hải nói không nên lời, trong lòng là oán giận nhiều một chút, hoặc tự trách nhiều một chút. Trong nháy mắt đó, anh nhớ tới lần cuối cùng bọn họ ở chung hòa thuận - giống như đã qua thật lâu, lại giống như chính là mới ngày hôm qua. Nàng làm cho hắn cảm thấy rối loạn. Rốt cuộc là tình cảm của anh rối loạn? Hay là lý trí anh rối loạn?

"Cô muốn hay không tắm rửa trước một cái? Phòng tắm ở bên kia." Giọng anh rõ ràng, cố gắng dùng giọng nói nhẹ nhàng cùng gương mặt hiền hòa nhất.

"Cám ơn." Anh không đợi cô đi, Thắm Tâm thoáng thả lỏng một ít.

"Hành lý để lại bên kia đi." Anh chỉ vào một góc phòng, dứt lời lại cảm thấy buồn cười, phòng trọ của anh hiện tại đang giống cái chuồng heo, anh còn có mặt mũi chỉ huy Thắm Tâm để hành lý ở đâu sao?

Bất quá Thắm Tâm ngoan ngoãn làm theo.

Khi cô tắm, Tần Thương Hải ngồi trong phòng khách ngẩn người, bởi vì anh không có cảm giác chận thật quái dị, rất kì diệu, hoặc là phải nói giờ khắc này mới là thật? Thật giống như một người cho là mình sống ở tận thế tới gần Địa Lạc Thành thị, chưa từng nghĩ tới ngày mai, qua một ngày tính một ngày, đột nhiên một ngày, anh mở mắt, mới phát hiện chính mình trải qua một giấc mơ, tận thế chưa đến, thành phố vẫn bận rộn như cũ, mà anh trong chúng sinh không đứng đâu, nhưng là không nên chán chường suy sứt.

Là thời gian từ bỏ anh, hay là anh từ bỏ thời gian? Có lẽ đều không có, anh chính là tự cho mình là đúng.

Tần Thương Hải đột nhiên đứng dậy, bắt đầu thu dọn căn phòng bừa bãi, làm Thắm Tâm lúc tắm xong thấy đại thiếu gia đang cầm chổi quét rác.

Cô sùng sốt, mà Tần Thương Hải thì lại nghĩ trong lòng: tốt thôi, trong phòng anh ít ra còn có chổi, còn không tính là sa đọa nghiêm trọng, anh cũng là có chuẩn bị cuộc sống!

Tuy rằng trong chốc lát anh liền nhớ tới, kỳ thật cây chổi này không phải của anh, là đã quên mất không biết từ bao giờ hộ gia đình trên lầu làm roi xuống ban công nhà anh, anh lười đem trả, trên lầu cũng không đòi, cho nên suy sứt như anh, trong nhà mới có chổi. Nếu không từ trước đến nay anh mặc cho sàn nhà tích bụi bặm, si sao chỉ cần có người sống trong nhà, tro bụi sẽ bới đi một ít.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hồi Lỗi Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Thắm tâm ngập ngừng, "Em có thể giúp anh sửa sang lại. . . ." Nghĩ nghĩ, lại sợ anh nghĩ đến cô đem bản thân trở thành nữ chủ nhân, "Đừng hiểu lầm, em giúp anh sửa sang lại phòng ở, xem như tiền ở nhờ." Tần Thương Hải đột nhiên dừng lại động tác, nhìn cô. Thắm Tâm cho là mình nói sai rồi, im lặng không dám hé răng. Thật là kỳ quái, cô là vợ anh, thế nhưng nói muốn ở nhờ? Tần Thương Hải cảm thấy có chút vớ vẩn, quăng chổi qua một bên, không quét, ngồi trở lại sofa.

"Ngồi xuống." Anh chỉ về phía đối diện, Thắm Tâm vẫn dửng dưng như cũ giống học sinh tiểu học, căng thẳng cẩn thận ngồi xuống. Khi đó anh vẫn không thể hiểu được, hoàn cảnh trưởng thành của Thắm Tâm từ nhỏ, làm cho cô tới chỗ nào đều không thể thật sự coi như nhà mình, không thể xuất ra can đảm, đúng tình hợp lý tranh thủ được tất cả. Nhưng anh vẫn là hiểu được một việc, không hiểu được tất cả, nhưng ít ra nhắm một mắt mờ một mắt. Cho dù anh không cần người vợ này, chẳng lẽ coi cô như người xa lạ?

"Cô không cần ở nhờ, cũng không cần làm người quét dọn." Tuy rằng, anh bắt đầu không chịu nổi cái chuồng heo này, nhưng đây là chuyện anh nên giải quyết. "Tôi không biết cô tới làm gì, bất quá cô đã đến đây, tôi có trách nhiệm với cô." Anh dù gì cũng là nam tử hán, chăm sóc người già, phụ nữ trẻ em cũng là điều nên làm.

"Là cha. . . Là Tần gia gia muốn em đến." Cô cẩn thận nhìn phản ứng của anh, "Ông ấy muốn em tới thăm anh một chút, hỏi anh sau khi tốt nghiệp có muốn về nhà hay không, hay công tác tại nơi này?" Cuối cùng vẫn là yêu thương con trai nhỏ nhất, giận thì giận, nhưng không cách nào không quan tâm. Thật ra ông ngoại muốn cô đến, còn có mục đích khác, chính là hi vọng cô dâu mới nở lại tình xưa.

Nhưng mà Thắm Tâm không khua chiêng gõ trống. Coi như cô lùi bước, cô đã làm cho Tần Thương Hải phải trả giá bằng hôn nhân thiêng liêng, không thể nào lại nhẫn tâm làm cho anh không thể theo đuổi tự do.

Tuy rằng đối với cô gái kia rất áy náy, nhưng Thẩm Tâm không nghĩ nhiều quá, nếu Tần Thương Hải bằng lòng vì cô gái kia xuất ra quyết đoán cùng người nhà thương lượng, về tình về lý, cô đều nên giúp anh. . . .

Về tình về lý.

Về tình là luyến tiếc vì anh không thể cưới được cô gái anh yêu, về lý là năm đó cô quá nhát gan, không dám cùng anh phản kháng cuộc hôn nhân thiết thòi này.

Thật ra chuyện này nói miệng thì dễ, còn muốn làm, chỉ sợ là so với đau lòng còn khó chịu hơn đi?

Nghĩ tới việc anh ôm bạn gái có thân hình nóng bỏng kia, lòng cho quần đau từng đợt, cùng với năm đó ở trong phòng luyện đàn nhìn anh cùng bới cô gái khác vuốt ve nhau thì nỗi đau đớn không thể nào so sánh được.

Không muốn yêu cô, tại sao phải trêu chọc cô? Cô có thể oán giận, nhưng lại không có thói quen đó.

"Tôi không có nghĩ tới việc đó, lần sau rồi nói." Đêm nay cô đến đã làm anh không kịp trở tay, dù sao anh cũng cần thời gian suy nghĩ. Tần Thương Hải đứng lên, "Nếu cô đói bụng, trong tủ lạnh có thức ăn đông lạnh và sữa đặc, trong ngăn kéo có mì ăn liền và đồ hộp."

"Vâng."

Tần Thương Hải nhớ tới hành lý của cô, suy nghĩ, căn phòng này của anh, cũng chỉ có thể một người ngủ. . . .

"Em có thể ngủ phòng khách." Thẩm Tâm nói.

"Ngủ phòng tôi trước đi, ngày mai suy nghĩ cách khác." Tuy rằng vừa nói ra chưa hết lời anh liền hối hận, nhưng cũng không có cách lựa chọn nào khác.

Anh luôn mang những cô gái khác về đây ăn chơi trác táng, bây giờ nhìn lại gian phòng kia quả thật là cái ổ phóng túng! Anh nói không ra nguyên nhân, nhưng muốn Thẩm Tâm ngủ trong ổ phóng túng đó, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Anh cũng không muốn Thẩm Tâm nằm trên cái giường mà nhiều cô gái khác đã lăn lộn qua, nhưng sàn nhà rất lạnh, chỉ có một tấm thảm đã không biết bao lâu chưa giặt, so với cái ổ chó cũng không bằng, cho nên tốt nhất chính anh sử dụng.

Sắc mặt đại thiếu gia không tốt ra lệnh Thẩm Tâm ngủ trên giường, trong phòng duy nhất có chăn tơ tằm - anh chán nản lại chán nản, cuộc sống hưởng thụ cùng chi tiết không có làm giảm bớt tiêu chuẩn. Dù sao cũng là được cung chiều thành thói quen từ nhỏ, anh không đến mức làm cho bản thân sử dụng chăn gối dơ bẩn, có người ngoài đến lăn lộn, liền đem chăn gối đổi mới toàn bộ, tóm lại trên bề mặt nhất định không có tóc nữ nhân khác hay mùi nước hoa.

Tối hôm đó, Thẩm Tâm ngủ trên giường, mà Tần Thương Hải ngủ trên sàn nhà, hai người dựa lưng về nhau lưng, lại suy nghĩ lung tung giống nhau, một đêm không ngủ.

Thẩm Tâm ngày hôm sau mới biết được, Tần Thương Hải nói với người đẹp kia cô là em họ anh. Cô ngoan ngoãn nhận lấy thân phận mới này, ít nhất Tần Thương Hải không phát giận với cô, cái này có được xem là bước tiến?

Thật ra trước khi đến tìm anh, cô vẫn rất lo lắng anh sẽ nổi giận với cô, sẽ đuổi cô đi, tối hôm đó cô nên đi tìm khách sạn trước để ngủ lại, nhưng chính là đột nhiên ngáy ngốc, nghĩ nên mạo hiểm một lần.

Tối khi trời hừng sáng thì Thẩm Tâm cũng ngủ được vì quá mệt nhọc, khi tỉnh lại thì đã là giữa trưa.

Cô ra khỏi phòng, bởi vì cảnh tượng trong phòng khách mà sững sờ.

Tần Thương Hải trên mặt không có râu, mặc dù đầu tóc xơ tung buồn cười, đại thiếu gia cầm chổi, đang quét sàn.

Đúng vậy, anh quét sàn, mà chổi heo trắng cấp thành chổi chó, so với ngày hôm qua sạch sẽ hơn một chút.

"Dậy rồi à? Trên bàn có bánh mì, tuy rằng nguội lạnh, chịu khó một chút, tôi xong bên này thì ra ngoài ăn cái gì đó."

"Em giúp anh." Cô như thế nào lại không biết xấu hổ chính mình ngồi xuống anh trong khi anh rất bận rộn.

"Kêu cô ăn thì ăn đi, dài dòng cái gì." Về mặt Tần Thương Hải không kiên nhẫn, học đại học này ba năm, tính tốt anh học được không nhiều lắm, tính hư thì có cả đống, nói tục biết không ít, nói chuyện thỉnh thoảng có chút mùi gang hồ.

Thẩm Tâm đành phải ngoan ngoãn đi từ từ đến bàn ăn cơm.

Có chút khó ăn, nhưng nhìn ra được Tần Thương Hải đã rất cố gắng chế biến phong phú.

Ngày hôm đó, Tần Thương Hải đưa cô đến cửa hàng bách hóa mua một cái giường, còn mua một ít đồ dùng. Thẩm Tâm muốn từ chối, muốn anh đừng

phiền toái, Tần Thương Hải chỉ quay đầu lại nhìn cô nói một câu: "Đừng dài dòng!"

Vào lúc ban đêm, Thẩm Tâm tắm rửa xong đi ra phòng tắm, Tần Thương Hải vừa vặn từ bên ngoài trở về, anh đến tiệm cắt tóc dưới lầu, đem cái đầu quỷ dọa người kia xử lý xong.

Tần Thương Hải giống như dự định làm cho cô ở lâu, tuy rằng người lớn Tần gia ngay từ đầu cũng không có ý muốn cô làm vậy, bất quá Thẩm Tâm thật ra cũng không mấy lạc quan.

Là nàng rất bị quan cũng quá nhất gan, ba năm trước đây anh phát ra tính khí này với cô, sau khi kết hôn cố tình bỏ qua cùng lạnh lùng, làm cho cô ba năm này mỗi khi nhớ tới đều rất khổ sở. Cho nên cho dù mấy ngày nay cùng Tần Thương Hải ở chung coi như hòa hợp, Thẩm Tâm vẫn có chút cẩn thận.

Ai dạy nàng quá đề ý, không thể không cẩn thận cẩn thận.

Đang lúc nghỉ dài hạn, ban ngày Tần Thương Hải không có lớp, Thẩm Tâm cũng không phải người thích ra ngoài, cho nên phần nửa thời gian là ở trong phòng, Thẩm Tâm phần lớn là đọc sách và vẽ tranh, Tần Thương Hải bình thường mở TV, thật ra gần như không yên lòng, thỉnh thoảng cùng Thẩm Tâm tán gẫu chuyện trong nhà và tình hình của cô gần đây.

Thật kì diệu, đi qua ba năm, phần lớn thời gian anh sống đều mơ mơ màng màng, giống như trong lúc bất chợt rơi đến một nơi điên cuồng, mỗi người đều rít gào thét chói tai thế giới khác - có lẽ là tâm linh của anh phản ứng ở vị trí hoàn cảnh mới, ngay cả căn phòng này đều tràn ngập trí nhớ hỗn loạn mục nát của anh. Nhưng cô nữ sinh kia. . . . Ở trong lòng anh cô vĩnh viễn là nữ sinh mềm mại thẹn thùng, cô ngồi đằng kia, chưa từng quấy rầy anh, đột nhiên anh lại cảm giác thế giới này vốn nên là yên tĩnh mà điềm tĩnh, khắp nơi phảng phất nắng ấm mùa đông, đen tối cùng với mục nát không nên tồn tại. ANH không thể không nhìn cô, mỗi khi dùng mắt trên người cô anh có cảm giác không thể rời mắt.

Cứ duy trì quan hệ như vậy, ở trong lòng anh vạch ra một giới tuyến, không cần phải vượt qua, hòa bình cùng tồn tại, thân mật ở chung, đối hai người đều tốt.

Tần Thương Hải không mang bạn về nhà, mà hình như anh cũng cố ý không cho Thẩm Tâm tiếp xúc bạn anh, Thẩm Tâm không khỏi cảm thấy có chút bị thương.

Cô chỉ có thể tự nói với mình, chỉ cần Tần Thương Hải chấp nhận cùng cô hòa hảo cũng đủ, huống chi bạn của anh có phải cũng bao gồm bạn gái của anh? Muốn xem anh và bạn gái tình cảm, bản thân lại phải làm bộ không có gì xảy ra, điều đó thật sự rất thống khổ, cô vẫn cho tình trạng hiện tại tốt hơn nhiều.

Nhưng Thẩm Tâm không biết, Tần Thương Hải có lo lắng. Thẩm tâm rất đơn thuần cũng quá hiền lành, mà anh biết rõ ba năm qua anh lui tới với dạng người gì, nếu để cho bọn xấu này cấu kết với nhau biết sự tồn tại của Thẩm Tâm, chỉ sợ anh không chú ý, Thẩm tâm như cừ non rơi vào miệng sói.

Anh thậm chí cùng Thẩm Tâm soạn ba điều qui định, nếu anh không có nhà, có người nhấn chuông cửa, nhất định không được phép mở cửa, điện thoại tới nếu không phải số của anh cũng không được nhận, quả thật đem cô trở thành cừ nhỏ, anh trở thành cừ mẹ.

Trên thực tế thời gian anh không ở nhà rất ít, nếu là ra ngoài, cũng là đi cùng Thẩm Tâm.

"Hôm nay giữa trưa ra ngoài ăn đi." Tần Thương Hải nói, nhớ đến Thẩm Tâm đã tới mấy ngày, đều là anh đưa cô đi điều thị mua nguyên liệu nấu ăn trở về cô chuẩn bị bữa trưa bữa tối, tuy rằng chủ yếu là anh thật sự có chút ít nhớ hương vị đồ ăn gia đình, càng nhớ trước kia thường chuồn êm đến Thẩm gia ăn đồ ăn cô làm, nhưng mà ruồi cùng cô cũng là khách, ngay cả một bữa ăn đều không có mời cô đi thì thật sự không thể nào nói được.

"Tốt." Thẩm Tâm tự nói với mình không thể biểu hiện nhảy nhót, chính là đi ra ngoài ăn cơm trưa, cũng không phải muốn hẹn hò.

Nhưng mà, thật khó có dịp hai người họ không phải ra ngoài vì mua đồ dùng, cũng chỉ đơn giản là ăn cơm - thật ra thì cho dù là cùng nhau đi ra ngoài một lát, cô cũng rất vui vẻ.

Vốn là Tần Thương Hải tính mang cô đến nhà hàng Pháp hoặc khách sạn cao cấp dùng cơm, bất quá anh nhớ tới Thẩm Tâm không quá thích nơi như vậy, tay nghề của cô rất tốt là đúng vì mỗi lần cả nhà Thẩm gia năm người trang phục gọn gàng ra ngoài ăn cơm thì cô đều chủ động yêu cầu để bản thân ở nhà làm đồ ăn tự ăn.

Vừa mới bắt đầu Tần Thương Hải tưởng cậu vợ Thẩm Tâm đối xử với cô không tốt, có một lần vừa thấy người Thẩm gia ra ngoài ăn cơm, anh liền chuồn êm đến theo Thẩm Tâm, nhân tiện da mặt dày làm cho cô ăn nhiều một chút. Sau này anh mới biết được Thẩm Tâm đơn thuần cảm thấy đối với nhà hàng Tây không qua thoải mái, dù sao vợ chồng Thẩm gia đối với cách ăn uống có chút đề ý, không có đầu bếp nổi tiếng bọn họ ăn không quen.

Tần Thương Hải tìm được một quán không khí và hoàn cảnh khá sạch sẽ và thoải mái, anh tránh đi các quán quen, tránh gặp người quen.

Quán ăn này nổi tiếng với bánh Hamburg, so với các tiệm anh nhanh bán Hamburg hoàn toàn khác nhau, khối thịt lớn cùng rau xếp tầng tầng lớp lớp, phần còn lại là bánh to mười phần là bánh đại mạch, tràn đầy cảm giác phóng khoáng, trong ấn tượng anh Thẩm Tâm ăn cái gì cũng là nhỏ nhẹ, không thể tưởng tượng được khi ăn phần cơm kia, hai người giống như hai đứa trẻ về mặt hầu ăn, còn cười nhạo người đối diện lúc xanh lúc hồng, hai người lấy khay chọn món ăn rồi ngồi đối diện nhau, trên bàn bày đầy thức ăn, càng về sau càng không chia ra cả rốt là ai gọi, salad trên bàn là ai lấy, dù sao cũng là cùng nhau ăn, còn thay nhau cắn hamburger của đối phương xem ai ngon hơn, cãi nhau ầm ĩ, thoạt nhìn cũng không khác mấy với cặp đôi trẻ tuổi ngồi đằng sau. Tại chỗ kia một đám người không mời mà đến đã đến trước mặt, không khí vẫn là nhẹ nhàng vui vẻ. Cửa tiệm bị đẩy ra thô lỗ, chuông treo trên cửa

điên cuồng vang lên.

"Quả nhiên là mày! Cang!" Đám người này không hợp với không gian yên tĩnh của quán ăn nhỏ, vừa vào cửa đã lớn tiếng ồn ào, "Có phải không, mày như thế mà đem râu tóc cạo đi? Mày muốn cái tà qui chính sao?"

"Tao đã nói là Cang ,à, tội mày còn không tin." Một người nhuộm tóc đỏ lên tiếng.

Một đám người cứ như vậy có mục đích rõ ràng vây quanh bàn hai người đang ăn cơm, các khách khác vội vàng thay đổi chỗ ngồi, chủ quán trong quầy đang do dự có nên báo cảnh sát hay không.

Tuy rằng gần đó còn có một khu nhà mang tiếng xấu ngũ lưu đại học, nhưng mà cửa tiệm này sáng sủa sạch sẽ, khách hàng đều là nhân viên nhà nước hoặc là nhân viên làm thêm, không hấp dẫn được sinh viên thích mới mẻ - ít nhất là không hấp dẫn được sinh viên viện "tà ác đại học", bọn họ chỉ thích hộp đêm, nơi mà trên tường chõ thể vẽ loạn xạ, góc tường có thể hút ma túy, toilet có thể làm nơi tập giao. Vang danh khắp nơi là "Tà ác đại học", tuy rằng nói là đào tạo vài nhà thiết kế và nhà nghệ thuật rất giỏi, nhưng phong cách trường học thật sự mở ra quá, sinh viên ngay cả ngoại hình đều rất không giống người thường, khách yếu tìm một chút dã vọng và trả tiền đi ngay. Một đám người nào loạn một hồi cũng không rõ tình huống lắm, không phát hiện xung quanh vòng vây của bọn họ hoàn toàn im lặng.

Về mặt thư giãn vừa rồi của Tần Thương Hải biến mất, thay vào đó là vẻ mặt dè dặt không vui, Thẩm Tâm cũng mang vẻ mặt xấu hổ.

Anh không thích cô gặp bạn anh, cô biết.

Tần Thương Hải đối với quyết định sai lầm của mình hối hận không dứt, sớm biết rằng bất kể thế nào đều nên đến khách sạn lớn dùng cơm, ít nhất người ta gác công nghiêm khắc, yêu ma quỷ quái không thể đi vào. Hiện tại không biết phải làm gì để nhưng kẻ điên này đừng đánh chủ ý lên Thẩm Tâm.

"Nha. . . Cang, mày tập ăn chay sao? Đi nơi nào lại đem đến cái bồ thanh thuần này? Đây có phải là đàn em lớp dưới Joan không? Ôi mẹ nó! Nữ sinh trong trường siêu khó làm quen, người được lắm đó!" Người đàn ông cao lớn trên mặt trang điểm như đầu lâu đến gần Thẩm Tâm, hại cô sợ đến mức làm rớt thanh khoai tây đang cầm.

"Nếu Cang có niềm vui mới bỏ cô em, có thể đến tìm anh, anh sẽ hảo hảo an ủi em." Dứt lời, đầu lưỡi đỏ tươi liếm môi, vòng trên lưỡi còn lờ lờ tạo sáng, Thẩm Tâm trên mặt hiện lên vài đường đen, cứng ngắc dời tầm mắt.

Muốn giả bộ làm không biết cũng quá đã muộn, huống chi bọn họ đều thấy qua bộ dáng anh lúc mới nhập học, Tần Thương đành phải ngậm ngậm thờ dài, giương giọng nói: "Đừng xằng bậy, cô ấy không phải là cái bồ của ta, cô ấy là. . . ." Những người khác yên tĩnh lại, Tần Thương Hải tốt cuộc cũng có vài khí phách phục chúng, nếu không phải những thứ này từ nhỏ ở phố đen hỗn đến tên còn đồ lớn cũng không đem một công tử giàu có để vào trong mắt.

"Tao cảnh cáo mày, cô ấy là em họ, ai nếu dám động cô ấy một ngón tay, cẩn thận có đầu ngu không đầu rồi giường!"

Đám người kia vẫn bao vây xung quanh anh bàn về vấn đề mê gái, từng cô gái đã cùng anh xảy ra quan hệ đều từng bị mấy tên mê gái kia diễn cảnh bị thô bạo hoặc ngấm ngầm giờ trở quỷ. . . . Dù sao những cô gái đó chính là đằng sau cánh cửa đóng kín giờ thủ đoạn khó coi, trước kia anh qua lại với những người nhanh nhẹn dũng mãnh vô cùng, ai dám giờ trở treu ghẹo trước mặt các cô ấy, cứ chờ bị cạo sạch đầu, Nhưng Thẩm Tâm không giống, Tần Thương Hải lo lắng nếu các cô gái này hướng Thẩm Tâm đưa ra móng vuốt, Thẩm Tâm chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đánh, vụng trộm khóc than. Về phần lũ đầu heo này, ít nhất cũng nể mặt mũi anh, hơn nữa nhà họ Tần cũng không phải dễ chọc, chắc là không đến mức đưa ra móng vuốt với Thẩm Tâm.

"Là to xác nhưng vẫn còn nhỏ à?" Có người tự cho mình hài hước, một đám người cười ngất trời, bên trong có người đã muốn ngồi xuống lớn tiếng hét to gọi cơm, Tần Thương Hải càng thêm thật sự phiền não.

"Cang. . . ." Tên háo sắc Nhất Hào đi lên, ngồi ở bên tay trái Tần Thương Hải, "Người đem người đẹp đề tiện kia quảng đi à? Mỗi lần gặp cô ta đều ở trước mặt khoe khoang, con mẹ nó thật là muốn xé nát miệng cô nàng!" Thẩm Tâm bị lời nói thô tục làm hoảng sợ mở to mắt, vội vàng cúi đầu làm bộ như như không có việc gì ăn khoai chiên.

"Tao khi nào thì muốn bỏ người đẹp?" Ít nhất bây giờ anh còn cần cô làm tấm chắn. "Còn có, không cần ở trước mặt em họ ta nói những lời thô tục, ba tao rất yêu quý con bé, từ nhỏ đến lớn đều được nuôi dưỡng trong nhà, tội mày không cần dạy hư, nếu không lúc đó lão già nổi giận đem tiền viện trợ cho ta cắt đứt, chúng mày cũng không cần nghĩ đến việc ăn uống miễn phí."

"Danh môn tiểu thư quả là không giống với. . . ." Bạn xấu trong người hưng phấn nói, còn làm bộ ngẩng đầu lên dùng sức ngửi một cái, "Ngay cả không khí xung quanh cũng có mùi hương đặc biệt." Tiếp theo người nọ xích lại gần, "Tần tiểu thư, xin hỏi họ tên? Tiểu nhân tên là Hanson, chính là Hanson anh tuần phóng khoáng. . . ." Một chuỗi dài nói tục rơi xuống.

"Tôi. . ." Thẩm Tâm không biếp đáp lại như thế nào, cô vốn không phải họ Tần, lúc đầu cũng không theo họ chồng, hơn nữa cô thật sự bị lời nói thô tục làm cho hoảng sợ, sợ biểu hiện quá kém, làm cho Tần Thương Hải mất mặt.

"Cút ngay!" Tần Thương Hải đuổi người, anh bắt đầu thêm mắm thêm muối hình dung cha Thẩm Tâm - đương nhiên là anh nói bậy - sẽ làm như thế nào đối phó với những tên vây quanh con gái, tán dóc càng về sau này càng thay Thẩm Tâm cảm thấy đáng thương.

"Ồi mẹ nó! Chú của em có tình tiết yêu mến con gái hả? Quả thật biến thái!"

"Cô bé, mau rời nhà trốn đi, anh đây sẽ che chở cho em!" Con nhím nam nói.

"Mau tìm nơi nương tựa đi! Cứ như vậy cả đời em cũng đừng nghĩ đến yêu đương." Thẩm Tâm cũng không nhịn được cười, cảm thấy đám người kì lạ kia thật ra cũng có tình người.

Tần Thương Hải không biết nên xem nhẹ hay nên hao tổn tâm trí, Thẩm Tâm không bị dọa khóc, bọn bạn xấu tính này trước mắt hành vi cử chỉ cũng coi như là bình thường, nhưng anh nói dối ngược lại làm cho Thẩm Tâm biến thì miếng thịt béo trước lũ đầu heo, rõ ràng bọn họ khả năng không dám động thủ, ngộ nhờ anh không nghĩ qua là đề hời thần đã có thể khó nói!

Những người này luôn luôn mang theo bên người là những cô em phong cách can đảm, nhưng anh biết rõ rằng sẽ có người thích loại hơi thở sạch sẽ này của Thẩm Tâm, làm cho người ta thoải mái, hơn nữa lúc này bị một đồng yêu ma quỷ quái vây quanh, thoát nhìn càng giống một con cừu nhỏ, phá lệ làm cho người người yêu mến.

Anh mới nghĩ ra muốn Thẩm Tâm ngồi bên cạnh anh, anh có vẻ yên tâm, ai ngờ tên háo sắc Nhị Hào bình thường quen ương ngạnh, háo sắc Nhất Hào đây đưa cùng Tần Thương Hải, đặt mộng ngồi bên tay phải anh.

"Càng, khi nào thì hẹn tao đến nhà mày đây? Tao rất nhớ đêm Halloween đó nha!"

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì? Anh chính là không muốn cho Thẩm Tâm biết trước kia mỗi ngày đều mang mấy cô em nóng bỏng về nhà ăn chơi!

"Chúng mày không cần ở trước mặt em họ tao nói loạn, tao cũng không cùng các cô gái ăn chơi lâu lâu." Giấu đầu lòi đuôi.

"A! Đúng vậy nha, đại thiếu gia nhà ta rất chung tình, ba năm qua đều là người đẹp kỹ nữ kia ngồi vững trên ngai vàng hoàng hậu, mày là bị mộng to của cô ta mê hoặc, vẫn là yêu thích cô nàng Mi Mi đó?" Một âm thanh khác nhàn nhạt vang lên.

Thật sự là đủ rồi, càng nói càng quá phận. Tần Thương Hải đảo mắt lạnh qua, bọn này mắt trắng cam miệng.

Thẩm tâm thật không biết Tần Thương Hải có hoa danh bên ngoài như vậy, làm cho cô khổ sở thêm một ít, vẫn là biết tại đây còn có "Chính phủ nương nương" làm cho cô khổ sở nhiều một chút? Cô sớm biết rằng bản thân không giữ được lòng tần Thương Hải, nhưng nhớ tới việc anh đem hoan ái nam nữ thành trò chơi, đã cảm thấy chính mình lúc trước giá quá rẻ, mà thậm chí bị màn trò chơi giá rẻ này làm cho trả giá bằng nửa đời còn lại. . .

Nhưng, trả giá tự do đến tột cùng là ai?

"Thật có lỗi, em đi toilet một chút." Thẩm Tâm nghĩ rằng rời đi làm cho mình bình tĩnh một chút có vẻ tốt, cho dù không ngừng xây dựng tâm lý, cô vẫn là nữ nhân bình thường, thật sự không thể đối mặt chính bản thân vẫn như cũ yêu mến nam nhân bị người khác quân lầy, mà cô là vợ trên pháp luật lại muốn cười làm như không có việc gì xảy ra.

Tần Thương Hải muốn đuổi theo giải thích, lại bị hai con bạch tuột tám chân trói chặt, một bọn người ở giữa còn nói lời vô nghĩa, anh lại không yên lòng, liền tiếp nhìn hướng toilet. "Ben muốn làm gì?" Anh nheo mắt, nhìn tên bạn cầu ăn mặc như du côn cũng đi vào toilet.

"Nó đi đại tiện!" Những người khác ồn ào giống như cười nói.

"Tao xem là muốn trốn đi trông coi hai người đó hả?" Lại có người lạnh lẽo phun ra.

Sau quầy bà chủ đột nhiên nắm lấy điện thoại, co người dưới quầy.

Tần Thương Hải bắt đầu ngồi không yên, anh muốn đuổi theo đến trong toilet tìm tòi đến cùng, tên khốn kiếp kia tốt nhất là thật sự đi toilet! Anh thật vất vả mới đẩy lui hai con bạch tuột, chỉ thấy Thẩm Tâm nghiêng ngã lao đảo đi ra khỏi bồn hoa che trước toilet, cúi thấp đầu, thật cẩn thận quay trở lại lấy áo khoác.

Tuy rằng chỉ có liếc mắt một cái, nhưng Tần Thương Hải không xem nhẹ sắc mặt quá sức tái nhợt của cô, khi lấy áo khoác tay nhỏ bé không tự chủ mà run run.

"Thật xin lỗi, em . . . Em có chút không khỏe, về nhà trước, mọi người cứ từ từ mà vui chơi."

"Anh với em cùng nhau trở về." Tần Thương Hải cầm lấy ví tiền.

"Không. . . Không cần, em biết đường, em có thể gọi taxi, anh cùng bạn cứ vui về đi." Cô không nghĩ quầy rầy anh cùng bạn gặp nhau, dù sao đây cũng là thời gian Tần Thương Hải gặp gỡ bạn bè? Nếu không phải cô đến làm cho anh phải chăm sóc cô. . .

Thẩm Tâm có điểm hốt hoảng, lại không quên lễ tiết cùng nhiều người gật đầu chào hỏi qua, mới cúi đầu đi ra khỏi cửa hàng Hamburg, người mù đều nhìn ra dáng đi của cô có bao nhiêu lao đảo.

Tần thương hải cảm thấy không thích hợp, cân nhắc trên đường cái đầu trâu mặt ngựa tạm thời sẽ không so với trong quán nhiều hơn, anh vội tới toilet, liền nhìn thấy bên phòng toilet mà Thẩm Tâm tiến vào, Ben đang ở kế bên bồn rửa tay, quần cởi đến giữa hai chân, về mặt hoàng thân thủ đảm.

"FUCK. . . " Tên biến thái! Tần Thương Hải công lên chế ngự hấn, rất nhanh nhiều quyền cước đá lên, tấm kính thủy tinh phía sau vì sức va chạm mà

roi xuống đất vỡ tan.

Toilet bên này hỗn loạn làm cho trong cửa hàng dâng lên một trận xôn xao, nhóm bạn xấu đến trước cửa toilet, tiếng bà chủ vang lên trong điện thoại: "Giết người! Cứu mạng a."

"Làm sao vậy?"

"Ben cần thuốc hơi quá? Nó không nên đối với Tần tiểu thư đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch đi? Chắc." Mọi người mỗi người một lời, nhưng chính là không có ngăn cản Tần Thương Hải giống như nổi điên tiếp tục đánh người.

"Cứu. Cứu mạng." Ben máu đầy mặt, cột con mắt đã thâm đen một vòng, răng cũng thiếu vài chiếc.

"Thôi, đủ, mau mang giấy tới đây, hỏi người trước đi!" Không hổ là đệ tử "Tà ác đại học", mấy trận như thế này gặp quá nhiều, có người khuyên nhủ chur thế.

Mọi người lập tức chia thánh hai lối, một bên ôm Tần Thương Hải, một bên nâng chim nhỏ còn lộ ra bên ngoài của Ben, trận chiến hung ác khí thế dọa người, gạt đám người đang xem đã tán loạn như chim thú ra.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hồi Lỗi Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tần Thương Hải về nhà thì Thẩm Tâm tự nhốt mình trong phòng, anh gõ cửa, cô không lên tiếng trả lời, anh đành phải trực tiếp mở cửa vào phòng.

Phòng u ám, thân thể bé nhỏ cuộn lại, ôm đầu gối ngồi một góc giường.

"Tâm Tâm. . ." Từ lúc gặp lại đến giờ lần đầu tiên kêu tên cô, ngực lại nóng rực, anh không rõ vì sao, gặp phải cô, gặp phải nhưng chuyện có liên quan đến cô, anh đặc biệt không không chế được.

Nhưng cũng không đúng, cũng chính vì cô, anh mới biến về công tử nhà họ Tần bình thường trước kia?

Thật sự rất mâu thuẫn.

Anh không có kiên nhẫn, leo lên giường, do dự có nên hay không ôm nàng vào lòng, chần chờ hai giây, chung quy chính là vươn tay, đem trán phát nhẹ nhàng về phía sau hóp lại.

"Thật xin lỗi, là anh không nên bỏ quên em."

Thẩm Tâm vẫn là không ngẩng đầu, chỉ nghe thấy áp lực thở hỗn hển khẩu khí của cô, mới khàn khàn nói: "Em không sao, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi."

Tần Thương Hải lẳng lặng nhìn cô, "Tên khốn kia còn có đối với em làm chuyện khác sao?" Tay anh nắm chặt các ngón tay vang lên tiếng khách khách. Thẩm Tâm chính là lắc đầu, đầu cúi thấp hơn, bả vai cũng không dừng run run, "Không có." Chẳng qua là ở sau lưng cô lộ ra nơi không nên lộ.

Có phải hay không cô rất ngu dốt, trong nháy mắt đó đầu của cô trống rỗng, sau khi về đến nhà đối mặt với sự sợ hãi trong lòng cũng chỉ có hối hận với tự trách không thôi. Phải xử lý thế nào đối với trường hợp xấu hổ đó, thế nào mới có thể tự nhiên đối phó? Thế nào mới có thể không giống hôm nay như vậy, hốt hoảng đi ra khỏi hiện trường? Giống.

Giống như các cô gái bên cạnh Tần Thương Hải. Các cô ấy nhất định có phương pháp thành thực đối mặt. Sau đó những thứ hình ảnh đáng sợ kia trong đầu có thể biến mất. Cô chỉ có thể đem mình giấu đi, cũng chỉ biết tự bảo vệ mình như vậy. Cô cảm thấy chính mình rất vô dụng, yếu đuối mà xấu hổ.

Tần Thương Hải nâng gương mặt cô lên, lại đụng phải mộ dòng ẩm ướt, anh rút cuộc vẫn là không thể nhịn được đem cô gái nhỏ đang khóc vào lòng.

"Không có việc gì." Cơ thể khổng lồ của anh có thể bao hết thân thể nhỏ bé của cô, giống như muốn đem tất cả đáng ghét đáng khinh này che chở hết thảy sau lưng. Thẩm Tâm rốt cục nhìn không được nước nỡ ra tiếng, tay nhỏ bé nheo nhanh áo anh, lại rất cố gắng khắc chế xúc động kêu gào, càng không ngừng khóc thút thít. Anh có biết hay không? Biết trên đời này, cô chỉ tin nhiệm anh, cũng chỉ có thể ỷ lại vào anh.

Nhưng mà anh lại không muốn cô, cô chỉ có thể đem tín nhiệm của mình, chính mình ỷ lại, một tầng lại một tầng địa ngục đứng lên, không cản trở thành gánh nặng cho anh.

"Là anh không tốt, không có việc gì đâu!" Tần Thương Hải ngồi ở trên giường, đem thân hình cuộn tròn của Thẩm Tâm ôm sâu vào ngực, dịu dàng che

chờ cô. Con mèo nhỏ nghen ngào tốt cuộc dần dần bỏ xuống kiềng dè, tận tình phát tiết sợ hãi cùng bi thương.

Anh không chỉ là nơi duy nhất cô dựa vào, cũng là liều thuốc duy nhất cho mọi thống khổ bi thương. Cũng bởi vì là "Duy nhất", cô sợ hãi cỡ nào nếu trở thành gánh nặng của Tần Thương Hải, chỉ có thể đau khổ che giấu, chỉ cần có thể trốn được một chút đối xử dịu dàng là tốt rồi, muốn thuyết phục chính mình đã muốn thỏa mãn, không còn sở cầu.

Đã lâu, mặt trời đã xuống núi, bọn họ không có ai thu hồi cái ôm trước đối phương, Thẩm Tâm bắt đầu hi vọng thời gian ngừng vĩnh viễn vào giây phút này. Cô nhớ vĩnh viễn chăm sóc bên cạnh anh, có phải quá tham lam hay không?

Cô chợt nhớ tới một bài hát, cứ như vậy mà nhớ.

If I could take this moment forever

Turn the pages of my mind

To another place and time

We would never say goodbye.

Nếu ta có thể ngăn cản ánh sáng dâng lên, ban ngày cũng không biến thành đêm tối, lòng sẽ không cảm giác rét lạnh, chúng ta cũng vĩnh viễn sẽ không nói tạm biệt.

"Em trở về đi." Bàn tay to lớn ở hai bên má cô khẽ vuốt, tiếng nói kì lạ trầm thấp, "Đừng tới tìm anh."

Về sau đó, sau khi nhớ lại có điểm không tưởng tượng được, nhưng mà ai không từng bị lí do mình mù quáng lừa bịp qua? Có khi thuyết phục chính mình thật sự rất đơn giản, nhất là khi hoàn cảnh đưa đẩy.

Tốt nghiệp đại học, Tần Thương Hải ở lại California, cùng bạn bè mở phòng làm việc, nhà họ Tần cuối cùng cũng không nở chặt đứt nguồn viện trợ, phòng làm việc nơi phát ra nguồn tài chính dồi dào vẫn là nhà họ Tần.

Ngày tốt nghiệp, nhà họ Tần chỉ có một người nhỏ tuổi tham dự ngày lễ tốt nghiệp trọng đại của "Trường bồi ", Tần Thương Hải đột nhiên gửi Tần Á một phong thư cho Thẩm Tâm. Có lẽ sợ hãi Tần Thương Hải đòi li hôn, thật ra hôn nhân hai người họ cũng không có cần thiết phải duy trì, tóm lại Thẩm Tâm lấy thư sau hồi lâu mới mở ra xem. Trên thư ngoài trừ những câu thăm hỏi bình thường bạn bè hay hỏi, anh muốn cô đi tìm tự do của chính mình, về phần trước mặt dù sao cũng không có phương pháp li hôn, nếu một ngày nào đó bọn họ tìm được nửa kia của chính mình, lại đến nhà họ Tần bàn bạc việc li hôn.

Thẩm Tâm cầm lá thư này, ngồi yên trong phòng rất lâu. Căn phòng này vốn là của Tần Thương Hải, cô vào ở sau, tiếp theo là Tần Thương Hải bỏ đi. Cô ở lại nơi như nhà giam này, không thể, cũng không muốn đi tới, cô chờ đợi người kia sớm đã đi thật xa, xa đến mức có lẽ cả đời này cô không đuổi kịp. Tình yêu là số mệnh, cho nhiều nhưng nhận không bao nhiêu, cưỡng ép không được, nếu kiếp nạn này nhất định chỉ có mình cô đảm nhận, cô có thể trách ai? Cần gì phải thăm oán đau khổ?

Anh muốn cô theo đuổi tự do, nhưng mà cái gì gọi là tự do? Thẩm Tâm không rõ, nhưng thật ra cô biết hiện tại cô ở lại nhà họ Tần, cô thừa nhận chính là hai loại bất đồng: ánh mắt và đối xử, có người đồng cảm với cô, đối đãi với cô rất tốt; có người đem mọi tội lỗi làm Tần Thương Hải bỏ đi trút lên đầu cô, thái độ có nhiều bất mãn. Nói thật ra, như vậy thật sự có điểm vất vả, bởi vì từ nhỏ cô có thói quen nhìn mặt người khác mà sống, cũng đã chịu đựng hơn bốn năm. Vì thế cô quyết định chuyển ra khỏi nhà họ Tần, tìm chỗ ở bên ngoài - mất biết bao công sức, cuối cùng người lớn nhà họ Tần cũng miễn cưỡng đồng ý. Thẩm Tâm chuyển tâm học tập, chọn mỹ thuật hội họa và song ngữ để cùng học, chỉ muốn tìm cho mình công việc tốt một chút, đối với tương lai, cô không quá kỳ vọng vào nó, thậm chí Tần Thương Hải hi vọng cô cố gắng tìm được tự do, cố gắng độc lập học tập, sẽ không cần đem người đàn ông không thuộc về mình làm điểm tựa duy nhất.

Đứng ở điểm xuất phát thì khoảng cách năm năm có vẻ xa xôi. Chạy hết một con đường, mới có thể phát hiện ra thời gian trôi quá nhanh.

Lại nói tiếp, qua năm năm này kì thật Thẩm Tâm cũng không có gì thay đổi, vẫn là lưu luyến gia đình - ít nhất hiện tại cô yêu nơi có thể xem là nhà mình. Đương nhiên không thể xem như "của cô", bởi vì đây là phòng thuê, bất quá tốt xấu gì cô cũng tìm được mục tiêu cho mình, đó chính là có thể có được phòng của mình, cho nên lúc đang học đại học thì cô còn đi làm thêm, dù sao cô cũng không để ý còn phải học thêm năm hay sáu năm nữa. Cô thích nằm ở nhà, lẩn bên này, lẩn bên kia, vẽ, đọc sách, tiêu hao cả ngày rất vui vẻ.

Cô không biết như thế này có tính là tự do hay không, chỉ biết năm năm này cô rất bình tĩnh, không cần, cũng không muốn sôi nổi, phong phú hay thay đổi, tâm linh tự tại đã thỏa mãn.

Tần Thương Hải thỉnh thoảng sẽ quay về trường đảo. Thẩm Tâm thay đổi có vẻ hiểu được phải trái, bình thường đều chọn lúc anh trở về mới cùng Tần Thương Hải cùng nhau quay về nhà họ Tần, bằng không người lớn đều nhắc đi nhắc lại vì sao cô không chuyển qua California sống cùng Tần Thương Hải? Hoặc là hai người có thể sinh đứa nhỏ.....

Sinh con. Thật ra cô cũng muốn, chính vì vậy nhà họ Tần cũng có lý do muốn cô trở về nhà lớn, mà Tần Thương Hải rất không có khả năng bởi vì có đứa nhỏ mà trở về trường đảo, còn về đi Los Angeles tìm Tần Thương Hải? Vậy thì càng không thể, Tần Thương Hải không cần cô đi tìm anh, cô cũng không muốn làm cho anh cảm thấy phiền phức, vài năm qua đã an phận sống ở New York. Tóm lại khi Tần Thương Hải trở về, cô phải nghe người lớn

yêu cầu quay về nhà họ Tần, coi như bị nhắc đi nhắc lại cũng có bạn, áp lực có thể phân tán đi một nửa.

Lúc Tần Thương Hải trở về sẽ dẫn cô đi dạo, hai người có khi không muốn cùng người trong nhà ăn cơm, hai vợ chồng ăn mặc đơn giản, tìm một tiệm nhỏ trong hẻm hoặc trên đường, cùng nhau ăn cơm nói chuyện phiếm, cũng có khi đến chỗ ở Thẩm Tâm, cô làm một ít món ăn gia đình, hai người cùng nhau ăn.

Cuối cùng như vậy là quan hệ gì? Thẩm Tâm chỉ có thể đối với chính mình giải thích, giống như bạn bè! Anh đối với cô cũng chỉ có tình bạn, chẳng qua là lúc trẻ khí thịnh, một chút lửa nhỏ sẽ không duy trì được.

"Nói với cha mẹ là tôi nay chúng ta không về nhà."

Sau khi ăn xong, Tần Thương Hải rửa chén, Thẩm Tâm ngồi trong phòng bếp ăn hoa quả, Tần Thương Hải háng hái còn có thể biểu diễn khắc hoa, vừa mới bắt đầu có thể gọt quả táo giống như chó gặm, hiện tại có thể có khuôn có dạng, Thẩm Tâm nhìn chăm chăm quả táo trong đĩa thủy tinh, vài năm trước nghe được anh nói như vậy, cô còn có thể đỏ mặt, miễn man suy nghĩ, nhưng hiện tại thì không, sau này cũng vậy.

"Đến lúc đó, bọn họ lại hỏi em sao bụng không có tin tức." Người nhà không biết chuyện, còn tưởng rằng bọn họ qua đêm bên ngoài để tiện "làm việc", Thẩm Tâm xấu hổ không biết giải thích như thế nào bởi vì không nghĩ ban đêm quay về trường đào, hơn nữa ở chỗ của cô cũng chỉ coi DVD xong rồi ngủ. Tần Thương Hải dùng động tác, "Em nói với bọn họ, hiện tại anh không muốn có con."

"Bà nói với em là bao cao su không tốt, còn nói là không cần đưa trẻ coi như xong, trong nhà sẽ nuôi." Tần Thương Hải cười một trận, "Cũng không phải muốn ôm cháu đến mức như vậy chứ?" Sao không đi thúc giục những đứa cháu kia mau sinh đi.

Là không vội ôm cháu, người nhà lo lắng là anh có bạn gái khác bên ngoài, muốn cô dùng đứa nhỏ trói chặt Tần Thương Hải, nhưng mà Thẩm Tâm không nói rõ cho anh, dù sao cũng không cần thiết phải nói, bởi vì bọn họ không có khả năng có đứa nhỏ. Bởi vì anh không thương cô, cho nên không hề chạm vào cô, điểm ấy cô có thể hiểu được, cũng có thể thông cảm, không phải vì cô quá vĩ đại, mà bởi vì mấy năm qua nhà họ Tần không bạc đãi cô, cô cũng không thấy là có thể trách ai. Có khi cô suy nghĩ, có thể Tần thương Hải đã có đối tượng để động lòng, chính là lúc này không muốn gây cho cô thương tâm? Anh vài năm nay còn bộ dáng của người chồng tốt, là cô gái nào làm cho anh nguyện ý thay đổi như vậy?

Mỗi lần đến chỗ cô ở, anh sẽ không nói muốn giúp đỡ cô làm việc nhà, rửa chén, đổ rác, thay cô sửa chữa bồn cầu và điện nước, sửa sang dọn dẹp lại ban công. . . . Những việc đó anh không cần hỏi cô mà trực tiếp làm. Đàn ông tốt không phải "Giúp đỡ" làm việc nhà, mà là làm việc nhà trở thành việc mà anh nên làm, so với anh mấy năm trước chán chường phóng đảng, giống như chuyển biến kỳ tích. Anh sẽ là chồng tốt, nhưng anh kiên trì không làm chồng cô, Thẩm Tâm thật không biết có nên bởi vì một chút này mà khổ sở hay không. Cô còn yêu anh hay không? Là yêu đi, chỉ là cuộc sống không có khả năng chôn vùi đi bị thương, chỉ có thể qua được ngày nào thì qua, mà cô cũng có ý không nghĩ đến ngày sau, nếu Tần Thương Hải mang về một nửa sinh mệnh không thể thiếu kia, cô phải làm sao? Lại phải như thế nào? Không cần nghĩ, chỉ cần biết trước mặt là được.

"Hôm nay có gì vui?"

Ăn hoa quả xong, hai người họ nhàn nhã ngồi ở phòng khách, ngồi trên ghế salon đôi, bởi vì Thẩm Tâm thuê phòng nhỏ nên cũng chỉ chứa đủ cái ghế salon này, nhưng không ai kiêng dè, chẳng nghĩ vô cùng thân thiết giống như đôi tình nhân, Tần Thương Hải thể nhưng cũng không còn cảm thấy có cái gì không ổn.

"Kính hồn ký, đại pháp sư, tiếng kinh hét chói tai, thần quái xâm nhập."

"Ồi con mẹ nó, em như thế nào lại mượn một đồng phim kinh dị?" Tần Thương Hải mở lấy DVD, có chút không nói gì. bởi vì cùng anh một chỗ xem phim tình cảm, không khí dễ dàng làm người ta chìm đắm, cô không muốn lại sa vào vũng lầy, mà phim hành động dễ làm cô ngủ gật.

"Anh không dám xem?" Cô không phải muốn khiếu khích, mà trực tiếp hỏi.

Tần Thương Hải trầm mặc 5 giây, dùng một loại khích phách giấu đầu hờ đuôi nói: "Phim kiểu đó ba tuổi anh đã xem qua? Em xem bộ nào đáng sợ nhất? Đại pháp sư? Thần quái xâm nhập? Toàn bộ cùng đi quên đi." DVD vào khúc dạo đề, màn hình lập lòe ánh sáng chiếu vào mặt hai người, về mặt Thẩm Tâm bình tĩnh, giống như bọn họ đang xem phim phóng sự gì đó thú vị, nhớ lại lúc đại học có rất nhiều nam sinh muốn theo đuổi cô, hẹn cô đi xem phim kinh dị, kết quả là lúc trong rạp chiếu tình tiết đáng sợ nhất thì biểu hiện của cô là bình tĩnh nhất, trái ngược với mong muốn cô sợ tới mức tìm đến sự trấn an của người đi cùng thì anh ta lại hét lớn nhất rạp. Ai biết bề ngoài cô bộ dáng yếu đuối, đối phim kinh dị cũng rất lạnh cảm, nhưng là sẽ không đang ngủ là được.

Đêm hôm đó giống như mọi lần đến chỗ cô, sau khi xem hết DVD, nói chuyện phiếm tán gẫu cũng mệt mỏi, Tần Thương Hải ngủ trên sofa phòng khách, năm năm qua bọn họ vẫn là như vậy, ở trên giường tôn kính nhau như mới, Thẩm Tâm chưa từng chủ động, anh lại cố ý không chạm vào cô, nghĩ đến hiện tại như vậy, một khi có một bên quyết định theo đuổi tình yêu tự do chân chính thì mới có thể không có gánh nặng - mặc kệ có sinh lý hoặc tâm lý.

Tóm lại, ông trời thương anh ngu ngốc, tình yêu còn có cái thật cái giả? Dù sao khi đó anh cố chấp kiên trì là được, Thẩm Tâm cũng sẽ không cùng anh tranh cãi. Tần Thương Hải ở trên sofa trần trọc, cùng chính mình kéo co.

Mỗi lần anh quay về trường đào, Thẩm Tâm cũng sẽ cùng quay về nhà họ Tần, ở nhà lớn hai người cũng chỉ có thể ngủ chung cái giường, nhưng cả đêm vẫn bình an vô sự, thật ra anh không thường quay về nhà họ Tần, nguyên nhân lớn chính là làm Liễu Hạ Huệ thật sự rất dày vò, trước kia ở nhà lớn anh không có một đêm ngủ ngon, thật vất vả mới có thể tách ra ngủ, anh tuyệt đối không thể leo lên giường Thẩm Tâm!

Nhưng mà. . .

Ngaooooooooo. Không biết ngoài phố có mấy con chó hoang, tiếng kêu thê lương, ngoài cửa sổ bóng cây lay động, giống yêu ma, anh ngồi nhanh dậy, rầm rầm rầm, không quân đang lúc nửa đêm, hay ba bước chạy đến phòng ngủ Thẩm Tâm, chui vào vị trí bên cạnh cô.

Thẩm Tâm sớm bị tiếng động lớn đáng thức, lật người nhìn qua thân hình đang chui kè bên.

Tần Thương Hải ôm gối đầu, vẻ mặt xấu hổ, "Anh cảm thấy. Phòng khách hơi lạnh." Răng nanh run lên va vào nhau vài tiếng làm gia tăng độ tin cậy, đối lập với thân thể to lớn của anh, thật sự có vài phần buồn cười.

"Dạ." Thẩm Tâm chính là buồn cười, không vạch ra lí do của anh, xoay người chỉnh đèn ngủ đầu giường sáng hơn một tí, thân thể dịch ra bên cạnh một ít, làm cho con ngựa cao to ngủ tốt hơn. Tần Thương Hải lại xích lại gần cô, Thẩm Tâm nhắm mắt giả vờ ngủ say, Tần Thương Hải mỗi lúc lại lặng lẽ đi động thân thể lại gần cô hơn, gần một chút, lại gần một chút, cho đến khi cánh tay anh đã dán lên người cô, Thẩm Tâm rốt cục không nhịn được mở mắt ra.

"Anh đánh thức em sao?" Ánh mắt của anh có chút vô tội.

Thẩm Tâm thật sự rất muốn cười, cô cầm tay anh, dùng giọng mẹ dịu dàng trấn an anh bạn nhỏ nói: "Không có, ngủ đi."

Anh ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hơi ấm ngọt ngào xông vào mũi xua tan yêu ma quỷ quái trong đầu, lại kiêu khích lửa nóng xao động quen thuộc, anh tối nay chắc lại gian nan rồi. Rõ ràng không phải không có cảm giác, nghĩ như thế nào đều làm cho người ta cảm giác anh nhẫn nại giống như còi quần đùi lấm, nhưng mà anh cam chịu như thế.

Bọn họ quan niệm lẫn nhau cuộc sống còn nhiều vòng lẩn quẩn, nếu không phải người nhà quá mức cứng rắn, Thẩm Tâm hẳn là phải gả cho một nam nhân thành thật đáng tin tưởng, vì tình yêu mà đi vào lễ đường, mà anh có lẽ lang thang cái hơn nửa đời người, không cần thận làm lớn bụng một nữ du đang, lại lo lắng suy tính có nên kết hôn hay không, chính mình quyết định nhảy vào phần mộ hôn nhân này.

Tần Thương Hải không ngủ được, người anh em lại bắt đầu "Phát sốt", hơn nữa đốt tới mức anh mau phát điên, anh quyết định nghĩ đến chuyện khác để phân tâm.

Có thể lấy được Thẩm Tâm thì phải là người đàn ông như thế nào? Làm cho anh nghĩ lại - muốn siêu cấp thành thật, không thể nói dối lừa gạt Tâm Tâm, bởi vì Tâm Tâm thật sự rất dễ bị lừa, sẽ không để ý anh kết hôn rồi lại muốn li hôn, còn có một năm thu nhập một trăm vạn đô la. . . . Không có trăm vạn cũng không còn quan hệ, chín mươi chín vạn anh còn miễn cưỡng có thể đồng ý, muốn rửa chén quét nhà chùi bồn cầu làm thành cái lồng, không cần Tâm Tâm mở miệng muốn đem tất cả những thứ đó thành bốn phần làm cho tốt, còn có không thể khi dễ cô, không thể để cho cô khóc, khi cô sợ hãi nhất sẽ bay đến bên người cô, nếu ai khi dễ cô sẽ bị đánh như từ - đó chính là những điều kiện cơ bản. Anh xoay người, mùi thơm phả tử thuộc về Thẩm Tâm là hỗn hợp hương sữa tắm, mùi thơm ngọt ngào mềm mại vây quanh anh, rãnh ngực như ẩn như hiện, da thịt trơn nhẵn, miệng nhỏ khẽ héch. . . .

Tìm Tần Thương Hải đập mạnh hơn, sắc lang đang bị trời gô trong cơ thể đang gãy giữa muốn thoát ra, nhưng anh lại không muốn xoay lưng lại với cô, đối mặt với góc tường hắc ám. . . . Được rồi, chính là anh sợ, đành phải tiếp tục soạn "Người chồng lý tưởng của Thẩm Tâm nên có 1001 điều kiện" dời đi lực chú ý. Khi anh rốt cục soạn đến thứ tám trăm mười hai con thì trời sáng mau quá, Tần thiếu gia thật sự rất khổ khổ, rốt cục không nhịn được nặng nề ngủ, không phát hiện bọn họ cả đêm giao ác, không ai muốn buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hồi Lỗi Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Năm ấy Đại Tứ sau khi tạm biệt Thẩm Tâm, có lẽ là cảm giác tội ác cho phép, Thẩm Tâm đi tìm anh, anh mới phát hiện ra phần nộ và bất mãn sau khi kết hôn sớm đã tan thành mây khói, anh cũng không muốn lại lãng phí thời gian đi sống mơ mơ màng màng, lại càng không nghĩ người nào trở thành kẻ thứ ba.

Sau khi tốt nghiệp, văn phòng vừa mới thành lập, chính mình cùng tập thể cùng làm việc trong phòng, đã nghĩ toàn lực tiến lên, cho nên anh cũng không nghĩ nhiều lắm, không biết mấy chốc đã trải qua năm năm, văn phòng tiến vào quỹ đạo, bên cạnh anh một cô nhóc cũng không có. Kết quả là, làm cho những lời bàn tán trong văn phòng liên tục mở rộng.

"Sẽ không phải là GAY chứ?"

Tần Thương Hải tròn trắng mắt, không để ý tới người khác, là do anh luôn đem công việc lên trên hết, cố gắng hoàn thành, mới có thời gian nghỉ phép dài hạn, quay về trường đào. Đã lâu chưa được ăn Tâm Tâm, không xem phim cùng với cô, không cùng nhau ăn cơm, cũng đã mất một thời gia dài không nghe âm thanh ngọt ngào của cô, anh đã rất cố gắng tranh thủ! Dùng hết sức tranh thủ! Đem hết khí lực bú sữa tranh thủ.

Đồng nghiệp lại tiếp tục nói nhảm, "Cho tới bây giờ cũng không thấy người kết giao bạn gái, Emily cũng nhiều lần ra ám hiệu rất rõ ràng, hay là người so với đầu đất giống nhau, không phải GAY, chẳng lẽ là lãnh cảm?" Tần Thương Hải vốn định làm cho nhiều chuyện trận này hiểu được anh là như thế nào,

nhưng lại ngơ ngẩn.

Có con nhóc nào hay không không phải trọng điểm, trọng điểm là, anh hôm nay mới giật mình nhớ ra mấy trăm năm nay không có làm vận động trên giường? Khó trách lúc ở bên Thẩm Tâm anh bị dục hỏa thiếu đốt, nguyên nhân thì ra là vì lâu lắm rồi không gần phụ nữ.

Tốt, vấn đề là, anh vẫn không tưởng tượng được trong quá khứ anh lại bắt cá hai tay phản bội Thẩm Tâm, anh hiểu được giai đoạn kia bản thân quá mức điên cuồng, cũng quyết tâm cho nó trở thành quá khứ má bước qua, tự nhiên lại không thể giẫm lên vết xe đổ. Bây giờ nên làm gì? Bọn họ một ngày không ly hôn, anh liền một ngày phải làm hòa thượng, gần đây nhất anh cũng thường bị nhu cầu sinh lý dày vò mà tỉnh lại lúc đêm khuya, anh dù sao cũng là chính trực Thịnh Nhiên nha.

Chẳng lẽ nói đây là ông trời trừng phạt anh? Ai kêu anh vài năm qua chơi đùa quá mức, đem hết nửa đời sau chơi cạn sạch, nên nửa đời sau a nhất định phải làm hòa thượng? Tàn Thương Hải nghĩ đến đây, da đầu run lên một trận. Không thể tưởng tượng được, khi anh vất vả đem tất cả công tác xử lý hết, rốt cuộc quay về trường đào, Thẩm Tâm có một quyết định trọng đại, thay anh giải quyết lo lắng.

"Chúng ta li hôn đi."

Rất có thể, kết quả bình thường, bọn họ không cãi nhau, cũng không có ai phải xin lỗi ai, hơn nữa thật ra mà nói, bọn họ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, ly hôn chính là sớm hay muộn, chính là một người chấp nhận làm rùa đen rút đầu, còn lại người kia đến chết cũng không chịu thông suốt kiêu ngạo ngốc.

Ở ngoài mặt bọn họ thỏa thuận li hôn trong hòa bình, tốn gần một năm mới được sự đồng ý của người lớn trong nhà, mà khoảng thời gian Tàn Thương Hải xuất lực thật ra không nhiều lắm, anh gần như chỉ biết làm việc, luật sư liên tiếp gọi điện tới đều khoái thác đến ngay cả thời gian đi tiêu cũng không có, giọng điệu lão đại khó chịu quảng luôn di động, đá cửa, phát giận, mỗi ngày đều giống như ăn phải thuốc súng, thủ tục li hôn kéo dài ba tháng.

Khi đó anh thật sự bận như vậy sao? Anh không nhớ rõ, dù sao đây cũng không phải điểm quan trọng, bởi vì ba tháng sau khi ly hôn, đại thiếu gia anh không biết thế nào như mất trí đem văn phòng quảng sang một bên, ai muốn tiếp nhận đều được, anh không cần, anh quyết định đi chơi khắp thế giới, quyết định đi lưu lạc, quyết định đem các em gái khắp nơi nhìn cho đã mắt, quyết định.

Anh quyết định làm những gì, nhưng cái gì cũng chưa làm, thái độ anh thật phóng khoáng, vẫn khí chất tuần tú như cũ, nhưng với tất cả đều ba phút nhiệt độ, không có tí sức lực nào!

Anh tưởng tượng mình là trí giả, có thể nhìn thấu chân lý vũ trụ, hiểu thấu đạo bí ẩn cần khôn - được rồi, chính là vọng vọng hi vọng có thể nhìn thấy suy nghĩ của vợ trước - bất quá lại phát hiện đầu mình trống trơn, thích nhất là việc ngồi hàng giờ ở công viên nhìn chim bồ câu. Anh vẽ, cái rắm cũng không vẽ ra được. Anh đánh đàn, một khúc Tiểu Tinh Tinh bắn ra khiến người nghe không khỏi rơi nước mắt - khóc cầu xin anh đừng phá hoại màng nhĩ người khác! Anh chơi đùa cùng mấy em gái, nhưng lại phát hiện dục hỏa không đủ, nhiệt tình không có, tim đập rất bình thường, người anh em nhỏ bái công, không cảm giác!

Sau đó, thời gian nháo một cái lại năm năm, anh ném thử mọi loại vận động cực hạn, kỳ quái là một chút kích thích cũng không có, bị buộc đến cảm giác cực hạn, chết lặng nhìn trời cao ngầy từ vách đá, chết lặng truy đuổi chó điên chơi lướt sóng, chết lặng chơi đua xe, chết lặng chơi nhảy dù, chết lặng đem năm mươi bộ phim kinh dị khủng bố nhất tất cả đều xem hết - tất cả mọi người nói anh chính là nam nhân chân chính! Không sợ trời không sợ đất, là một người can đảm!

Cho đến khi, một lần nào đó chơi xe đua lắp ráp lại lúc sinh khí anh hùng, đâm xe, lâm vào hôn mê nặng.

Trước khi hôn mê, quả thật là linh quang hiện ra, hoặc là Phật Tổ từ bi, thật sự nhìn không được, đột nhiên hiển linh mở ra, Tàn thiếu gia đầu chóng mặt hoa, nhận ra một câu chân ngôn, đủ để thông suốt mười lăm năm anh đến nhân sinh!

Không nên hỏi lòng đang nghĩ cái gì, nên hỏi là, đầu anh rốt cuộc đang già bộ cái gì? Shit!

Cho dù kết quả không tốt đẹp, khi hồi tưởng nhiều năm qua như vậy, vẫn ngọt ngào giống như giấc mơ, khó trách cuối cùng muốn tỉnh lại.

Thẩm Tâm thật hy vọng không phải chỉ có cô nghĩ như vậy. Cuộc hôn nhân kia có lẽ không xuất phát từ sự tự nguyện của anh, chỉ mong nhiều năm về sau, anh nhớ lại một đoạn ký ức lúc trẻ, cũng sẽ mỉm cười. Cũng chỉ mong, anh có thể sống tốt.

Thẩm Tâm ở Mỹ vốn là chung nhà với ông ngoại, có cũng được mà không có cũng không sao, thường đến giáo đường ngắm Di Tát, cô không đặc biệt thành kính nhưng cũng không có qua loa lấy lệ. Khi quay về Đài Loan không biết tại sao lại bắt đầu đến chùa bái lạy. Thật ra Thẩm Tâm cũng không hẳn là Phật Tử, chính là cô phát hiện ra ở trước mặt thần linh nhắm mắt suy nghĩ, có thể cho tâm tình bình tĩnh, hơn nữa cô rất thích mùi nhang.

Trước mặt thần, cô cầu xin chính là Tinh Tâm, nhưng trải qua ba tháng này, ở trước mặt Bồ Tát, Thẩm Tâm lại bắt đầu có chút hoang mang bất an, mong đợi thần linh chỉ dẫn tín đồ, hy vọng thành kính có thể cầu được một chút hồi báo về tình thân. Tư tình nhiều phiền lòng, cách xa ngay một Thái Bình Dương, lắng đọng lại một ngàn hơn tám trăm ngày đêm, cô vẫn là không thể không quan tâm!

Vực dậy tâm tình sa sút chán nản, người đàn ông mặc quần bò im lặng đứng bên ngoài, chăm chú nhìn bóng lưng Thẩm Tâm, cuối cùng quyết định tạm thời không quấy rầy cô, xoay người xuống lầu. Chỉ trong chốc lát, Thẩm Tâm liền nghe được âm thanh boong boong của tiếng đàn ghi-ta, sau vài tiếng thử âm, sau đó thông dong phát ra một đoạn giai điệu quen thuộc.

Vốn là Thẩm Tâm đang dài dòng cầu nguyện phục hồi tinh thần lại, có chút kinh ngạc.

Cây đàn ghita trong nhà kia, ngoại trừ chủ nhân của nó, không ai dám đụng đến. Hôm nay còn chưa thấy Leo đến thăm hỏi cô như mọi lần, bình thường Leo rất bận, cùng cô giao hẹn "ngày thăm người thân", làm anh phải rất khó khăn mới dành ra thời gian đến đây.

Khi đứng dậy mới thấy chân ê ẩm tê dại đứng không vững, chuông trên vách đá vang lên mọi nơi, Thẩm Tâm mới biết chính mình đã quì ở đây cả buổi chiều.

Không muốn phiền phức tới ai, Thẩm Tâm yên tĩnh chờ cảm giác tê dại rút đi, mới đứng dậy rời khỏi căn phòng, cặp chân mảnh khảnh của cô bước xuống bậc thang cuối cùng, ngồi ở ghế salon trên lan can, đối mặt với cửa cầu thang, Leo cười cười, đàn ghita vang lên vài tiếng vòng vo, giọng hát khàn khàn tràn ngập từ tĩnh từ từ vang lên: "Oh dear, what i do? Baby's in black and I'm feeling bing. Tell me, oh what i do?"

Thẩm Tâm bật cười từng đợt, đứng ở cửa cầu thang thưởng thức giọng hát có thể là cho toàn cầu trở nên điên cuồng, đến khi âm thanh cuối cùng chấm dứt, cô mới mở miệng thờ dài gọi, "Leo."

"Bảo bối, Donna nói con gầy đi một kg."

"Một kg vẫn nằm trong phạm vi thể trọng thay đổi, Donna làm lớn chuyện thôi." Thẩm Tâm đi thẳng đến sofa, Leo tiến lên dắt tay cô, làm cho cô ngồi lên phần còn lại của sofa.

"Này, hi vọng tin tức hôm nay ba mang tới, có thể làm cho con mập lên 5kg, con thật sự rất gầy, Donna làm đồ ăn không hợp khẩu vị sao?"

"Tin tức gì?" Tuy rằng về mặt Thẩm Tâm trấn tĩnh, biểu tình không có gì biến hóa, nhưng là không ai có thể phát hiện cô đột nhiên cứng lưng tay nắm chặt.

Khóe miệng Leo giễu cợt nhếch lên, chỉ có thanh âm dịu dàng nhẹ nhàng như cũ, "Donna nói con mỗi ngày đều ngồi quì trong phòng không đủ ba bốn tiếng thì không nghỉ, nếu biết trước con như vậy, khi đó ba sẽ không đi tìm tượng Quan Âm kia cho con." Là nói, ngộ nhỡ không có tượng Quan Âm này, cô sẽ chạy tới miếu học mấy cái hành vi có hiểu, chẳng phải là càng hao tổn tâm trí?" Leo." Thẩm Tâm đầu hàng hô, hi vọng anh có thể đừng trêu chọc sự tò mò của cô.

Leo buông tay, "Được rồi, ba đây sẽ nói, tên kia đã tỉnh, vui vẻ thật sự, hiện tại con có thể an tâm?"

"Phải không?" Vẫn là lẳng lặng, trên mặt không có cảm xúc gì pháp phòng. Leo cũng không có xem nhẹ chỗ cong nói khóe mắt cùng với bàn tay nắm chặt của cô. Nếu không phải suốt ngày ở trên không trung, từ lúc biết tên tiểu tử kia tỉnh lại thì Leo rất muốn chạy đến đánh anh ta một trận. Mặc dù nói, nghiêm khắc nói đến, anh cũng không có tư cách làm như vậy, nghĩ đến đây, Leo không nhịn được sâu nào. Hai mẹ con cô, thật sự giống nhau, ngay cả ánh mắt đáng chết chọn đàn ông đều không có sai biệt mấy, chuyên chọn đàn ông thôi nát để yếu.

"Cảm ơn chủ đã đặc biệt quay về nói con biết....."

"Hắc! Đừng dắt vàng lên mặt thẳng nhóc kia, ba đến thăm con gái của mình còn chẳng lẽ còn cần có lí do khác? Chính là vừa lúc trở về, thuận tiện nói cho con biết tin tức này thôi." Giọng điệu của Leo có chút không phải tư vị.

"Chú nghĩ phép sao?"

Vận mệnh thực kỳ diệu, cô mất đi chồng không bao lâu, lại biết được thân phận của ba. Ba mươi năm làm con gái riêng, trong lúc nhất thời cô vẫn không có thói quen kêu baba hoặc cha, nhưng Leo cũng không có để ý. Cha và con gái quen nhau không đến năm năm, mà ngay trước đó, Leo thậm chí không biết mình có cô con gái lớn như vậy!

"Coi như vậy đi." Vừa hoàn thành xong một đơn khúc mới, anh tạm thời không bận gì. "bảo bối, theo ba ăn một bữa cơm đi? Ba rất đói nha." Tuy rằng chưa tới thời gian ăn tối, Leo vừa vào cửa liền liều mạng lo liệu trong phòng bếp, bất kể như thế nào đều muốn con gái so với lần trước gấp lại gầy yếu hơn trực tiếp theo anh ăn một chút gì đó.

"Được rồi." Leo mang đến tin tức tốt, quả nhiên làm cho cô một thời gian dài không có khẩu vị hiện tại có điểm thêm ăn.

Thật sự là liều thuốc độc nhất vô nhị, Leo nhìn con gái, trên mặt anh tươi cười nhiều hơn, tuy rằng trong lòng vẫn có chút khó chịu nhưng anh thông minh không đề cập tới cái tên vô lại vừa mới hôn mê tỉnh lại kia, vì nhắc đến tên đó, anh nhất định không có lời gì tốt đẹp.

"Bảo bối, trưa mai con có rảnh không?"

"Có, chú muốn cùng con ra ngoài chơi một chút sao?" Hai người bọn họ cha con lâu ngày không tán gẫu cùng nhau, Leo đến Đài Loan, nếu không phải vì việc công, tin tức nhất định được bảo mật, một giọt nước cũng không lọt, mà ở nơi núi rừng Đài Loan xa xôi này, anh chỉ cần mang theo mắt kính râm với mũ, khẳng định không có nhiều người nhận ra được anh chính là ngôi sao quốc tế, Thiên vương LEO. Huống chi anh mua cả tòa nhà trên đỉnh núi, nguyên nhân chính là để cô nghỉ ngơi thật tốt.

"Uhm... Đương nhiên là muốn con đi theo ba," Leo miệng còn đang nhai thịt bò, quanh co lòng vòng mà nói, "Chỉ là lần này quá gấp, ba chỉ có thể ở đây một tuần lễ, ngày mai muốn mang con đi giới thiệu với bạn bè."

"Chú có đối tượng mới?" Thẩm Tâm nghĩ anh xấu hổ, nhưng mà lần này cũng không phải quá ngạc nhiên chứ? Tình sử Leo sáng tác thành thơ, so với

cuốn sách sử còn có phần dày hơn.

"Con thật sự hi vọng ta có sao?"

Leo tức giận, "Ba biết ba không nuôi con, không có tư cách giải thích cái gì, nhưng là ba dám thề nếu năm đó con được mang đến giao cho ba nuôi nấng, ba cũng tuyệt đối không bao giờ đem những người đàn bà khác đến trước mặt con." Thẩm Tâm không nhịn được ý cười, "Thật có lỗi." Bất quá cô chỉ nói là đối tượng mới, cũng không phải là loại theo đuổi đầy kích thích, cùng anh vui chơi qua đường nha! Xem ra Leo nguyện ý làm phụ thân tốt, cũng không thấy có ý định muốn làm chồng.

"Là cháu một người bạn, một kỹ sư máy tính, gần đây mới nhận lời mời đến Đài Loan, có lẽ có ý định muốn định cư, nhân phẩm đối phương không tệ....."

Thì ra là giới thiệu đối tượng cho cô, thần sắc Thẩm Tâm hiện lên một tia khác thường, "Leo, con không...."

"Chính là kết giao bạn bè thôi! Người khác đối với nơi này không quen, con trong vài năm gần đây không có nhiều cơ hội kết bạn mới, trước cùng nhau ăn cơm, như vậy là được."

"Nhưng mà con....."

"Anh ta biết tình hình của con, cũng nói qua chỉ làm bạn bè tâm sự, Donna cùng những người khác đều sẽ không rời khỏi nhà, như thế nào anh ta cũng sẽ không đem con ăn sạch sẽ, đúng không?" Thẩm Tâm gục đầu xuống, sâu kín nói: "Leo, con không ngại kết giao nhiều bạn bè, nhưng là con không nghĩ lãng phí thời gian của người khác, nếu đối phương là người tốt như chú nói, anh ta hẳn là nên quen cô gái tốt hơn....."

"Con làm sao không tốt?" Cô là con gái của Leo, đàn ông muốn theo đuổi cô có thể xếp một vòng quanh địa cầu! Leo không cho cô cơ hội nói lại trách móc: "Là con tự cô lập mình, với con làm bạn cũng không thấy chứ đừng nói đến chuyện khác, đúng không?" Lại nói nếu đối phương dám bắt cả hai tay, anh tuyệt đối không sợ ăn cơm tù, nhất định phải đi làm thịt tên khốn kia!

"Vẫn là, còn chờ đợi tên họ Tàn khốn nạn kia sao?" Leo không thể không giờ trò.

"Con không có." Cô giải thích, bộ dạng vô tội, Leo đột nhiên cảm thấy chính mình giống người cha đang chia rẽ con gái và người yêu.

"Con và Tinh Tinh giống như nhau, mất hết hi vọng." Leo thở dài.

Có khi không phải cố ý chờ, chính là vô tình làm cho bản thân cùng tình yêu vạch ra một giới tuyến. Mẹ của Thẩm Tâm chính là một ví dụ. Một đời chờ đợi quá sâu nặng, không có ai đảm nhiệm được; chờ đợi rồi chờ đợi, vô hình dung biến thành số mệnh tra tấn. Đợi chờ, nửa đời cũng không bỏ rơi quyết tâm, đợi không được, thẳng đến khi nhắm mắt lại một giây phút kia đã ôm tiếc nuối, ai xứng đáng nhận được? Cô không có ý chờ, lại không muốn nhận loại hành hạ vô hình này, cuối cùng là gông xiềng của anh, cho nên lúc trước mới có thể nhẫn tâm ly hôn. Mấy năm trước mạng nào phải giải phẫu làm cho thị lực của cô thoái hóa nghiêm trọng, cô cũng không cho rằng có người nam nhân khỏe mạnh nào nguyện ý cùng cô sống cả đời như vậy, cho dù có, người nhà đối phương cũng sẽ không đồng ý đi? Nếu như vậy, cô coi như không kết giao bạn bè có cái gì không đúng?

"Con sẽ suy nghĩ mấy ngày nha." Cô nói.

Có lẽ, cô nên bắt chước buông ra hết mọi quyền luyến, không vì tình hoặc yêu, chính là khiến cho cha mẹ trường bối an tâm, càng cần người làm bạn. Cũng có thể thả dây cương con ngựa, hoàn toàn kết thúc khả năng dây dưa!

Lấy địa chỉ Laura đưa, Tàn Thương Hải ngựa không dừng vó, hấp tấp bay đến Đài Loan, hao hết thiên tân vạn khổ.

Máy bay vừa đáp xuống, anh không nói hai lời kêu taxi, đại thiếu gia nghĩ rằng Đài Loan chỉ là một địa phương nhỏ, giới lắm là hai trường đào nối lại với nhau, kêu taxi đi chắc chắn dư dả. Ai ngờ taxi chạy đến đường núi, thả neo! Sau đó lạc đường trong núi nửa ngày, cuối cùng ở trong tình huống phía trước không thôn, sau không điểm, đành phải ở nơi quý dị khủng bố giống như muốn bán thịt người làm bánh bao xá xiu, ở một chỗ trọ nhỏ chỉ có thể dùng máy phát điện son sinh ở qua một đêm.

Ngày hôm sau không có taxi, anh phải dựa vào chính mình, giống kẻ ngốc hỏi giá mua một chiếc xe máy rách nát, cuộc đời đại thiếu gia anh chưa bao giờ ngồi qua xe máy, thiếu chút nữa phóng xuống khe suối, lại còn bị mấy vị cảnh sát quá nhân rồi chặn lại, tặng cho vài tờ giấy phạt - tóm lại quá trình buồn vui lẫn lộn, mạo hiểm kích thích, rốt cục hãy để cho anh tìm được vị trí địa chỉ Laura viết.

"Ta muốn tìm vợ của ta!" Khí thế của anh ngàn vạn tiến về phía trung niên Ojisan giữ cửa tuyên bố, tuy rằng bề ngoài đã muốn nghèo túng giống như kẻ lang thang.

Ojisan trên mặt trượt xuống ba đường hắc tuyến.

"Không đầu không đuôi, hẳn nghĩ đến hẳn là Dương Quá sao?" Vợ người là nước sao?"

"Vợ ta không phải nước, cô ấy là...." Tàn Thương Hải lúc này hình như nhớ tới điều gì, từ trong bóp tiền lục lọi một hồi, "Có. Đây là vợ ta, cô ấy có ở đây không?" Không phải là lúc đùa giỡn, lúc này anh ngoan ngoãn đưa ra bức tranh năm đó giúp Thẩm Tâm phác họa. Ojisan nhú mắt, đánh giá bức phác họa.

"Bức tranh không tệ, thanh niên hò hét như bò rừng cũng có luyện qua vẽ nha!"

Ojisan khen ngợi nửa ngày, không quên quay đầu thét to cho bạn già trong phòng cùng đi thường thức. "Lão bà, mau tới đây xem nè, người thanh niên kia vẽ rất lợi hại nha, vẽ người sống giống như thật!" Tần Thương Hải trên mặt trượt xuống ba vạch đen.

"Hai người có biết người trong tranh không? Cô ấy có phải đang sống ở đây? Tôi là tới tìm cô ấy."

"Cậu thanh niên, cháu không lần chứ? Nơi hoang vắng này chỉ có ta và bạn già sống thôi!" Tim lăm? Anh lấy bóp ra tìm địa chỉ Laura cho, cô viết là địa chỉ bằng tiếng Anh, biến số nhà người này đều là tiếng trung, nhưng anh mà anh có lên mạng tra qua, chính là nơi này nha. Anh đem bản sao địa chỉ so sánh với địa chỉ nhà Ojisan nhìn một lần, vẫn là giống nhau. Chẳng lẽ Laura viết sai rồi? Anh gọi quốc tế điện thoại quay về Mĩ, nhưng nhà xuất bản chưa đi làm, cũng không tìm được số điện thoại Laura, Tần Thương Hải đành phải hướng hộ gia đình trong thôn cùng với chủ nhà trọ hỏi, hỏi xong, không kết quả, liền đi tiếp tới thôn khác, một cái thôn nằm gần đỉnh núi, gần như là treo đèo lội suối.

Tuy rằng nói giữa hai ngọn núi cách nhau thật xa, thôn xóm lẻ loi, nhưng mà từ trước tới nay không có gì mới mẻ, nay bỗng nhiên có một thanh niên anh tuấn đi tìm vợ, tin tức lan truyền nhanh chóng.

Kì lạ, đại thiếu gia anh được nuông chiều từ bé, cùng lắm thì trước tiên là xuống núi tìm khách sạn, lại chậm rãi liên lạc với những người có khả năng biết tin tức Thẩm Tâm, nhưng mà một chút manh mối cứ như vậy bị chặn đứt, lúc này Tần Thương Hải mới phát hiện, nếu vận may anh không tốt, có khả năng mất hết tin tức về Thẩm Tâm. Anh dựa vào cái gì mà nghĩ thứ anh muốn tìm nhất định đạt được? Không! Anh không tin tìm không thấy! Nếu không qua được, anh còn có chiêu bài cuối cùng, đi quỳ trước cửa nhà Thẩm Tâm! Quỳ liên tiếp bảy bảy bốn chín ngày, cũng không tin nặng gia phong nặng mặt tiền, vợ chồng nhà họ Thẩm không buông vũ khí đầu hàng! Cho nên trước mắt vẫn không thể dễ dàng buông tha cho, anh liền lấy việc leo núi rèn luyện thể lực, nếu thật sự phải quỳ bảy bảy bốn chín ngày như trong lời nói mới hai ngày liền ngã quỵ. Vừa nghĩ như vậy, Tần Thương Hải vốn trên mặt đang thất vọng cũng có điểm sáng, càng thêm ra sức gõ từng nhà tìm người.

"Ai... A Phúc, người xem có giống bác sĩ Thẩm ở phòng khám bệnh từ thiện kia không?" Vừa bị hỏi, ông bác nhìn bức họa, trong lòng có tính toán. Người gọi là A Phúc là người đàn ông trẻ tuổi cũng bu lại, hứng phần khẳng định gật đầu, "Có có có! Có giống bác sĩ Thẩm!"

"Đây là bức tranh vẽ bác sĩ Thẩm sao? Chẳng qua ta cảm thấy giống, bác sĩ Thẩm thoát nhìn phải giới giang một chút, cái này thoát nhìn có chút xấu, sau đó lại không có trẻ như vậy....."

Tần Thương Hải nhủ mi, "Vợ cháu không phải bác...." Anh ngờ ngẩn, đột nhiên giống như đã lãnh ngộ được, "Vị bác sĩ Thẩm kia hiện tại ở đâu?" Anh giống như tìm được một con đường sống, vui mừng phát khóc.

"Cô ấy hôm nay chắc là có đến thôn chữa bệnh từ thiện, bình thường đều là ở viện vệ sinh ở ngã ba đường, nhưng mà có khi cô ấy sẽ đi tới nhà bệnh nhân nếu bệnh nhân đi đứng bất tiện, khả năng sẽ không ở....." Tần Thương Hải vội vàng quỳnh quáng nói cảm ơn, xong lập tức chạy ra ngoài.

Trong truyện vô hiệp, Hoàng Dung lỏi Nam Hải thần ni lừa Dương Quá, kết quả sự thật hấn ta tìm được cái "Nam Hải thần ni" - đương nhiên mẹ Thẩm Tâm không phải là thần ni, vẫn là anh tìm thấy manh mối quan trọng về Thẩm Tâm. Cũng không phải anh không nghĩ tới việc muốn tìm mẹ vợ đại nhân, mà là anh biết, mẹ vợ cùng nhà họ Thẩm có một đoạn ân oán, Thẩm Tâm năm đó sợ đi phải đi Mĩ, chính là bởi vì mẹ vợ của hấn dẫn thân vào đoàn đội chữa bệnh quốc tế, những năm gần đây trần trọc ở các nước xa xôi lạc hậu cống hiến chuyên môn.

Về vấn đề này, Tần Thương Hải năm đó cùng Thẩm Tâm nói chuyện phiếm biết được. Nhà họ Thẩm căn bản không có khả năng chấp nhận việc mẹ Thẩm Tâm chưa cưới đã mang thai, gia nhập đoàn bác sĩ quốc tế đi chữa bệnh khắp nơi chính là điều kiện mà mẹ cô thỏa hiệp với nhà họ Thẩm - nhà họ Thẩm cho phép mẹ cô đến Đài Loan sinh con, cho hai mẹ con bọn họ có thể ở chung mười năm, mười năm sau mẹ cô phải đứng theo kỳ vọng của ông ngoại gia nhập đoàn chữa bệnh. Mẹ cô làm thế nào bỏ lại đứa con? Cùng nhà họ Thẩm trao đổi điều kiện chỉ là kế hoãn binh, Thẩm Tâm nhớ lại sau năm mười tuổi, trong ba năm, cô liên tiếp cùng mẹ chuyển nhà, là vì muốn kéo dài thời gian, thật sự cũng thể trách được mẹ cô không tuân thủ lời hứa!

Mấy năm nay mẹ Thẩm Tâm luôn luôn thay đổi địa điểm, quả thật khó tìm giống như Nam Hải thần ni, cô cũng có ý bất hòa với nhà họ Thẩm, Tần Thương Hải ở hôn lễ cũng chỉ thấy qua mẹ vợ một lần, đến hiện tại đã là mười lăm năm! Mong đợi tìm mẹ vợ hỏi thăm tin tức Thẩm Tâm, không bằng tìm đầu mối khác. Lại trăm triệu thật không ngờ, lần này tưởng chừng mất hết manh mối, nhưng lại làm cho anh tìm được rồi.

Bất kể là đường núi hạn chế tốc độ, Tần Thương Hải hừng hực chạy, vọt tới ngã ba đường. Sở vệ sinh thật là nơi có mùa xuân, nhưng cũng miễn cưỡng chứa những bệnh nhân và những trang thiết bị đơn giản. Coi như anh may mắn, không có bệnh nhân, lão bác sĩ trong thôn là một người trên mặt phẳng phát nét gian nan vất vả, lại có một hình ảnh nữ nhân đang pha trà nói chuyện phiếm, hai người đột nhiên thấy người lạ xâm nhập, đều sững sốt. Người phụ nữ đó nhìn anh, không hai giây liền nhận ra người tới, "Thương Hải?"

Tần Thương Hải thật sự cảm thấy, anh đời này chưa từng có chuyện là chĩa chực khóc như vậy, hốc mắt đều nóng.

Phanh! Hai đầu gối anh, cứ như thế quỳ xuống, dọa chết lão bác sĩ.

"Ta muốn gặp Tâm Tâm"

Tốt lắm tiểu tử thôi, mẹ vợ Thẩm Tình này có thể im lặng nhìn nữa sao?

Thật ra đối với hôn nhân của con gái, Thẩm Tình cũng không đưa ra quá nhiều yêu cầu, cô cũng là người từng trải, người trẻ tuổi yêu đến sống chết, điên điên khùng khùng, chính là khắc cốt ghi tâm, lời nói người ngoài làm gì có ý nghĩa? Cho nên sau khi Thẩm Tâm kết hôn, cô cũng không hỏi thăm nhiều, cho đến vài năm trước con gái phải giải phẫu màng não, Thẩm Tình mới quyết định không bôn ba đi cùng với các đội bác sĩ chữa bệnh bên ngoài, ở lại

Đài Loan, thuận tiện chăm sóc con gái.

"Người đứng đây chờ một chút." Thẩm Tinh lái xe Porsche chạy vào son trang, mới qua cửa lớn, liền dừng xe, xuống xe gọi điện thoại. Tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng mà mẹ vợ hiện giờ là hi vọng duy nhất của anh, Tần Thương Hải không dám hé răng. Thẩm Tinh một tay chống nạnh, nhìn không ra cô đang nói chuyện điện thoại với ai, hơn nửa ngày mới xong, trở lại trên xe.

"Chờ một chút ta thả người ở cửa sau, người tự mình đi vào, biết chưa?"

"Tâm Tâm ở nơi này?"

"Ừ." Thẩm Tinh nhìn anh một cái, quyết định cái gì cũng không nói.

"Cô ấy ở một mình?" Anh lúc này mới nghĩ đến, nếu như.... Nếu như Tâm Tâm tái hôn thì sao? Đột nhiên sắc mặt anh trắng bệch, hô hấp dồn dập, tâm hoảng ý loạn....

"Con bé ở một mình." Thẩm Tinh chỉ xem về mặt của anh cũng biết anh đang nghĩ gì, "Còn có một nam quản gia và hai người hầu." Trong nhà chính là mướn người trong thôn đến để quét dọn bảo dưỡng. Nhìn thấy cuộc sống của Thẩm tâm sau khi ly hôn không lo thiếu thốn, tần Thương Hải thoáng an tâm, nếu năm năm này cô nghèo túng thế thảm, vậy anh phải quỳ đi từ chân núi đến trước mặt cô, cũng rất khó tha thứ cho bản thân. Hiển nhiên là hai người họ đi vào từ cửa sau son trang, Thẩm Tinh dừng xe ở hậu viện mang kiến trúc phương tây, "Mau vào đi, thời gian này Donna cùng những người khác đều ở phòng bếp, người tự mình đi tìm." "Vậy còn mẹ?" Không dẫn anh đến nơi, chẳng lẽ muốn anh như ăn trộm vào nhà sao?

"Giúp người mang vệ sĩ đi." Dứt lời, không để ý Tần Thương hải ngây ngốc đứng đó, Thẩm Tinh liền khởi động xe rồi đi.

Có vệ sĩ? Không phải chỉ có quản gia sao? Tần Thương Hải cũng không dám hỏi nhiều, trước tìm vợ quan trọng hơn!

Leo đang nghe điện thoại, tuy rằng anh thường xuyên nhận điện thoại, nhưng điều ngạc nhiên là lần này Thiên Vương Rock n roll cao cao tại thượng thể mà ăn nói khép nép, liều mạng lấy lòng. "Đừng nóng giận, bình tĩnh..... Anh đương nhiên đáp ứng, nhưng là.... Được được được! Không nên vậy...." Thẩm Tâm ở một bên thấy buồn cười, không cần hỏi cũng biết đầu dây bên kia là ai. Leo dừng máy, về mặt xin lỗi nhìn con gái, "Cái kia,Bảo bối, thật xin lỗi, đêm này con đành phải ăn cơm chiều một mình, ba cam đoan nhất định sẽ bồi thường cho con!"

"Là mẹ hẹn chú ăn cơm sao? Tốt lắm đó!" Leo lúc trước thường trách móc mẹ sập cửa vào mặt, đây chính là cơ hội trời cho nha! Ít nhất là đối với cục đá nhiều năm không lay chuyển được, đây đúng là cầu xin cũng không được.

"Con sẽ thông cảm cho ba mà. Đúng không? Bảo bối!" Leo vẫn là về mặt áy náy, "Tuy rằng ba thật sự không nên yêu cầu con thông cảm."

Thẩm Tâm rất muốn cười, rõ ràng biểu hiện của Leo chính là muốn bay lên tới trời, "Chú không cần cầu con cũng sẽ thông cảm cho chú, muốn hay không chạy nhanh về phòng thay đổi quần áo? Đẹp trai một chút, nhưng không cần quá đẹp!" "Con không nhắc ba đã quên!" Leo vỗ tay hoan nghênh, tiến đến bế con gái lên, "Bảo bối thật đáng yêu, tối nay nhớ ăn cho no một chút, biết không? Lúc trở về ba sẽ kiểm tra!" Thẩm Tâm vừa bực mình vừa buồn cười: "Tuần lễ!"

"Con xem ba có nên chuẩn bị một bó hoa không?" Leo thể nhưng lại giống một tên nhóc vừa biết yêu, về mặt thật sự khản trương.

Thẩm Tâm không nhịn được nỉm cười.

Bố cục phòng bày trí rất đơn giản, không có bất cứ thứ gì dư thừa, cũng không quá phức tạp, anh nghe được giai điệu dịu dàng từ lầu hai truyền xuống, rất thu hút giống như là kéo "Từ công chúa Không Tước vũ", lại có một giọng nữ nhẹ nhàng hát:

I wish that our dreams were frozen

Then our hearts would not broken

When we let each other go.

Anh chậm rãi bước lên cầu thang lên lầu, trái tim nặng nề va chạm lồng ngực.

Khi anh dễ dàng buông tha cô như vậy, bây giờ anh cố gắng có thể có được chút lòng thương xót?

Từ trước đến nay, nhân sinh tàn khốc, đáp án đều là phủ định.

Nữ ca sĩ nổi tiếng đã từng nói thời gian giống như dòng sông lớn mệnh mông cứ chảy, kỷ niệm như chiếc thuyền nhỏ chảy về phía trước, tiếng hát tình tế kia quán quanh những người lạc đường, dẫn dắt bước chân anh, xuyên qua đường hầm thời gian. Mặc kệ đã qua bao nhiêu năm, bỏ qua bao nhiêu thời gian, anh dường như luôn có thể đem hình ảnh của Thẩm Tâm khắc sâu vào trong tâm trí. Cô gái trưởng thành làm phụ nữ, tóc của cô giữ dài hay cắt, khuôn mặt đau buồn hay hạnh phúc, ở trong lòng anh trước sau vẫn tươi đẹp như vậy. Có lẽ là khắc vào máu mủ, như thế nào có thể quên đi?

Thẩm Tâm ngồi trong góc phòng, tấm lưng kia vẫn giống như lúc còn trẻ, giống như cảnh trong mơ anh đã từng thấy..... Anh xem nhẹ trong lòng lo lắng, sợ hãi trước mắt chính là ảo ảnh, anh cuối cùng lại ngã vào trong bóng đêm đau khổ giày giụa.

If could steal this moment forever

Paint a picture perfect smile.

Cô cúi đầu, lộ ra gáy trắng sau cổ, trên mặt mang nét cười nhợt nhạt, hai tay nâng hạc giấy, màu vàng, dọc theo thân con hạc, dùng hai tay ôm trọn, ôm thứ hạnh phúc đã từng có, lại nhớ về chuyện cũ tan tành xa xôi. Bể tan tành lại ngọt ngào, mới có thể chảy nhiều nước mắt như vậy nhưng kết cục vẫn không vớt bỏ được. Nếu ta có thể vĩnh viễn trốn đi giờ khắc này, ban ngày hạ hoàn mỹ mỉm cười, như vậy chuyện xưa chúng ta sẽ không chết đi, chúng ta liền vĩnh viễn sẽ không nói tạm biệt.

Là cảnh trong mộng sao? Tại sao lại quên thuốc như thế? Nếu có thể làm anh thật sự xuyên qua thời gian, anh nhất định sẽ nắm chặt những thứ có được, anh sẽ không để cho cô phải rơi nước mắt, sẽ không để cho cô phải khổ, sẽ không để cho cô cứng rắn làm ra một khuôn mặt tươi cười, cười cùng anh nói tạm biệt.

So our story stayed alive

We would never say goodbye.

Anh đến gần, kể bên cạnh cô, Thắm Tâm dường như chưa tỉnh, mãi đến khi bóng dáng anh bao phủ hết người cô. Tần Thương Hải quỳ một gối bên giường, nhớ lại cùng với hồi hận tươi đỏ màu hoa hồng, hoa hồng hung hăng trôi nhanh trái tim của anh, đâm vào cổ họng của anh, anh gần như không thể mở miệng.

"Tâm Tâm"

Thắm Tâm nhìn về phía anh, tròn to mắt, cũng không tin.

Nhiều năm trước, lòng cô tràn đầy suy sụp không biết hành động như thế nào, khó chịu rơi nước mắt; nhiều năm sau, anh biết tự giác dơ bẩn xấu xí, không dám yêu cầu cầu trở lại từ trước.

"Em" Vì sao hình bóng cô bắt đầu mơ hồ? Hay trong mơ vừa muốn tỉnh? Làm ơn, không cần! Không cần! Không cần! Là cảnh trong mơ liền cảnh trong mơ đi, vậy anh cả đời đều không cần tỉnh được không? Không cần tỉnh lại cũng không còn quan hệ.

Ấn cần xoa gò má của anh, bụng lấy gương mặt tràn đầy nước mắt, "Thương?" Vẫn là như vậy, anh tùy hứng và ngây thơ. Thời điểm cô đau buồn nhất anh không có ở bên cạnh. Nếu có thể tìm được từ thích hợp để nói lên sự hối lỗi, khi anh chăm chú nhìn em, đầu lưỡi của anh sẽ không thất lại, chúng ta sẽ không bao giờ nói tạm biệt.....

"Anh rất nhớ em, anh..... Anh không muốn trở về, muốn ở cùng một chỗ với em, tha thứ cho anh được không?"

Không đầu không đuôi, câu với câu hoàn toàn không nối liền, dù sao anh chính là mồm miệng ngu ngốc, tiếp tục nói nữa cũng sẽ thảm hại hơn so với mấy tên ngốc, bằng bất cứ giá nào, muốn quỳ trước mặt mọi người anh liền quỳ, còn cái gì anh không thể làm được? Muốn anh thành tên xấu xí khóc loạn cũng không thành vấn đề gì! Rốt cuộc là số mệnh cho phép, hay yêu quá sâu? Hoặc là bản tính cô vốn vậy, không có oán trách? Cho tới bây giờ nên giận, nên hỏi, nên buồn, nên hận, chống lại anh, liền vãn đạm phong khinh.

Rõ ràng nước mắt rơi nhiều như vậy, cô tịch sâu thẳm như vậy.....

"Tốt." Cô mỉm cười, giúp anh lau đi những giọt nước mắt trên má.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hối Lỗi Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Nhóc con ở đây đang kể chuyện cười sao? Hay đang phát sốt? Hay là uống nhầm thuốc? Bị quỷ ám? Nào bị chập mạch?" Đêm khuya, trong phòng khách nhà lớn vang lên tiếng giễu cợt.

"Ta xem con bệnh cũng không nhẹ, mau đến chỗ mẹ con xem bệnh đi...." Về mặt Leo đau lòng.

Ông già này thật ồn ào. Tần Thương Hải gọt quả táo, cắt thành từng miếng nhỏ, hướng đến người vợ vừa lừa gạt quay trở về: "Này, a....."

"Khoan!" Lão già đưa tay ngang qua, cướp đi quả táo, "Quả táo này có vấn đề, ta muốn mang đi xét nghiệm, để xem có phải ăn nó sẽ làm cho người ta bị tâm thần không...." Nói xong trực tiếp ném vào thùng rác, lau tay vào ống quần.

"Lãng phí đồ ăn sẽ bị trời phạt." Ông già này rốt cuộc là bị làm sao vậy? Chết tiệt! Tàn Thương Hải thật sự khó chịu, lần này anh bắt chước mấy tài xế taxi không ít lời thô tục, nếu mà có cãi nhau chắc chắn không thua ai! "Da mặt dày không biết xấu hổ mới đáng bị trời phạt!" Leo trực tiếp đưa ngón giữa ra, "Mẹ nó thẳng nhóc kia, Lão Tử khinh thường không thèm lãng phí nước miếng với người, là đàn ông thì trực tiếp quyết đấu! Ta sẽ làm cho người tè ra quần, khóc lóc quay về nước Mỹ tìm mẹ!"

"Đến đây! Ai sợ ai, xem lão già nhà ông không cần cậy mạnh, chỉ sợ người ngoài nhìn vào nói ta đây ăn hiếp người già, không biết kính trọng người cao tuổi, đem người già tóc bạc đánh đến mức phải ngồi xuống đất tìm răng già!"

"Chết tiệt! Lão tử đây biết ra đường đánh nhau thì người vẫn còn đang quần tã đó!"

"Anh hùng không đề cập đến anh dũng những năm trước, lúc ta một mình đánh nhau với nhóm xã hội đen Lạc Thành chắc ông đang nằm trong bệnh viện khám bệnh tiểu đường quá?"

Tiếp theo một trận chiến khác.... Hai người đàn ông bắt đầu so coi ai biết nhiều từ ngữ thô tục hơn, nhưng không ai dám động thủ trước, bởi vì sợ không cẩn thận đánh trúng hai người phụ nữ đang ngồi kia.

Bên này, hai mẹ con không chịu chút ảnh hưởng nào đang ngồi trò chuyện thân mật. "Con quyết định quay trở về bên cạnh nó?" Thẩm Tinh không hỏi vì sao cô tha thứ, dù sao lòng của phụ nữ chính mình là hiểu rõ nhất, không cần giải thích với người ngoài.

"Anh ấy muốn quay lại."

"Nếu nó lại giống như cũ, một lần nữa bỏ đi thì sao?" Thẩm Tâm cúi đầu nhìn ngón tay, "Đó vốn là tự do của anh ấy."

"Mềm lòng cũng có giới hạn, lần này con tha thứ cho nó, lần sau nó lại tái diễn trò cũ, như vậy chẳng phải là hai người đang phí cả đời sao?"

"Con không biết anh ấy có đổi ý hay không," đây là lần đầu tiên anh nói anh muốn ở bên cạnh cô, lần đầu tiên yêu cầu cô như vậy, cho nên là anh đồng ý. "Nhưng mà con tha thứ cho anh ấy. Cũng không phải vì con nghĩ muốn hợp lại." Lý trí cùng với thực tế mà nói, như vậy phải chăng quá dễ dàng? Nhưng mà cô còn cần người ngoài đánh giá hay sao? Cô ẩn náu tại nơi núi sâu, hoàn toàn là cuộc sống của bản thân, cùng với ánh mắt kiêng dè của người đời, không bằng sống theo ý mình.

"Giống như con lựa chọn cùng anh ấy ly hôn, cũng không phải vì anh ấy làm sai cái gì, chính là đơn giản muốn trả tự do cho nhau, nhưng nếu lần này anh ấy lại đổi ý, con sẽ không gặp lại anh ấy, dù sao con với anh cũng không còn gì." Đau lòng cũng có, cô đơn cũng có, cô vốn đã thành thói quen, nếu anh không hề xuất hiện, cô kỳ thật chính là sống tiếp cuộc sống bình lặng của mình; mà nay anh xuất hiện, lòng cô đã loạn, muốn đo dự có tha thứ hay không cũng quá khổ sở.

Thẩm Tinh nhìn con gái. Có lẽ người khác sẽ nói cô mềm lòng, nhưng, một lời nói ly hôn liền ly hôn, làm cho bản thân biến mất hoàn toàn khỏi nước Mỹ, một mình trốn đến nơi núi sâu, còn có thể xem như không đủ quả quyết sao? Mười năm hôn nhân cô có thể nhẫn nại, cũng có thể nói buông tay liền buông tay. Tàn Thương Hải vận tốt cũng sẽ không có lần thứ hai.

"Được rồi, mặc kệ về sau như thế nào, dù sao hiện tại con còn có chúng ta." Cô cười, giống như con gái vẫn còn là một cô bé nhỏ, thương tiếc sờ sờ định đầu cô. Hai người đàn ông còn âm ỉ chưa dứt, hai mẹ con nhìn nhau mỉm cười, thế này mới lấy về chỗ mình ăn ngủ chớ đừng sửa soạn.

Anh được sắp xếp ở phòng khách.

Thật hợp lý, hơn nữa giờ phút này thật sự cũng không hẳn là giống phơi ti tiện kiêu sắc quý, cấp bách mang Thẩm Tâm lên giường.

Chính là anh bỗng nhiên hiểu được vì sao trước lúc ly hôn, mỗi lần quay về trường đảo, anh tình nguyện cùng Thẩm Tâm chung giường chung gối, chịu được dục hỏa đốt người cũng không muốn chuyển sang phòng khác. Bởi vì anh nghĩ cùng cô chung đụng chốc lát, cũng bởi vì anh không muốn biểu hiện ra ngoài vắng vẻ, làm cho Thẩm Tâm trong nhà bị xem nhẹ.

Thật là kỳ quái, tại sao khi đó anh lại muốn ở trường đảo và LA hai đầu đi qua đi lại? Tuy rằng cuộc sống của anh rất phức tạp, thật ra anh không nhất định phải sống ở LA. Có lẽ anh bỏ đi là vì người nhà quản thúc? Nói thật ra nếu không phải cha mẹ đều lớn tuổi, anh đã sớm rời xa nơi chôn rau cắt rốn theo đuổi tự do. Mà khi đó Thẩm Tâm ngoại trừ nhà họ Tàn, còn có thể dựa vào ai? Quay về nhà họ Thẩm? Chỉ sợ ở nhà họ Thẩm, cô là bát nước đã hắt ra ngoài sẽ không có quá nhiều quan tâm. Tàn Thương Hải bỏ xuống giường, không chút suy nghĩ đi gõ cửa phòng Thẩm Tâm. Vốn tưởng rằng lão già lù lù kia sẽ đánh anh, bởi vì từ sớm lúc phân phòng cho anh thì lão già mang về mặt âm tàn đứng cạnh ngay cửa.

"Đừng mơ tưởng chạm vào con gái ta!" Ông già giờ ra ngón tay giữa hướng anh đứng, chiếc nhẫn hình đầu lâu trên tay giống như đang giờ nanh rít gào. Xem ra cha vợ anh vẫn là bề trên, Tàn Thương Hải quyết định không cùng lão nhân gia đấu võ mồm.

Cửa phòng mở ra, Thẩm Tâm một thân áo ngủ bảo thủ trắng trong thuần khiết, hiển nhiên vẫn chưa đi vào giấc ngủ.

Đột nhiên, Tàn Thương Hải cảm thấy ghê tởm, không biết nên mở miệng như thế nào để yêu cầu cô tối nay thu nhận anh.

"Em mệt sao?" Thẩm Tâm lắc đầu.

"Anh muốn nói chuyện phiếm với em... Anh sẽ thật biết điều." Anh cam đoan nói.

Thắm Tâm sao lại không nhận ra Tần Thương Hải đang đứng ở cửa muốn xin cô tiếp nhận, không nhận được vừa đau lòng vừa tức giận nở nụ cười.

"Vào đi." Cô nghiêng người làm cho anh vào phòng. Cô ngồi trên giường, anh liền an phận ngồi dưới giường, có điểm thù người, thật ra chỉ là muốn làm bạn của cô, cũng không cần phải có ngôn ngữ bổ sung trầm mặc, bởi vì anh cảm giác hai người lúc đó ngay cả trầm mặc cũng làm cho người ta lưu luyến. Nhưng mà anh sợ mất đi lý do muốn làm bạn với cô. Lúc này mới nhớ, có lẽ anh trước sau không nghĩ tới muốn ly hôn, chính là bởi vì ham mê cô làm bạn, cũng không nghĩ lo lắng đi tìm lý do, lo lắng theo đuổi. Anh thật là ích kỷ.

"Em sống rất tốt sao?" Nghĩ nửa ngày, cũng chỉ nghĩ ra câu thoại cũ rích này.

Thắm Tâm mỉm cười, "Tốt lắm, còn anh?" Cô sát nhập để ý anh không nói nhảm tán gẫu nữa, luôn như vậy, cho dù lời của anh không đề lại lạnh tanh, cô cũng có thể cùng anh nói tiếp.

"Anh không tốt! Rất không tốt!" Tần Thương Hải thật là muốn mới như vậy, nhưng chỉ có thể làm bộ phóng khoáng nhún nhún vai, "Cũng được, không có gì đặc biệt", anh nhìn cô, cảm giác tiêu cự trong mắt cô có chút tan rã, tiến sát bên giường hỏi: "Em mệt sao? Nếu mệt anh không muốn miễn cưỡng, hai ta ngày mai lại nói tiếp." Thắm Tâm sững sốt, không biết làm thế nào giải thích cho anh, chỉ có thể lắc đầu, "Em không sao." Tần Thương Hải nhìn cô, đột nhiên nhớ tới cuộc hôn nhân trước đó, cô cái gì cũng không nói phối hợp với anh, mà ngay cả lý do vì sao ly hôn cũng không giải thích. Thật ra đâu cần phải giải thích? Không phải là anh vẫn luôn hi vọng hai người đều có thể theo đuổi tự do sao?

"Thật xin lỗi!" Tần Thương Hải cảm tay cô, "Năm đó muốn ly hôn nhưng anh vẫn cố ý kéo dài, nhưng lại không nghĩ tới tìm em nói chuyện thật rõ ràng." Nên thật sự xin lỗi rất nhiều.

"Không sao, Á thật sự giúp em rất nhiều." Thắm Tâm thầm nói với chính mình.

Tần Thương Hải nheo mắt lại, nhắc tới người cháu này, thù mới hận cũ nhảy lên trong lòng anh!

Không nói tới việc thẳng nhóc thú kia muốn làm bảo mẫu cho anh, nhân lúc anh cùng Thắm Tâm đang bàn chuyện ly hôn, tên nhóc chết tiệt đó thật là nhiệt tình nha! Không chỉ giúp Thắm Tâm tìm luật sư, trấn an người nhà, thậm chí còn giúp Thắm Tâm đòi của anh một số tiền phụng dưỡng - về điểm này cũng coi như bỏ qua, anh bị tên này đòi tiền rất lớn, người ta nói muốn một trăm ngàn còn nó nói không đủ tăng lên hai mươi triệu. Quan trọng là anh nghĩ như thế nào đều cảm thấy Tần Á có động cơ không đơn thuần! Bởi vì thẳng nhóc kia ngay sau đó mang "Trường bồi làm bất lương làm mẫu" cùng người trong nhà đàm phán, cũng thoải mái ly hôn với vợ trước, trước sau chỉ có ba ngày!

"Đúng vậy nha, nó rất nhiệt tình nha! Tần Thương Hải âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

"Khi đó cũng may có nó! Đúng rồi, Á dạo này ra sao? Việc ly hôn kia nó giúp em rất nhiều, em đến bây giờ vẫn còn chưa cảm ơn nó."

"Em không cần cảm ơn nó, nó dạo này tốt lắm, tốt đến mức không thể tốt hơn." Thánh nhân nhà họ Tần đúng là danh bất hư truyền, rõ ràng vì bản thân mà mở ra đường đi, còn làm cái kiểu việc tốt không cần hỏi báo, làm cho người khác đến bây giờ còn đối với nó cảm động đến rơi nước mắt! Hơn nữa điều làm Tần Thương Hải khó chịu là, Thắm Tâm nhắc tới Tần Á đột nhiên giúp cô "Ly hôn", nói như là Tần Á giúp cô có một cuộc sống mới tốt đẹp hơn, anh... anh... anh biết mình không phải là người chồng tốt, nhưng mà điều đó rõ ràng như vậy sao? Anh thật sự đau lòng nha....

"Anh biết sau khi kết hôn vẫn nên là xin lỗi em, hiện tại hỏi em vì sao ly hôn cũng không còn lập trường, nhưng mà anh nghĩ nên nói em biết, anh không phải là Tần Thương Hải trước kia, em cho anh một cơ hội đi, chúng ta lại bắt đầu một lần nữa, có được không?" Đang ngồi đối thành quý, cha mẹ vợ cũng đã quý qua, quý trước vợ có là gì? Anh chính là đàn ông biết tức thời.

Thắm Tâm rũ mắt xuống, "Em..."

"Em nói e đã tha thứ cho anh, không thể đổi ý." Anh lay cô, có vẻ như đang làm nũng.

"Em không có muốn đổi ý, nhưng tha thứ cho anh, cùng anh bắt đầu lại là hai việc khác nhau."

"Làm sao có thể là hai việc khác nhau? Em đã tha thứ cho anh rồi mà!" Đại thiếu gia lại phát tác tính tình ngây thơ.

"Em tha thứ anh, cho nên chúng ta bây giờ là bạn tốt, không phải sao?" Cô mỉm cười.

Vừa thấy cô cười, lòng của đại thiếu gia mềm nhũn, trên đời này chỉ có Thắm Tâm mới có thể nhẹ nhàng như vậy, đem đại thiếu gia anh không dám phát tác tính tình công tử.

"Anh tình nguyện không nhận sự tha thứ của em, em không cần tha thứ cho anh, sau đó anh một bước quý một bước bò lên đây gặp em, em thấy như thế nào?" Đó cũng là người lái taxi dạy anh, "Bằng không bây giờ bụi gai tìm ở đâu? Nếu như tìm không thấy bụi gai, cần người mèo được không? Chỉ là không có độc"

Thắm Tâm nhìn không được bật cười, "Em nói muốn tha thứ cho anh, chính là tha thứ thôi, bắt quạ anh cũng không làm sai chuyện gì." Ngoại trừ kì tân hôn cùng với thời gian anh học bên ngoài, sau cuộc hôn nhân năm năm, anh đối xử với cô cô cũng tốt, có lẽ so sánh với các cặp vợ chồng bình thường không có khác. Có lẽ vì ở chung ít mà xa nhau thì nhiều. Bọn họ không có thời gian phát sinh xung đột, phát sinh tranh chấp, giờ nghĩ lại thời gian năm năm ở bên anh, phần lớn là vui cười hạnh phúc. Một khi đã như vậy, còn phải tha thứ điều gì? Nhưng mà anh không quan tâm cô!

"Em biết không? Lúc em nói muôn ly hôn, anh mới phát hiện anh không nghĩ tới việc ly hôn, anh cũng không biết không đúng chỗ nào, nói không chừng là toàn thân cao thấp tất cả tế bào đều không đúng, anh chỉ cảm thấy ở trường đào đối với em tốt hơn chỗ anh, còn nữa anh nghĩ em không muốn anh chạm vào em, không phải sao? Anh rất muốn đó! Nhưng lại sợ nếu như một ngày nào đó em gặp được người trong lòng, em không có biện pháp theo đuổi tình yêu chân chính, anh cũng không tiện nghĩ mang em trở thành công cụ phát tiết dục vọng..." Nói đến khúc sau, Tần Thương Hải trầm mặc. Mười năm hôn nhân, anh chỉ có thể tìm cho chính mình nhiều đó lý do? "Chúng ta kết hôn quá sớm, anh cũng hiểu chúng ta bỏ qua nhiều giai đoạn, nhưng mà em hãy cho anh thêm một cơ hội, một lần thôi là tốt rồi!"

Thẩm Tâm không biết nên trả lời anh như thế nào, "Tại sao đột nhiên..." Cô không rõ nha.

"Không phải đột nhiên, anh trong năm năm đều nghĩ đến chuyện này, chính là thời gian trước khi bị thương, anh bỗng nhiên nghĩ, lại cứ kéo dài, ai biết được lần sau anh còn có may mắn tình lại?" Đương nhiên, đâu bị đụng mạnh, có lẽ là một chuyện tốt, suy nghĩ cũng sáng suốt hơn?

"Đừng nói lung tung."

"Anh cam đoan sẽ làm người chồng tốt....Không! Là một người chồng hoàn hảo!" Là người chồng siêu cấp tốt! Cố gắng đạt tới "Một nghìn lẻ một điều kiện trở thành chồng của Thẩm Tâm" mà năm đó anh soạn ra.

"Thật ra anh cũng rất tốt!"

"Không chỉ thế, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, tuyệt đối không bỏ đi, còn có... Anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em." Đương nhiên cũng sẽ làm cho em thực hạnh phúc!

Thẩm Tâm vừa cười, cô không phát hiện, thật ra số lần cô cười đêm nay nhiều hơn ngày thường gấp vài lần. "Thật ra vài năm kia em vẫn rất hạnh phúc." Chỉ là có cô đơn thôi.

"Không phải cái loại này.... Khụ! Anh nói là hạnh phúc hơn trước kia gấp vạn lần." Anh bắt lấy tay cô, vừa cầm vừa hôn lòng bàn tay, "Được không? Tâm Tâm..."

"Cho em suy nghĩ vài ngày." Lòng lại bị đảo loạn, ngay cả điều mình muốn làm cô cũng không rõ lắm, bản thân là muốn mình vui vẻ nhiều một chút, hoặc xúc động nhiều một chút? Hy vọng nhiều năm như vậy luôn mát mát, nay cái gì cũng không cầu, lại ngược lại lên trước mắt cô. Anh có biết hay không, thật ra có anh làm bạn, đã là một giấc mộng. Cô không dám yêu cầu nhiều. Còn muốn? Tần Thương Hải tiếp tục tiến sát cô, quý gối giữa hai chân cô, Thẩm Tâm lập tức nổi lên một vàng hồng ngay má, Tần Thương Hải nhìn người trong lòng, giữa hai chân dâng lên một trận cuồng nhiệt xôn xao.

Trước kia anh nghĩ nhiều lắm, tình nguyện mình bị chết đuối vì nước miếng, bị dục hỏa đốt cháy, cũng muốn làm Liễu Hạ Huệ. Hiện tại anh quyết định không cần nghĩ! Vì nắm chặt người phụ nữ anh yêu, đương nhiên anh muốn ăn trước nói sau. Anh bò lên giường, lúc Thẩm Tâm không kịp phản ứng, anh hôn môi cô. Anh dễ tiện, vô sỉ, nhưng anh cam tâm tình nguyện dễ tiện vô sỉ! Anh leo lên giường, dễ dàng đem Thẩm Tâm ôm vào trong ngực, dùng nhiệt tình sở hữu cùng kỹ xảo hôn cô. Rõ ràng đã kết hôn mười năm, cô không có kinh nghiệm làm anh thương tiếc.

"Tâm Tâm, để cho anh yêu em, được không?" Yêu cả đời, anh tuyệt đối không rời đi.

Thẩm Tâm nhìn mặt anh gần trong gang tấc, anh có biết rằng thật ra đến giờ phút này, cô mới có thể nhìn anh rõ ràng? Cô lưu luyến bộ dáng anh! Mê mẩn mi anh, anh mắt của anh, mũi anh.... Thứ cô từng sở hữu bây giờ mới thấy rõ ràng tất cả. Cô không mở miệng, Tần Thương Hải cũng không khách khí, một tay sớm sờ ngực lên áo ngủ, cảm giác nơi đây đã làm cho anh thờ dài một trận, bụng dưới dục hỏa càng kịch liệt. Từng nghĩ đến năm đó tuổi còn nhỏ lông bông, giờ phút này mới biết cũng không phải là tự nhiên, anh vẫn đang nghĩ âu yếm toàn thân cô, hôn mỗi tác thân thể cô. Bàn tay anh xoa bóp nơi nở nang đầy đặn, nhẹ nhàng xoa bóp, không được quá nóng vội, làm tổn thương nhị hoa mềm mại.

Thẩm Tâm toàn thân ửng hồng, tức sắc khả com, ngay cả môi anh đào cũng giống như đang nặn ra mật ngọt, làm cho người ta muốn cắn một ngụm. Anh cũng tham lam xem bộ dáng đỏ bừng, một tay kia đã sớm cởi bỏ quần áo của cô, tuy rằng áo ngủ là hình thức bảo thủ, nhưng bên trong không mặc gì, trong chiếc lát thân thể trần trụi mềm mại đã lồ lộ trước mặt anh.

"Thương..." Cô đột nhiên hoàn hồn, nghĩ che lại.

"Hừ, nhìn anh, à?" Tần Thương Hải cười áo, lộ ra cơ thể cường tráng trên thân, Thẩm Tâm cơ hồ chưa từng xem qua thân thể khỏa thân của anh - Anh đáng chết! Vén vén hai lần nhớ lại đều chỉ có cô giống như nô tì mặc cho anh đùa giỡn.

Tần Thương Hải thấy khuôn mặt cô nóng đỏ, đau lòng lại thương tâm, cầm tay nhỏ bé của cô dán trước ngực anh, cúi đầu bên tai cô khẽ hôn, nỉ non nói: "Từ nay về sau, là anh lấy lòng em, em có thể chạm vào anh, tùy tâm trạng em, được không?" Anh nói mỗi câu, liền hôn vành tai nhỏ ngon miệng.

"Em sẽ không...." Cô run run, da thịt tuyết trắng nổi lên từng dấu màu hồng.

"Từ từ sẽ đến." Một lần chỉ cần tiến bộ một chút, như vậy anh sẽ có càng nhiều thời gian thuyết phục cô.

Tần Thương Hải hai tay nâng niu đôi tuyết nhũ, chúng nó rất hoàn mỹ, hai gò tuyết trắng nở rộ hai đóa mai hồng, anh ngồi chồm hổm, thông thả và kiên nhẫn matxa hai bên ngực cô. Xoa lấy! Mới bắt đầu đùa bỡn mà đã bắt đầu đứng thẳng, vương lên ngạo nghễ.

"Ừ..." Thẩm Tâm quý hai gối, chỉ có thể đỡ lấy hai bả vai dày rộng của Tần Thương Hải, cho đến khi anh đến gần, chớp mũi nhẹ nhàng chạm vào một bên ngực, hơi thở ấm áp thổi vào người cô vừa ngứa vừa thoải mái, nhìn không được khẽ cười, muốn tránh lại tránh không được.

Phản ứng của cô thật đáng yêu! Vì sao anh lại lãng phí thời gian mười năm? Vì sao anh chưa từng nghĩ tới cứ như vậy thật tâm yêu thương cô, làm cho cô hiểu được giữa nam nhân và nữ nhân có tình yêu, còn có quá trình đẹp như vậy? Ngực anh phát đau, quyết tâm từ nay về sau cho cô càng nhiều.

"Tâm Tâm, em đẹp như một nữ thần, em biết không?" Anh hôn hai bên ngực cô, giống như tín đồ thành kính thờ phụng nữ thần, tiếp theo mới ngậm một viên tròn trịa, hút một cách vội vàng, đầu lưỡi lại dịu dàng âu yếm.

Anh bắt đầu động thủ cởi quần nhỏ của cô, quần trắng tuốt đến giữa đùi, hai tay anh nhịn không được xoa nơi mông mềm mại, một chút lại một chút, mới chậm rãi hướng tới nơi tư mật kia.

Anh thăm dò làm cho Thẩm Tâm thở gấp, không khống chế được run run. Nơi nhỏ kia vẫn mãi cảm như cũ, anh dịu dàng ở nơi rừng rậm vuốt ve, mật yêu lập tức ướt đầm tay anh.

"A....." Thẩm Tâm không nhịn được theo động tác tay anh vặn eo.

Luyến tiếc quá nhanh, lại khó có thể đề nén, cô luôn thỏa mãn cảm giác ưu việt của giống đực, làm cho người ta càng muốn yêu thương cô nhiều hơn, hoặc là khi dễ cô? Bất quá ít nhất không phải đêm nay, anh chậm rãi đưa một ngón tay thăm dò, môi và lưỡi không ngừng trêu chọc nơi đầu ngực nhạy cảm.

Thần Tân chỉ có thể ôm bờ vai anh, giống như con mèo nhỏ nức nở, "Thương..... cho em...."

"Em quá chật, hiện tại anh đi vào em sẽ không chịu nổi." Anh hôn cô, lại đem cô ôm vào lòng, làm cho cô ngồi trong ngực anh, cái mông đặt trên vật nam tính đang trường đau, "Lập tức dễ chịu, à?" Anh cời đi quần nhỏ của cô, làm cho hai chân mở rộng ra, đầu gối chân phải thậm chí tựa vào đầu gối anh, chân trái bị tay anh gạt bung ra, mà cô dựa vào anh, mặc cho tay phải anh đùa giỡn nơi tư mật.

"Tâm Tâm...." Anh càng không ngừng kêu cô, nhẹ nhàng lật thân thể cô, cúi đầu tiếp tục hôn đầu vú ẩm ướt đỏ tươi, ngón tay thứ hai cũng chen vào.

Thẩm Tâm nức nở, không thể nhẫn nại thêm được nữa.

"Thương....." Cô bắt lực vặn vẹo cái mông, không khác gì đang tra tấn người đàn ông kia.

"Trời ạ.... Em sẽ giết anh....." Tần Thương Hải gần như là run run ngăn nơi quần nhỏ, "Nhịn thêm một chút nữa, được không? Anh sợ làm em bị thương...." Anh tiếp tục đưa ngón tay thứ ba vào trêu đùa nơi tư mật,

"Em không sợ.... Anh cho em đi....." Cô bất chấp tất cả, lớn mật yêu cầu, "Đoạt lấy em, em muốn tàn bộ....." Cô bắt đầu nức nở, hai chân gần như mất đi khí lực. Nước mắt Thẩm Tâm rơi ra làm ta đi tía lý trí cuối cùng. Tần Thương Hải gầm nhẹ một tiếng, ôm lấy cô, đem cột lửa dâng trào chống đỡ nơi hoa huyết, tiếp theo là mạnh mẽ hung hăng đâm xuyên qua.

"A....." trong giây phút cô đạt đến cao trào.

Vật nam tính của Tần Thương Hải vẫn đang tảo bạo rống giận.

"Trời ạ..... Em thật sự quá nhanh....." Anh sắp điên rồi, không cách nào tư quyết lại thăng tiến rồi rút ra, càng lúc càng nhanh, động tác càng ngày càng mãnh liệt, hoa huyết chặt chội mềm mại bào nuốt anh, buộc anh điên cuồng.

"Uhm....." Cường dã luật động, làm cho hoa huyết đã đạt cao trào một lần lại run rẩy, một luồng sóng khoái cảm lại bắt đầu đánh về phía cô.

"Ừ.....Thương....." Cọ âu yếm ôm lấy người đàn ông, không còn cần lực che giấu tình yêu chưa bào giờ giảm,

"Yêu anh..... Toàn bộ cho anh....." Cô cố gắng, lấy khát vọng nóng bỏng đáp lại anh.

Lời yêu của cô làm ngực anh đau đớn, giống như nhớ tới mười năm trước bọn họ nên có một đêm tân hôn triền miên ngọt ngào.

Cô luôn cho anh hết thấy, mà anh ở đâu? Những năm ấy anh cho cô được gì?

"Chúng ta cùng nhau, lần này. Chúng ta cùng nhau." Cao trào tiến đến một khắc kia, anh hôn cô.

Sau này, anh sẽ cho cô tất cả những gì anh có, toàn bộ, hết thấy.....

"Bảo bối nhà mình thật là có tấm lòng từ bi." Ở trên bàn ăn bữa sáng, Leo hừ lạnh, đối với cái người đang chuẩn bị bữa sáng món "Nam dong" nói: "Ta đây nghĩ ai đó nên biết, thứ không phải là nhận, cho nên bây giờ ai đó đang ở nhà hai vợ chồng ta là người ngoài nha." Dứt lời, một hơi ăn hết "nam dong" vừa bung lên trên bàn. Này, lão già đã đủ chưa? Anh phải làm cho Tâm Tâm và mẹ vợ ăn sao?

"Ai là vợ ông hả? Đừng kêu loạn nha." Vừa ăn bữa sáng vừa xem báo, Thẩm Tinh đưa mắt liếc Leo một cái, người nào đó đang mang khí thế ác bá nháy mắt sợ hãi lấy lòng Từ Hi Thái Hậu.

"Tinh Tinh, không phải đêm qua em kêu anh....."

"Câm miệng."

Tần Thương Hải tức thời quay đầu đi, kìm nén ý cười.

Thật là! Mẹ vợ đồ mặt! Khó trách tôi hôm qua anh cùng Tâm Tâm ôm nhau ngủ đến bình minh, thì ra ôn lại chuyện cũ không chỉ có hai người trẻ tuổi bọn họ! Là nói lão già và mẹ vợ hai người cộng lại cũng trên trăm tuổi! "Công cụ" sẽ còn sử dụng được sao? Phốc phốc phốc. Không thể cười không thể cười!

Bên kia bàn ăn, Thẩm Tâm hiển nhiên tinh thần không tốt lắm.

"Bảo bối, làm sao vậy?" Leo tinh mắt chú ý tới, "Có phải đêm qua ngủ không ngon không?" Dứt lời, ngoại tình nhân ánh mắt sắc bén giống như giết người quét về phía Tần Thương Hải: "Người tên chết tiệt này dám làm gì bảo bối nhà ta?"

Thẩm Tâm vội vàng ngồi thẳng dậy, "Không có nha, con ngủ rất ngon." Từ trước đến nay cô không biết nói dối, lỗ tai và cổ đều đỏ lên, làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của Leo?

"Không có?" Trong kẽ răng anh nặn ra câu này, bộp, vỗ bàn một tiếng đứng lên, "Người....."

"Ngồi xuống." Thẩm Tinh nhẹ giọng nói.

Phanh. Thiên vương Rock n Roll không cam lòng dính móng vào ghế, chỉ có thể trừng mắt to nhỏ cùng Tần Thương Hải.

"Thương Hải, con theo ta lên lầu," Thẩm Tinh buông báo và dao nĩa, "Ta có lời muốn nói với con."

"Mẹ vợ ăn no rồi sao?" Anh lập tức ân cần đứng lên giúp một tay dịch chuyển cái ghế, cử chỉ này đương nhiên thu được hai quả cầu rực lửa từ Leo tiên sinh.

Két! Lão tử ta dùng niệm lực đánh chết mi! Đạp chết mi! Trừng chết mi!

"Ăn no rồi! Tay nghề của con quả không tồi."

Ha ha ha ha. Tần Thương Hải nhìn về phía lão già bị bỏ quên này giờ.

Mẹ vợ khen ta nha! Ông ở đó đỏ mặt gan tỵ đi! Oa ha ha ha.....

"Không có gì, trước kia ở cùng một chỗ với Tâm Tâm thì thỉnh thoảng hai đứa con trao đổi công việc, cô ấy rửa chén, con nấu cơm, nhưng mà chỉ có thể coi là ăn được." Đi theo mẹ vợ rời khỏi phòng ăn, anh rất nhanh hôn hai má Thẩm Tâm, "Chờ anh trở lại!" chụt, lại thêm một cái.

"FUCK! Tên nhóc thôi tha có dám thì đợi lát nữa trong sân đấu một mình!" Làm cho anh nhìn thấy một ánh mắt nóng nảy đầy uy lực.

"Được thôi! Bất quá con muốn tiếp mẹ vợ thân yêu trước. Lão già, từ từ ăn! Coi chừng nghẹn nha!" Oa ha ha ha

"Ăn bánh mì đi, con đã quét pho mai mà chú thích nhất." Thẩm tâm thấy ba đang phát điên, đem bánh mì đã nướng xong chưa anh.

"Bảo bối, chỉ có con tốt với ba....." Vẫn là con gái tốt nhất, về mặt Leo đau thương.

Dẫn Tần Thương Hải lên lầu hai, Thẩm tinh dẫn anh đi tới phòng thờ Quan Âm, ở trên đệm quỳ ngồi xuống, cảm hưởng về phía tấm đệm kia. "Ngồi đi."

"Mẹ tìm con có việc?"

Trực tiếp gọi mẹ? Thật là có đủ nịnh bợ. "Là ta muốn kể cho con chuyện của Tâm nhi." Tần Thương Hải cũng đoán được mẹ vợ muốn nói chuyện về Thẩm Tâm, biến sắc, "Mời mẹ nói."

"Đầu tiên, con có biết Thẩm Tâm có khối u não, đã từng mổ sao?" Tần Thương Hải biến sắc, "Cô ấy không nói với con..."

"Phải không? Nhưng mà con nên biết sớm hay muộn gì khối u não kia đề lên dây thần kinh thị giác, sau khi phẫu thuật một phần dây thần kinh thị giác đã bị tổn thương, hiện tại thị lực vô cùng yếu."

"Mẹ nói là, Tâm Tâm có thể bị mù....." Ngực anh như bị bóp chặt, gần như không thể thở.

Khó trách tiêu cự tầm mắt của Tâm Tâm có chút rời rạc, cô căn bản là không thấy rõ! Mà anh tràn đầy chờ mong cho cô thấy bức tranh anh vì cô mà vẽ, mà anh đối với cô tình ngộ và thổ lộ, tất cả cô đều nhìn không tới.....

"Là hiện tại không phải mù, chính là hiện tại đọc sách và xem tivi cũng không thể làm, bình thường Donna và mẹ sẽ đọc sách cho nó nghe." Leo lại thích hát cho con gái bảo bối nghe.

"Sau này con cũng sẽ đọc sách cho cô ấy nghe," Về phần ca hát..... Ách, thiên tài trời cho như anh, chỉ có cái khuyết điểm nhỏ xíu, chính là giọng hát không hoàn hảo, điều này Thẩm Tâm đã sớm biết.

"Nếu như con cuối cùng muốn rời đi, mẹ đây khuyên con đừng cố gắng làm gì, mẹ không muốn Thẩm Tâm ý lại vào con, con lại bỏ nó mà đi."

"Con sẽ không rời đi, cho dù Tâm Tâm..... Cho dù lão già kia đuổi con, con cũng không đi!" Sinh mệnh của anh so sánh với con gián, lực ý chí có thể so sánh với sắt đá, bằng không có thể nhẫn nhịn nhiều năm như vậy không chạm vào Thẩm Tâm?

"Nói thật dễ dàng." Thẩm Tinh cười nhẹ nói.

"Con biết, cho nên con sẽ làm cho mọi người thấy. Mẹ, mọi người khả năng không thích, nhưng sau khi cùng Thẩm Tâm ly hôn con cũng không có sửa đổi người thừa kế bảo hiểm, cho tới bây giờ tất cả vẫn thuộc về cô ấy." Thẩm Tinh nhún mày. Đúng á, tên nhóc thối này luôn luôn cho con gái cô những điều tốt nhất, vật chất hưởng thụ nhiều nhất, nhưng chưa bao giờ quan tâm con bé, còn chưa phải là một tên khốn kiếp! Ai thêm tài sản của nó kia chứ? Cô và Leo kiếm tiền so với hắn không ít hơn, về sau toàn bộ đều giao cho con gái, con gái cô còn là một phú bà nhỏ nha.

"Còn có, hai người hôm qua ngủ cùng nhau đúng không? Có dùng đồ phòng hộ sao?" Cô thẳng thắn hỏi.

Hai má Tàn Thương Hải đỏ lên, "Không có, nhưng mà nếu có tiểu hài tử con cũng rất vui đó....." Con của anh và Thẩm Tâm, nghĩ đến liền mở cò trong bụng.

Tốt nhất là con gái nhu thuận giống Tâm Tâm.

Tàn Thương Hải còn đang giống như một tên ngốc, bay bổng, say sưa nghĩ đến con gái của hai người họ, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận sống, Thẩm Tinh háng giọng, kéo anh quay trở về thực tế.

"Mẹ chỉ nhắc nhở con, kế tiếp chính là vấn đề chính." Thẩm Tinh dừng một chút, giống như tự trấn an bản thân, "Con biết ta cùng với cha mẹ đã từng giao hẹn, Thẩm Tâm tròn mười tuổi, mẹ phải trở về Mỹ, chuẩn bị tiến vào đội chữa bệnh xuyên quốc gia."

"Tâm Tâm có kể qua với con."

"Thật ra lúc ấy mẹ mới mười bảy tuổi, giận dữ nói muốn qua về Đài Loan hạ sinh Thẩm Tâm, bằng chứng của sự ngỗ nghịch không chịu thua ai, nói thật ra năm đó mẹ không biết phải làm mẹ như thế nào, chính là lời nói đã nói ra mẹ lại quá cứng đầu, không thể làm gì hơn là ôm bụng quay về Đài Loan."

"Mẹ vẫn không phải là một người mẹ tốt, đến khi Thẩm Tâm năm tuổi mẹ vẫn không có cách nào có thể thích ứng. Mẹ nhớ rõ một lần, Tâm nhi phá hủy một bản thảo mẹ phải mang cho khách hàng, vẫn bám dính lấy mẹ, khi đó nó mới năm tuổi, đâu biết được cái gì đâu? Nó chỉ biết là người mẹ này chưa bao giờ quan tâm chăm sóc nó, chỉ có làm việc....." Tiếng nói Thẩm Tinh có chút khàn khàn, cười khổ nói: "Đó là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng mẹ động thủ đánh nó, mặt nhỏ bị mẹ đánh sưng lên, ngã ngồi trên mặt đất, cũng không dám khóc....." Một cái tát kia liên đánh vào hình tượng người mẹ thất bại trong lòng cô, đến bây giờ vẫn không quên được, bởi vì vận mệnh cho bọn họ thời gian quá ít. Cô xem gương mặt nhỏ nhắn tràn ngập bất lực cùng kinh hãi của con gái, lại nhìn bộ dáng chính mình chật vật không không chế được, năm năm áp lực khiến cho cô sụp đổ, làm cho cô chật vật, nhưng con gái cô đâu? Bảo bối duy nhất của cô, vẫn nhẫn nại..... Cô rút cuộc không nhận được ôm con gái khóc rống lên.

"Con biết không?" Nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt, Thẩm Tinh sần sùi cười nói: "Khi đó Tâm Nhi còn an ủi mẹ! Mặt của nó bị mẹ đánh sưng hết một bên....."

Thật ra cô không có chuẩn bị tâm lý phải làm mẹ, không biết phải làm một người mẹ tốt như thế nào, mới mười bảy tuổi! Ở tuổi này các cô gái làm cái gì? Cô tùy hứng giận dữ với người nhà, chưa từng nghĩ bản thân lấy một sinh mệnh nhỏ ra hòn dử. Mãi cho đến lần đó, cô mới bắt đầu học làm một người mẹ.

"Mẹ không biết là đã quá trễ, chờ khi mẹ phát hiện ra thì mới biết được Tâm Nhi trầm lặng hơn so với các bạn nhỏ khác." Nhưng nó cũng là một đứa bé ngoan ngoãn. "Mẹ rút cuộc hiểu được cách yêu con gái mình - không, mẹ rút cuộc phát hiện ra mẹ sinh ra một phần máu thịt, kỳ thật máu của nó thịt của nó đều ở trong lòng mẹ." Cô cố gắng học tập cách làm một người mẹ, Thẩm Tâm cũng dần dần cười trở lại, Thẩm Tinh bắt đầu có cảm giác cuộc sống không hề gian nan, bởi vì có con gái! Ngày khổ cực, hai mẹ con cũng rất hạnh phúc. Chính là thời gian quá vô tình, đảo mắt Thẩm Tâm đã gần mười tuổi, cuối năm cô phải thực hiện ước định.

"Mẹ quyết định kéo dài thời gian, mang Thẩm Tâm chuyển nhà. Con biết không? Khi đó Tâm Nhi có một bạn nhỏ tốt tên là Tiểu Huệ, con bé so với chị em còn thân hơn, tình cảm hai đứa nhỏ tốt đến mức người lớn như mẹ đây còn cảm thấy ghen tị."

Mười tuổi năm ấy, Thẩm Tâm chỉ có thể cùng bằng hữu tốt nhất nói tạm biệt.

Hai mẹ con không ngừng chuyển nhà, hai đứa bé vốn là giao hẹn giữ liên lạc với nhau, cuối cùng do chuyển nhà quá nhiều lần đã mất liên lạc. Ba năm qua đi, Thẩm Tâm không có bạn bè, vào lúc sắp hòa đồng với bạn học mới thì lại phải chia lìa. Thẩm Tâm và mẹ đã nhiều lần cãi nhau kịch liệt, nhưng cô phát hiện mỗi đêm mẹ đều vụng trộm ôm cô rơi nước mắt. Mất đi bạn bè thì cũng không sao, chỉ cần mẹ ở bên cạnh cô thì tốt rồi. Thẩm Tâm khi đó đã nói như vậy.

"Bất quá vẫn không có cách nào." Thẩm Tinh nhún vai, "Ba năm sau, mẹ bị nhà họ Thẩm tìm được, hơn nữa mẹ lo lắng cùng Tâm Nhi chuyển đi chuyển lại cũng không phải là biện pháp tốt, cho nên vẫn là cùng người nhà thỏa hiệp. Khoảng thời gian mẹ cùng Thẩm Tâm ở Đài Loan không tính là quá dư dả, trước khi đi Mỹ, mẹ mang con bé đi chơi công viên, đi dạo phố mua con rối tay mà con bé thích nhất và văn cụ...." Tiểu Thẩm Tâm chơi thật vui vẻ, nghĩ đến, chỉ cần có vậy, mẹ không cần đi làm vất vả, không cần vì mua quần áo đẹp cho cô mà mấy ngày liền phải ăn mì gói. Thật ra cô không muốn mặc quần áo đẹp, cô muốn cùng mẹ ăn cơm với thịt, ăn quán ven đường, ăn các loại đồ ăn vặt Đài Loan.

"Mẹ không biết mở miệng nói muốn rời khỏi con bé như thế nào, nhưng mẹ phát hiện con bé đã sớm biết, ở sân bay nó cười nói tạm biệt với mẹ." Cô gái

mười ba tuổi vốn nhạy cảm, con gái luôn ở trong lòng người mẹ, lặng lẽ khóc đỏ mắt cũng không muốn để cô thấy. Muốn cho người mà cô thương yêu nhất biết, cô vẫn tốt. Khi đó trong lòng đau đớn bao nhiêu, bây giờ cũng vậy.

"Thương Hải, mẹ muốn nói cho con biết," Thẩm Tinh khôi phục lại thần thái, xem ra con người lúc đau khổ quá nhiều, lòng càng ngày càng quyết đoán. "Không phải Thẩm Tâm lựa chọn dễ dàng tha thứ cho con, mà bởi vì, người mà con bé có thể nắm chặt trong tay không nhiều lắm, con đã hiểu chưa?"

Khi xuống lầu, Tần Thương Hải có vẻ hoảng hốt.

Người mà cô có thể giữ chặt trong tay không nhiều lắm. Bao gồm người đàn ông duy nhất cô yêu trong đời, mà cô dùng cái gì để bao dung anh, năm đó cô có bao nhiêu đơn thuần yêu mến anh, Tần Thương Hải hơn ai khác hiểu rõ điều này. Tần Thương Hải đi vào phòng khách, mới phát hiện Thẩm Tâm đang ngồi trên ghế sofa, hình như đang làm thủ công, đó là một trong những hứng thú cô dùng để giết thời gian, nhưng mà làm đến một nửa liền ngủ. Anh phải nhẹ nhàng đến gần, sau đó nghiêng người tính ôm cô về phòng ngủ.

Thẩm tâm bỗng nhiên bừng tỉnh, "Thương."

"Anh ở đây." Anh lại ngồi xuống bên cạnh cô, đem cô ôm vào lòng, "Sao lại ngủ? Ngày hôm qua thực sự mệt như vậy sao?"

"Uhm, không phải..." Cô xê dịch thân mình trong lòng ngực anh, điều chỉnh thành tư thế thoải mái, lỗ tai dán vào ngực anh, "Hôm qua em rất vui, sẽ không ngủ..." Cô bé ngốc. Lại ngốc đến mức làm cho lòng anh lại đau! Anh hôn cô, cười nói: "Vui về cái gì?"

"Bởi vì..." Bởi vì anh ở bên cạnh cô nha! Thật ra là cô sợ hãi, sợ hãi lúc tỉnh dậy, sẽ phát hiện ra bản thân đang nằm mơ. Vốn tưởng rằng chính mình đã không còn ước vọng gì, thật ra vẫn có lòng tham. Cô sợ hãi hạnh phúc trước mặt là một giấc mơ, một quá khứ vốn ẩn sâu trong cô, mà cô hiện tại đang ở trong mộng đẹp. Hiện tại như thế nào? Cô có thể dũng cảm nói ra điều cô mong muốn không? Có thể nói ra nỗi lo của cô không?

"Nói cho anh biết, em đang nghĩ gì, được không?" Tần Thương Hải đột nhiên hiểu được, nếu cô nói không nên lời, anh phải dẫn dắt cho cô nói ra.

Ở sân bay, cô bé nhỏ lén lút khóc vì phải xa mẹ, có lúc lại im lặng nhẫn nại làm người bạn nhỏ bên cạnh mẹ.... Tha thứ cho anh vì tình yêu đến quá muộn, anh nên sớm làm người duy nhất để cô dựa vào làm nũng, có thể thất thường dựa vào, lại phải trải qua nhiều năm mới lĩnh ngộ được.

"Em... Em sợ khi em tỉnh lại, anh đã biến mất." Đây có phải rất ngốc không? "Em không có ý trách anh, em chỉ nói..."

"Anh biết." Tần Thương Hải ôm chặt cô, làm cho Thẩm Tâm gối lên ngực anh, không làm cho cô phát hiện ra nước mắt khóe mắt anh, "Anh cũng thường mơ như vậy, mơ thấy em, nhưng khi tỉnh lại phát hiện chỉ có mình anh." Anh cúi đầu xuống hôn cô, "Anh hát ru cho em nghe, được không? Hơn nữa anh cam đoan, khi em tỉnh lại nhất định sẽ thấy anh." Đầu Thẩm Tâm gật gật, ở trong ngực anh cười trộm. Anh hát.... Cười đã.

"Được." Nhưng, Cô rất nhớ giọng hát không theo âm điệu kia - trước kia có đại thiếu gia, rất thích vừa tắm vừa hát, tuy rằng hát rất khó nghe.

Tần Thương Hải nhẹ nhàng cất tiếng, hát bài "Close to you". Giỏi văn giỏi võ, cảm kỳ thi hạo không làm khó được đại thiếu gia, nhưng tiếng hát lại giống như tiếng xe tải chạy rất khó nghe. Nhưng không sao, cô gái nhỏ trong ngực lại nở nụ cười, cười đến ngọt ngào, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Tình yêu của anh, không phải là quá trẻ chứ? Cầu mong ông trời cho bọn họ hạnh phúc đến năm mười hoặc sáu mươi năm, cho đến khi tóc hai người đã bạc phơ, đến lúc đó ngày ngày anh vẫn nói chuyện xưa bên tai cô, hát tình ca, làm cho anh cả đời đều có thể bảo vệ cô, hồi báo cô càng nhiều tình yêu.

Từ bên ngoài vừa trở về, Leo nghe được âm thanh dù đã cố gắng đè thấp âm lượng, tiếng ca khó nghe như cũ, muốn đi vào kháng nghị, tên nhóc thối đó dùng âm thanh đáng sợ như vậy tra tấn con gái nhỏ bảo bối của anh, đáng đánh đòn! Kết quả lão già vừa mới bước vào phòng khách, chủ nhân của tiếng hát không ngừng, ngón trỏ để trên môi, chỉ tay vào thân hình bé nhỏ đang ngủ trong ngực mình. Oa a... Một siêu sao của thế hệ, một thiên vương Rock n roll, giọng hát làm điên đảo hàng ngàn người mê nhạc, con gái bảo bối với tiếng hát của anh chưa từng có vũ qua, mà tên nhóc thối này còn là âm si nha! Về mặt Leo khiếp sợ không thể tin.

Thẩm Tinh vừa xuống lầu hiểu nỗi buồn trong lòng Leo, cố ý nén cười, đồng tình vỗ vỗ vai người cha đang bị thương này.

Tần Thương Hải mở văn phòng chuyên thiết kế, có việc làm là thứ nhất, kiếm tiền chỉ là phụ, chủ yếu là ở bên cạnh Thẩm Tâm, anh luôn có điểm muốn tiến tới tâm tư.

Ở phía bên Mỹ, cha mẹ chỉ cần anh ba tháng về nhà ở một tuần. Dù sao Leo và nhà họ Tần đều có phi cơ riêng, còn có anh muốn lúc nào cũng ở bên bảo vệ vợ yêu, "tái hôn" là hình thái để khẳng định.

Nhưng mà gần đây Tâm Tâm rất kén ăn, làm cho anh rất lo lắng. Anh cố gắng nghiên cứu sách dạy nấu ăn, vợ thân ái lại hoàn toàn không cổ động.

Cho đến một buổi chiều, mẹ vợ tuyên bố anh sắp làm ba. Oanh! Tiếng nổ trong lòng anh so với tiếng pháo ngày quốc khánh còn to hơn gấp vạn lần. Anh được làm ba! Anh được làm ba! Tần Thương Hải giống như đứa ngốc, về mặt cười hạnh phúc đến đáng đánh đòn, miệng hát không nghe rõ bài, bắt đầu nghiên cứu sách dạy nấu ăn cho phụ nữ có thai. Nhất định là con gái, anh có dự cảm! Đây là Phật Tổ phù hộ, làm cho anh có được thêm một tâm can tiểu bảo bối, đại bảo bối của anh là Tâm Tâm, tiểu bảo bối là con gái anh, anh thật muốn đem hai người nâng trong lòng bàn tay, ôm vào trong ngực, vì hai người che mưa gió. Con gái anh nhất định sẽ giống Tâm Tâm, vừa dịu dàng vừa đáng yêu, xinh đẹp lại hiền hậu, đoan trang lại mê người, giống như Thẩm Tâm năm đó, xinh đẹp duyên dáng yêu kiều, làm cho người gặp đều thích, sau đó.....

Tần Thương Hải đột nhiên dừng động tác, hí mắt lạnh lùng. Sau đó, tiểu bảo bối của anh cũng giống như Tâm Tâm dễ bị lừa, mới có thể gặp phải sắc lang, nhìn lên quần nhỏ của cô, còn đối với cô sờ đông sờ tây, còn chưa trưởng thành đã bị người khác lừa ăn mất! Rống a a a a a Tên nhóc thối nào dám đụng vào con gái bảo bối của anh, anh sẽ đem người đó băm ra thả xuống Thái Bình Dương cho cá mập ăn! Toàn bộ xương cốt anh vứt xuống bồn cầu xả nước cho rớt xuống hố phân nha!

Tần Thương Hải đem thớt gỗ biến thành cái tên dám dụ dỗ còn gái anh, ra sức chém, dùng sức chặt, mất một lúc lâu sau mới sừng sốt.

Đúng như vậy! Con gái anh là báu vật trong tay, còn năm đó? Con gái của Leo không phải là báu vật sao? Đơn giản là mẹ vợ và nhà họ Thẩm có ân oán, Leo từ đầu đến cuối không biết gì, không biết mình có con gái, không có cơ hội biết được đau lòng vì con gái bảo bối, chờ lúc anh biết được, con gái sớm đã ly hôn, nhiều năm qua bị ức hiếp, làm cha lại hoàn toàn không biết chuyện, cũng không bảo vệ được con. Làm thế nào Leo có thể nhìn anh một cách thuận mắt? Nếu là anh, đời này đừng nghĩ đến việc tha thứ cho người đã làm con gái anh phải chịu khổ! Huống chi, anh không chỉ ức hiếp Tâm Tâm, còn phụ lòng cô mười năm! Nếu đổi lại là anh, loại đàn ông này anh đã sớm muốn sát thủ giết chết, còn muốn khiêng thi thể về mà giầy xéo cho hả giận!

Tần Thương Hải phá lệ chủ động tìm tới Leo, "Mời đánh." Leo đang trong thời gian cai thuốc, miệng ngậm thuốc giả rơi xuống mặt đất, nhìn anh ngây ngốc.

"Con thật xin lỗi Tâm Tâm, con đáng bị đánh." Về mặt anh thấy chết không sợ, kiên cường nắm chặt tay. Leo nhủ mày. Thăng nhóc này nghĩ là anh không dám sao? Anh chờ giây phút này thật lâu lắm rồi! Phịch một tiếng, mạnh mẽ có lực, một đám từ bên phải xuất ra, hoàn toàn không nương tay.

Chiều hôm đó, Tần Thương Hải mang hai mắt gấu mèo xuất hiện ở trên bàn cơm. Sau đó anh và Leo thật ra vẫn có chút lười quan tâm đối phương, chính là ít nhất sẽ không cãi nhau, vẫn đợi cho Thẩm Tâm hạ sinh tiểu bảo bối ra, hai người ba ba ngốc mới chịu bắt tay giảng hòa.

Khi Thẩm Tâm ở trong phòng sinh, hai người đàn ông trong nhà bị công chúa nhỏ làm cho mê mẩn, lộ ra nụ cười si ngốc. "Con xem con xem! Thăng nhóc thối sát vách thể mà dám vươn đầu lưỡi với Nghê Nghê!" Có ghê tởm hay không? Biến thái!

"Chết tiệt! Tên kia còn dè dặt hơn! Dám dẫn Nghê Nghê đi dạo nơi vắng vẻ! Mẹ nó không có giáo dục!" Hai người đàn ông, một ngày nào đó, ở bên ngoài phòng sinh kết thành đồng minh - đánh đuổi hết những tên nhóc dám đến gần Nghê Nghê.

"Từ đó về sau, hoàng tử và nàng tiên cá sống vui vẻ hạnh phúc. Bọn họ sinh được một con gái đáng yêu, mỗi ngày đều ở dưới biển sống cuộc sống vui vẻ.

Cô gái trong ngực như rồng lông mây, miễn cưỡng đổi tư thế ngủ, "Anh lại đọc sai, cuối cùng nàng tiên cá hóa thành bọt biển."

Từ khi Tần Thương Hải một mình gánh lấy nhiệm vụ đọc sách cho cô nghe, cô thường nghe được, mặc kệ là truyện kiều gì, cổ tích hay văn xuôi, tiểu thuyết các loại, tất cả các truyện đều có kết cục là - từ nay về sau, bọn họ sống hạnh phúc vui vẻ qua ngày, bọn họ còn sinh một cô con gái đáng yêu, mỗi ngày sống thật sự vui vẻ - chưa từng nghe qua chuyện xưa cũng thế, chuyện hiện đại cũng thế, cũng chỉ có một kết cục quá quen thuộc.

Tần Thương Hải ho khan hai tiếng, "Em có điều không biết, nghe nói Phận Tổ hiền lành nha, nói cho đời sau của Andersen, nói là người ở Thiên đường càng nghĩ càng cảm thấy kết cục này không ổn, yêu cầu con cháu đời sau đem chuyện xưa sửa lại, thời gian trước trên Internet có thảo luận, chắc là em không biết đó thôi!"

"Tốt nhất là vậy." Thẩm Tâm vừa bực mình vừa buồn cười đám anh. Cô biết mỗi lần Tần Thương Hải đọc sách cho cô nghe, kết cục không hoàn mỹ, vì sợ cô khổ sở, anh liền tự mình sửa kết cục.

"Này a...." Tần Thương Hải nghĩ nghĩ mới nói: "Nhà khoa học đang hết sức thương tâm, đột nhiên, anh tỉnh lại. thì ra là anh nằm mơ. Anh phát hiện ra vợ yêu đang gối lên khuỷu tay anh ngủ thật yên bình, ngủ đến chảy nước miếng! Anh đột nhiên cảm thấy vợ anh ngy cả lúc chảy nước miếng bộ dáng đều đẹp đến mức làm người ta chảy nước mắt, từ nay về sau, nhà khoa học cùng với vợ sống hạnh phúc vui vẻ qua ngày, bọn họ còn sinh một cô con gái đáng yêu, mỗi ngày thực sự sống rất vui vẻ...." Thẩm Tâm rút cuộc nhin không được đưa tay đánh anh.

"Tốt lắm, vợ yêu, chúng ta nên ngủ, em yên tâm, bộ dáng em chảy nước miếng tuyệt đối đẹp hơn vợ nhà khoa học kia gấp vạn lần." Tần Thương Hải đưa tay tắt đèn, trong bóng đêm thỉnh thoảng truyền đến tiếng Tần mỗ nhân lãnh đến không được cười lạnh nói, cùng Thẩm Tâm tính thiện lương khi vừa buồn cười, cười khẽ thanh.

Đương nhiên, từ nay về sau, bọn họ quá hạnh phúc vui vẻ qua ngày, bọn họ còn sinh một con gái đáng yêu, mỗi ngày đều cuộc sống thật sự vui vẻ. Anh yêu cô gái nhỏ, rốt cuộc không hề cô đơn.

***** Toàn văn hoàn *****

Bạn đang đọc truyện *Thư Hối Lỗi Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

